

B E S T S E L L E R

LINDA HOWARD

EDITURA MIRON

STRĂINI ÎN NOAPTE

SIMȚIȚI EMOTIA PASIUNII NEASTEPTATE
CARE SE APRINDE ÎNTRE DOI STRĂINI ÎN NOAPTE

Linda Howard
Străni în noapte

Traducerea: Dagmar H. Popescu
Editura Miron

Strangers in the Night
by Linda Howard

**Toate drepturile rezervate acestui titlu
aparțin Editurii MIRON**

Lună Plină

Ajungea o lună plină pe lună, își spuse amar șeriful Jackson Brody; două, ar trebui să fie scoase în afara legii. Legea naturii, de supraviețuire a celui mai adaptat, fusese total negată de oameni, cu progresele medicinei și cu părerea generală că orice viață merita să fie salvată, având drept rezultat existența atâtor oameni foarte ciudați sau proști, care păreau să iasă cu toții la suprafață pe lună plină.

După ce se ocupase de un accident rutier, nu era într-o dispoziție prea bună. În atribuțiile lui de șerif nu intra și aceea de a se ocupa de mașinile avariate, dar al naibii să fie el dacă fiecare lună plină nu-l găsea făcând exact asta. Districtul era mic și sărac, în special rural și nu-și putea permite numărul necesar de ajutoari de șerif de care avea el nevoie, așa că întotdeauna jongla cu programul. Dacă mai adăugai nebunia lunii pline, la un departament subdimensionat, problemele se multiplicau.

Accidentul de care se ocupase îl înfuriase atât de tare încât trebuise să facă eforturi supranaturale ca să nu-i înjure pe participanți. Nu le putea spune *victime*, de vreme ce totul se petrecuse din cauza propriei lor prostii. Singura victimă era băiețelul acela care, sărmanul, stătuse în mașină pe locul din dreapta șoferului.

Totul a început când șoferul primului vehicul, o camionetă, s-a trezit și a constatat că și ratase ieșirea din drumul principal, cu vreun sfert de milă. În loc să și continue drumul și să găsească un loc unde să întoarcă, idiotul a început să meargă în marșarier, intrând greșit pe o porțiune de asfalt mai îngustă, în jurul unei curbe fără vizibilitate. Nu făcea decât să aștepte un accident și nu trebui să aștepte prea mult. Din curbă apără o femeie conducând cu peste nouăzeci de kilometri la oră, când indicatorul arăta o limită de cincizeci și intră direct în fundul camionetei. Nu purta centura. Și nici băiețelul de patru ani care stătea pe bancheta din față. Și nici șoferul camionetei. Nu a fost decât un miracol faptul că toți trei au supraviețuit, deși băiețelul a fost grav rănit și Jackson văzuse destule accidente ca să știe că șansele acestuia erau de cel mult cincizeci la cincizeci. Bine măcar că mașina avea airbaguri, care-i împiedicase pe cei doi să iasă prin parbriz.

Când i-a făcut femeii proces verbal pentru conducere imprudentă, pentru nepurtarea centurii și pentru că nu-și asigurase copilul, femeia a început să țipe la el. Încercase el vreodată să facă un băiețel de patru ani să stea frumos și să accepte centura? Toate rahaturile astea îi sufocau nenorocitul ei de gât și statul nu avea dreptul să le spună oamenilor ce să facă pe

proprietatea lor, acesta fiind și cazul mașinii ei, care avea oricum airbaguri, deci nu avea nevoie de centură, bla, bla, bla. Și stătea acolo, cu ochi bulbucați și părul nepieptănat, un testament viu al puterii distructive a genelor recesive, isterizându-se împotriva cumpărării de tichete de trafic, în timp ce băiețelul ei care plângea, pleca cu ambulanța. În sinea lui, Jackson își spuse că astfel de oameni nu ar trebui să aibă copii în grijă, dar făcu un efort eroic să și păstreze remarca pentru el.

Apoi șoferul camionetei, cu un burdihan de băutor de bere și cu o respirație care putea doborî un elan de la cincizeci de pași, își spuse părerea că ar trebui să-i retragă femeii permisul de conducere, pentru că numai ea era de vină că intrase în camionetă. Și când Jackson îi făcu și lui proces verbal pentru conducere imprudentă și pentru intrarea pe o bandă greșită, îl apucă furia. Accidentul ăsta *nu* era din vina lui, urla el și al naibii să fie dacă nu o să fie despăgubit de Asigurări din cauza unui țărănoi prost de șerif care nu știa că vina într-un astfel de accident era întotdeauna a celui care venea din spate. Orice prost putea vedea unde fusese lovită camioneta lui și putea spune cine era vinovatul.

Jackson nu se obosi să-i explice diferența dintre poziționarea în direcție corectă a camionetei și faptul că aceasta mergea în sens

invers. Scrise doar tichetele și în raportul accidentului menționează că vinovați erau amândoi conducătorii auto, cântărind serios dacă cei doi nu ar trebui închiși undeva, pentru siguranța universului. Prostia terminală nu era menționată nicăieri ca un delict exigibil deși, după părerea lui, ar fi trebuit să fie.

Dar se abținu și se ocupă de transportarea celor doi șoferi furioși la spitalul din localitate pentru un consult și de îndepărtarea vehiculelor avariate. Când în sfârșit se urcă înapoi în Jeepul Cherokee, se făcuse deja de patru, mult după ora prânzului. Era obosit, flămând, furios și descurajat.

În general îi plăcea munca lui. Era o meserie în care putea face diferența dintre modul de viață al oamenilor, în societate. Sigur, era de obicei o muncă murdară; avea de a face cu ce era mai rău în societate, în timp ce trebuia să se descurce, mergând pe vârfuri, într-un hățiș de legi și de reglementări. Dar când totul mergea bine și un traficant de droguri era prins și băgat la mititica pentru câțiva ani, sau un asasin era pus deoparte pentru totdeauna, sau era prinsă o bandă de spărgători și o bătrână doamnă asistată social își primea înapoi televizorul ei cu diagonala de 39 de centimetri, atunci toate astea făceau să merite osteneala lui.

Era un șerif bun, deși ura partea politică a

meseriei, ura să trebuiască să facă uneori campanie electorală pentru birou. Nu avea decât treizeci și cinci de ani, tânăr pentru birou, dar regiunea era atât de săracă încât nu-și putea permite pe cineva care să fie și bun și să aibă și multă experiență, pentru că astfel de oameni se duceau acolo unde erau plătiți mai bine. Cetățenii își încercaseră norocul cu el în urmă cu doi ani și el se străduia să facă totul bine, într-o meserie pe care o iubea. Nu mulți oameni aveau o asemenea șansă.

Totuși, când era lună plină, se îndoia de propria lui sănătate mintală. Probabil că era nebun sau idiot, sau amândouă, să-și dorească o slujbă care să-l aducă în prima linie în perioadele de pandemică bizarerie. Polițiștii și personalul de la Urgență puteau cu toții confirma nebunia care se declanșa în perioadele cu lună plină.

O soră de la spitalul local, după ce citise un raport în care se afirma că poveștile cu lună plină erau doar legende, că rata accidentelor nu creștea cu adevărat în aceste perioade, a ținut o evidență timp de un an. Nu numai că numărul accidentelor creștea, dar în aceste perioade aveau loc cele mai ciudate dintre ele, cum ar fi tipul care și-a pus prietenul să-i ținuiască mâinile împreună, în cuie, pentru ca nevastă-sa să nu-l pună la treabă în ziua lui liberă. Pentru amândoi era un lucru evident: un om nu poate

lucra foarte bine cu mâinile bătute una de alta în cuie, nu? Iar lucrul cel mai înspăimântător în povestea asta era că niciunul dintre ei nu fusese bătut.

Prin urmare, o singură lună plină pe lună era tot ce considera Jackson că putea suporta un om. O a doua lună plină într-o singură lună era ca o pedeapsă crudă, neobișnuită.

Și pentru că se aflau acum în cea de a doua lună plină, nu fu deloc surprins când, în timp ce anunța prin radio că terminase cu accidentul și se ducea undeva să bage ceva în gură, dispecera îi spuse:

— Poate c-ai vrea să mai aștepți cu protocolul și să intri pe o linie securizată.

Jackson își reținu un mârâit. Înțeleșese perfect că într-adevăr n-ar fi vrut să știe despre ce era vorba. În primul rând, deși traficul radio era de obicei strict de serviciu, pentru beneficiul bunilor cetățeni care îl ascultau la scanerele lor, dispecera folosisese un ton mai personal. Și ei nu se oboseau să folosească linia securizată decât dacă era vorba de ceva ce nu vroiau să știe cei care-i ascultau, ceea ce însemna că era ceva fie foarte delicat, legat poate de vreunul dintre edilii orașului, fie ceva personal. Spera că era vorba despre ceva delicat, pentru că era al naibii de sigur că nu simțea nevoia să se ocupe de ceva personal, cum ar fi mama lui, care să o fi luat

razna la obișnuitul ei joc de bingo, de miercuri. Își luă mobilul lui digital și verifică dacă avea conexiune în această zonă; avea, deși semnalul nu era cel mai puternic. Îl deschise și sună dispeceratul.

— Sunt Brody. Ce se întâmplă?

Jo Vaughn era dispeceră deja de zece ani și el nu se putea gândi la altcineva care ar fi putut face munca asta. Nu numai că ea știa totul despre aproape fiecare locuitor din micuțul district din Alabama, lucru care îi fusese de un extraordinar ajutor, dar avea și un instinct ciudat de precis pentru ceea ce era urgent și ce nu. Poate că cetățenii implicați puteau să nu fie de acord, dar Jackson era întotdeauna.

— Am un sentiment ciudat, îl anunță ea. Shirley Waters l-a văzut pe Thaniel Vargas târându-și fundul ăla plat al șalupei lui, pe Old Boggy Road. N-ar fi nimic deosebit în asta, exceptând faptul că acolo locuiește Jones și tu știi bine cine este Thaniel.

Jackson se gândi o clipă. Aceasta era una din acele dăți când a fi crescut în vestul Texasului în loc de sudul Alabamei era un handicap clar. Știa unde se afla Old Boggy Road, dar asta doar pentru că și petrecuse multe zile studiind hărțile districtului și memorizând drumurile. Dar personal nu fusese niciodată pe Old Boggy. Și știa cine era Thaniel Vargas; un scandalagiu cam

prostănac, tipul pe care-l găsești în orice comunitate. Thaniel avea un temperament aprins, era destul de mătăhălos și îi plăcea cam prea mult berea. Avusese câteva probleme cu legea, dar nimic destul de serios ca să primească ceva mai mult decât câteva amenzi și avertismente.

Altceva, Jackson nu știa.

— Luminează-mă.

— Păi știi cât de superstițios este.

Jackson ridică din sprâncene. Nu se așteptase la asta. Spuse sec:

— Nu, nu știam. Ce legătură are asta cu faptul că-și plimbă fundul plat pe Old Boggy Road și cine mai sunt și Jonesii ăia?

— Jones, îl corectă Jo. Nu este decât una singură, de vreme ce bătrânul Jones a murit de patru – nu, stai puțin, a fost exact imediat după moartea soțului Beatricei Marbut, în trailerul iubitei lui, ceea ce înseamnă că a fost acum cinci ani...

Jackson închise ochii și se abținu să comenteze despre cât conta sau nu, când anume a murit bătrânul Jones. A grăbi pe cineva din sud într-o conversație era ca și cum ai încerca să împingi o funie întinsă, deși uneori nu se putea opri să nu încerce.

— ...și de atunci Delilah este tot singură.

Jackson făcu o încercare disperată să priceapă

îngrijorarea lui Jo.

— Și Thaniel Vargas nu o place pe Doamna Jones?

— Domnișoara. Nu a fost niciodată măritată.

Încercarea disperată nu funcționase.

— Deci bătrânul Jones a fost...

— Tatăl ei.

— În regulă. Și de ce o displace Thaniel pe domnișoara Jones? încercă el din nou.

— Ah, eu nu aș spune că o *displace*. Mai curând îi este o frică de moarte, de ea.

Jackson inspiră adânc.

— Din cauza...?

— Din cauza vrăjitoriilor, firește.

Asta era. Sunt lucruri pentru care nici măcar nu merită să te lupți. Jackson capitulă și se lăsă dus de val.

— Vrăjitorii, repetă el. Într-un singur minut, Jo îl surprinsese de două ori.

— Vrei să spui că n-ai auzit niciodată de asta? Jo părea surprinsă.

— Absolut nimic.

Și-ar fi dorit să nu fi știut nimic nici acum.

— Da, oamenii spun că este vrăjitoare. Nu că eu aș crede așa ceva, dar pot înțelege multe.

— Adică?

— Ah, nu primește pe nimeni, rareori iese în oraș. Și bătrânul Jones era ciudat, nu lăsa pe nimeni să se apropie de casa lor. Chiar și poșta

le este livrată cu barca, pentru că nu există niciun drum care să ducă la casa lor. Singurul mod de a ajunge acolo este să mergi pe jos, sau pe râu.

Odată stabilit fundalul, Jo trecu la explicația ei:

— Deci, dacă Thaniel s-ar fi dus la pescuit, ei bine, cel mai bun loc de pescuit este în avalul râului, nu în amonte. Nu avea niciun motiv să se urce în șalupă de la rampa Old Boggy decât dacă vroia să meargă pe râu în sus, ori altceva acolo decât casa lui Jones, nu există. Nu ar fi avut acest curaj decât dacă ar fi fost băut, pentru că îi este atât de frică de Delilah, așa încât eu cred că ar fi bine să te duci acolo, să te asiguri că nu face cine știe ce prostie.

Jackson se întrebă câți șerifi erau conduși de dispecerii lor. Se întrebă ce naiba trebuia să facă, de vreme ce Jo îi spusese tocmai că singurul mod de a ajunge la Jones era cu barca. Și se mai întrebă, nu pentru prima oară, dacă va supraviețui acestei blestemate de lună plină.

Dar până când această a doua lună plină să-l omoare, el avea o treabă de făcut. Aprecie situația și începu prin a rezolva primii pași.

— Sună-l pe Frank de la Intervenții și spune-i să vină la debarcaderul de la Old Boggy...

— N-ai ce face cu o barcă de la Intervenții, îl întrerupse Jo. Sunt prea încete și oricum, tipii se află acum pe autostradă, să îndepărteze trailerul

accidentat acolo. Am sunat-o eu pe Charlotte Watkins. Soțul ei este pescuitor de bibani – îl știi pe Jerry Watkins, nu?

— I-am cunoscut pe amândoi, spuse Jackson.

— El are o șalupă dintr-alea foarte rapide. Este plecat cu treburi în Chattanooga, dar se ocupă Charlotte să ducă barca la debarcader. Până ajungi tu, ea o să fie deja acolo.

— În regulă, am plecat. Jackson își strânse nasul în partea de sus, între sprâncene, simțind un început de migrenă. Își dori să poată ignora intuiția lui Jo, dar femeia fusese prea precisă ca să se îndoiască de ea.

— Trimite niște întăriri de îndată ce se eliberează careva. Și cum naiba găsesc eu casa lui Jones?

— Mergi doar în susul râului, nu poți s-o ratezi. Casa se vede greu, se pierde în decor, dar este drept în față și crezi că o să intri direct în ea, dar apoi râul cotește brusc la dreapta și devine prea îngust ca să poți merge mai departe pe el. Ah și fii atent la bușteni. Rămâi pe mijlocul râului.

Jo se opri, apoi spuse:

— Știi să conduci o șalupă, da?

— O să mă descurc, spuse el și trânti la loc capacul mobilului, ca să termine convorbirea. Las-o să fiarbă o vreme, întrebându-se dacă nu făcuse o greșală cumplită trimitându-și șeriful de unul singur într-o situație posibil periculoasă,

pe un râu pe care nu-l cunoștea și într-o șalupă cu un motor puternic, pe care nu știa cum să o manevreze. Ori el condusese pentru prima oară o barcă cu motor la unsprezece ani, dar Jo nu știa asta și nu-i strica să-și dea seama că nu era chiar omnipotentă.

Nu-și folosi girofarurile și nici sirena, dar apăsă pe accelerație până în fund și acolo rămase. După aprecierea lui, se afla la mai puțin de cincisprezece minute de Old Boggy Road și nu știa cât de departe de acolo se afla debarcaderul. O barcă puternică putea atinge ușor șaiszeci de mile la oră, depunându-l la casa Jones în circa cinci minute, odată ce se afla pe apă. Asta însemna că-i vor trebui cel puțin douăzeci de minute, dacă nu mai mult. Dacă Thaniel Vargas punea la cale ceva necurat, Jackson se temea că va avea suficient timp să-și ducă planul la îndeplinire.

Simți o încărcătură de adrenalină, încărcătură pe care o simte orice polițist care pleacă într-o misiune posibil periculoasă. Spera totuși că nu va găsi nimic deosebit. Al naibii ce spera asta, pentru că dacă va găsi, asta ar însemna că domnișoara Jones – oare chiar îi spusese Jo că numele ei era *Delilah*? - era ori rănită, ori moartă.

Vrăjitoare? De ce nu mai auzise vreodată asta? Trăia aici de trei ani, de doi ani era șerif, timp în

care crezuse că auzise despre toți cetățenii bizari din district. Și totuși, nici adjunctii lui și nici primărița sau secretara ei, care era cea mai bârfitoare persoană pe care o întâlnise Jackson vreodată, nu suflaseră o vorbuliță despre Delilah Jones. Nici mulțimea de la bar, nici femeile cu care se întâlnea, nici cucoanele cu părul albăstrit, de la bingo, nici măcar Jo. Nu-i scăpase faptul că Jo era foarte bine informată despre cum se ajungea acasă la Jones. Cum să știe, dacă nu a fost acolo? Și de ce să se ducă acolo, având în vedere tot ce spusese despre femeia Jones, cum că era retrasă și că tatăl ei fusese un om ciudat?

Dacă cineva practica vrăjitoria în districtul lui, el ar fi trebuit să știe. Totul era o prostie, după părerea lui, dar dacă cineva o lua în serios, atunci puteau apărea probleme. Iar după cum stăteau lucrurile, exact asta se și întâmpla.

Mai întâi, nebunia pe care o declanșa în general luna plină, apoi ciocnirea de pe șosea dintre doi idioți iar acum, asta. Îi era foame, era obosit și simțea un început de migrenă. Chiar că începea să se enerveze cu adevărat.

2

Jackson ajunse în timp record la Old Boggy Road și acum se repezea de-a lungul lui, răscolind nisipul cu cauciucurile. Râul se afla în

partea dreaptă și se uita mereu într-acolo, căutând debarcaderul. Vechiul drum se îngustă, devenind teren desfundat, cu stejari masivi de o parte și de alta, împletindu-și ramurile ca să formeze aproape un polog solid. Umbra deasă îl feri de căldură pe o distanță de aproape o sută de metri, după care ieși din nou afară, în lumina soarelui și iată debarcaderul, în josul unei pante ușoare care cotea înapoi spre dreapta, ascunsă până atunci vederii de copacii groși.

Jackson roti brusc volanul și coborî panta, cu spatele Jeepului derapând în stânga și în dreapta, până când reuși să-l corecteze. Se afla acolo o camionetă Toyota albastră, cu o remorcă goală, pentru transportat șalupe, prinsă de el. O altă camionetă, un Chevrolet roșu, se afla cu spatele la rampă și Charlotte Watkins stătea pe mal, ținând cu o mână odgonul unei șalupe de pescuit lungi, elansate, în roșu și argintiu și cu cealaltă gonind țânțarii care roiau în jurul brațelor și picioarelor ei goale.

Jackson își luă arma și vesta Kevlar și coborî din Cherokee.

— Mulțumesc, doamnă Watkins, spuse el luând odgonul din mâna ei. Își puse piciorul drept pe botul șalupei și se împinse cu stângul, transferându-și agil greutatea înapoi pe dreptul și urcând în șalupe care începea deja să se îndepărteze de mal.

— Cu plăcere, domnule Șerif, spuse ea ridicându-și mâna ca să se ferească de soare. Fiți atent la bușteni. Dacă vă apropiați prea mult de stânga, sunt acolo niște butuci uriași, imediat sub apă, care pot smulge fundul bărcii.

— O să fiu, promise el aranjându-și grijuliu arma ca să nu i se balanseze, apoi se strecură pe locul conducătorului și-și prinse de cămașă întrerupătorul de siguranță. După ce se gândi puțin, îi aruncă femeii cheile de la Jeep.

— Întoarceți-vă acasă cu Cherokee-ul. Aduc eu camioneta și șalupa, de îndată ce o să pot.

Femeia prinse cu îndemânare cheile, dar scutură cu mâna orice preocupare pentru barcă.

— Aveți grijă când ajungeți sus. Sper că totul este în regulă. Pe chipul ei însă, se citea îngrijorarea.

Jackson răsuci contactul și motorul mare tuși, trezindu-se huruind la viață. Băgă în marșarier și se îndepărtă cu spatele de debarcader, întorcând șalupa cu fața spre amonte. Apoi acceleră puternic și botul bărcii se ridică afară din apă pe măsură ce prindea viteză, pentru ca apoi să coboare și să se așeze, alunecând pe suprafața apei.

Râul era lent și mâlos, plin de bușteni, de bancuri de nisip și de lăstăriș, gata să împotmolească pe cineva care nu-i cunoștea obstacolele. Ținând cont de sfaturile Charlottei

Watkins – o altă femeie care părea să știe o groază de lucruri despre casa Jones – Jackson ținu barca numai pe mijlocul râului, rugându-se când încerca să pună urgența în balanță cu prudența, dar urgența continua să fie mai puternică. Poate că domnișoara Jones avea o liniștită după-amiază de vară, dar poate că nu.

Curentul de aer îl răcori, uscându-i sudoarea de pe corp și făcând aproape plăcută căldura apăsătoare, de vară. Când se strecura prin dreptul micilor smârcuri și intrânduri, le scruta cu atenție, sperând să-l vadă pe Thaniel nefăcând altceva mai sinistru decât să hrănească peștii cu viermi. De unde asemenea noroc?

Înainte apoi pe o cotitură a râului și văzu o barcă cu fundul plat trasă la mal și legată de un pilon. Thaniel însă, nu se vedea nicăieri.

Jackson nu încetini. Casa Jones nu putea fi departe de aici, pentru că altfel n-ar fi ales Thaniel să facă restul drumului pe jos, ca să se poată apropia neobservat. Asta îi mai acorda lui Jackson ceva timp, poate suficient ca să preîntâmpine orice necaz.

Chiar în clipa în care se gândea la asta auzi împușcătura, o reverberație puternică bubuind deasupra apei, ușor de auzit peste zgomotul motorului puternic. Un foc de armă, își spuse el. Încetini accelerația și se întinse după vesta Kevlar, punându-și-o și prinzând închizătorile cu

arici. Apoi acceleră din nou. Peste cincisprezece secunde apărură casa, drept în fața lui, exact cum îi spusese Jo. Râul părea să se termine chiar aici. Casa era construită din lemn bătrân, uzat de vreme, care o făcea să se piardă printre copacii înalți care o înconjurau, dar în fața ei se afla un mic chei cu o șalupă veche, cu fundul plat, legată de el și acesta a fost primul lucru pe care l-a văzut el.

Încetini ca să aducă șalupa la chei, întinzându-se în același timp după armă, ținând-o în mâna stângă în timp ce manevra șalupa.

— Sunt șeriful Brody! tună el. Thaniel, încetează orice naiba faci acum și adu-ți fundul aici. Nu era cel mai profesional mod de a vorbi, își spuse el, dar îi servea scopul de a se face anunțat și de a-i spune lui Thaniel că identitatea lui nu era un secret.

Dar nu se aștepta ca lucrurile să se aranjeze prin simpla lui prezență acolo și nici nu se aranjă. Se auzi o altă bubuitură, căreia îi răspunse pocnetul mai slab al unei puști.

Împușcăturile veneau din spatele casei. Jackson orientă șalupa cu botul spre chei și opri motorul. Sări afară din ea când se mai afla încă la vreo jumătate de metru de chei, înfășurând automat odgonul în jurul unui pilon, antrenament care-i intrase în sânge, asigurându-l că făcea totul bine în timp ce se afla în mișcare.

Alergă de-a lungul cheiului mic, zgomotul cizmelor pe lemn auzindu-se în ritmul bățăilor puternice ale inimii. Vechea, familiara claritate a gândirii se revărsă asupra lui ca un produs adiacent al adrenalinei și experienței. Simțea același lucru ori de câte ori sărea dintr-un avion, în timpul unui antrenament de zbor. Creierul lui procesa cu viteza fulgerului detaliile pe care le vedea.

Ușa de la intrare a bătrânei case de lemn era deschisă, o ușă din plasă, frumos cârpită, ținând insectele afară. Putea vedea direct până la ușa din spate, doar că nu se vedea nimeni. Veranda arăta ca o junglă, cu plante uriașe în ghivece și coșuri care atârnau peste tot, doar că nu se vedeau vechituri pe nicăieri, așa cum vedeai pe la toate casele, inclusiv a lui. Urcă dintr-un salt cele trei trepte spre verandă și se lipi de perete.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie împușcat chiar de persoana pe care venise să o salveze, așa încât își repetă identitatea.

— Aici șeriful Brody! Domnișoară Jones, sunteți bine?

Urmă un moment de tăcere, în care până și insectele se opriră parcă din bâzâit. Apoi, de undeva din spate, se auzi glasul unei femei.

— Eu sunt bine. Și voi fi și mai bine când o să mi-l scoți de pe proprietatea mea pe cretinul ăsta.

Părea remarcabil de calmă pentru cineva aflat sub atac, ca și cum Thaniel nu ar fi contat mai mult decât țânțarii.

Jackson ocoli terasa mare, umbrită, care se desfășura de-a lungul a trei laturi ale casei. Se afla acum în partea dreaptă, cu copaci groși în dreapta și deasupra lui. Nu putea vedea nimic deosebit, nicio pată de culoare sau un foșnet prin tufe.

— Thaniel! strigă el. Pune arma jos înainte să te împușc în fundul tău prost, mă auzi?

Urmă un alt moment de tăcere. Apoi se auzi un trist:

— Eu n-am făcut nimic, șerifule. Ea a tras prima.

Tot nu-l putea vedea pe Thaniel, dar vocea venea din direcția unui pin uriaș din spatele casei, practic chiar deasupra.

— Eu decid a cui este vina. Se apropie mai mult de spatele casei, cu arma pregătită. Pentru moment se afla în siguranță față de tirul domnișoarei Jones, în schimb pentru Thaniel era o țintă perfectă dacă el ar fi ales acest lucru.

— Acum fă ce ți-am spus și aruncă-ți arma.

— Ticăloasa aia nebună o să tragă în mine dacă fac asta.

— Nu, nu o să tragă.

— Aș putea, se auzi vocea calmă a domnișoarei Jones, fără să ușureze deloc situația.

— Vezi, ce ți-am spus eu?! Vocea lui Thaniel era acută, din cauza îngrijorării. Indiferent care fusese planul lui, funcționase jalnic de greșit.

Jackson înjură în barbă și încercă să vorbească pe un ton cât mai calm și mai autoritar.

— Domnișoară Jones, unde exact sunteți?

— Sunt pe veranda din spate, după mașina de spălat.

— Lasă arma jos și intră în casă, să pot avea o mică discuție cu Thaniel.

Urmă din nou o mică pauză, ca și cum aceasta s-ar fi gândit dacă să-i dea sau nu ascultare. Obișnuit cu răspunsuri instantanee, pozitive sau negative, această revelatoare mică ezitare reuși să-l enerveze pe Jackson.

— O să intru în casă, răspunse ea într-un târziu. Dar nu-mi las arma jos până când nebunul ăsta nu pleacă de pe proprietatea mea.

Lui Jackson îi ajunsese.

— Fă cum îți spun, sau vă arestez pe amândoi, spuse el tăios.

Urmară alte câteva momente de înnebunitoare tăcere, apoi ușa din spate se auzi trântindu-se. Jackson inspiră adânc. Dinspre pini plutea vocea plângăcioasă a lui Thaniel.

— Nu și-a lăsat arma jos așa cum i-ai spus să facă, șerifule.

— Nici tu, îi aminti Jackson pe un ton grav. Și eu am o armă și am de gând să o folosesc dacă

nu-ți arunci pușca și nu ieși de acolo, spuse Jackson îndreptându-se spre colțul casei. După starea în care se afla, nu era o vorbă în vânt.

— Unu... doi... tr...

Din spatele pinului uriaș zbură o pușcă grea, care ateriză cu o bufnitură pe patul de ace de pin care acopereau terenul. După câteva secunde, urmă încet și Thaniel, îndepărtându-se de copac, cu mâinile ridicate și cu fața îmbufnată. De-a lungul obrazului drept se prelungea un fir subțire de sânge. Rana nu părea să fi fost făcută de o armă și Jackson își imagină că provenea de la vreo așchie. Trunchiul copacului prezenta o gaură mare, la nivelul bărbiei lui. Domnișoara Jones nu trăsese deasupra capului lui Thaniel; țintise drept în el. Și după cum arăta copacul, nu trăsese cu alică.

Instantaneu, ușa cu plasă se deschise brusc și Delilah Jones păși afară, cu arma în poziție și Thaniel se aruncă la pământ, urlând de panică. Își acoperi capul cu mâinile, ca și cum asta l-ar fi ajutat cu ceva.

Doamne, dă-mi putere, se rugă Jackson. Dar rugăciunea nu-l ajută deloc. Stăpânirea lui de sine se duse naibii și acționă repede, atât de repede încât ea abia avu timp să-i arunce o privire, fără să apuce să reacționeze. În doi pași lungi ajunse la ea, mâna dreaptă închizându-i-se pe butoiul puștii, smulgându-i-o din mână.

— Intră în casă! Acum! urlă el.

Domnișoara Jones rămase fixă ca un stâlp, uitându-se la Thaniel, uitând de Jackson, ca și cum nu ar mai fi fost acolo.

— Ești mort, îi spuse ea lui Thaniel cu o voce calmă, fără inflexiuni.

Thaniel sări în sus, ca și cum ar fi fost împușcat.

— Ai auzit-o! M-a amenințat, șerifule! Arestează-o! îi strigă el lui Jackson.

— Chiar asta o să și fac, spuse Jackson printre dinții strânși.

La fel de plat, fără inflexiuni, domni oara Jones spuse:

— Nu trebuie să-l omor eu. O să moară fără ca eu să mișc un deget.

Și atunci își ridică privirea spre Jackson care se văzu prins de niște ochi de un verde închis ca pădurea, atenți, alerti, cunoscători.

Jackson se simți dintr-o dată amețit și scutură scurt, tare, din cap. Probabil că-l doborâse căldura. Totul părea să se estompeze, cu excepția chipului ei, în centrul imaginii. Era mai tânără decât ar fi crezut, își spuse el, probabil spre treizeci de ani, când el se așteptase la o femeie între două vârste, retrasă, depășită de invențiile moderne. Pielea ei era catifelată, bronzată și fără riduri. Părul ei era o masă de bucle și șortul i se oprea la jumătatea coapselor,

arătând niște picioare frumos formate. Inspiră adânc, luptând împotriva amețelii și în timp ce capul i se limpezea, observă că ea devenise cumplit de albă. Și se uita la el ca și cum ar fi avut două capete.

Brusc se întoarce și intră în casă, trântind în urma ei ușa cu plasă.

Jackson inspiră adânc, adunându-se înainte de a se întoarce la ce avea de rezolvat. Îi propti pușca de perete iar pe a lui și-o puse pe braț, întorcându-și în sfârșit atenția înapoi spre Thaniel.

— *Ticălosul!*

Thaniel profitase de lipsa lui de atenție. Locul unde stătuse era gol și o privire scurtă îi spusese lui Jackson că nici pușca lui nu mai era acolo.

Sări de pe verandă, aterizând cu genunchii pe jumătate îndoți, cu pușca acum în ambele mâini. Își întoarce capul în toate direcțiile, dar cu excepția agitației câtorva tufe, nici urmă de Thaniel. Jackson intră tăcut în pădure, aproape de tufele mișcătoare, apoi se opri, ascultând.

Thaniel, în ciuda defectelor lui, era bun în pădure. Trecură vreo treizeci de secunde când Jackson auzi în depărtare zgomotul făcut de o cracă ruptă sub un picior neatent. Dădu să plece după el, dar se răzgândi. Nu avea rost să-l urmărească prin pădure; știa unde locuia Thaniel, în cazul în care domnișoara Jones ar fi

vrut să facă plângere împotriva lui pentru încălcarea proprietății și orice alte plângeri pe care Jackson le considera justificate.

Se întoarse și se uită la casa cuibărită între copaci și într-o simbioză atât de perfectă încât părea să facă parte din pădure. În mod ciudat, nu-i venea să intre și să stea de vorbă cu domnișoara Jones, ceva fiind subtil alterat, ieșit de sub control. Nu vroia să știe nimic mai mult despre ea, nu vroia decât să se urce înapoi în barca lui Jerry Watkins și să coboare râul, departe și în siguranță față de femeia ciudată, cu ochii ei stranii.

Dar meseria lui îi cerea să stea de vorbă cu ea și Jackson era un șerif bun. De aceea se și afla aici și de aceea nu putea pleca fără să o vadă.

Sentimentul acela de tulburare îl însoți însă tot drumul înapoi spre verandă.

3

Mașina de spălat în spatele căreia se ascunsese ea era una de tip vechi, cu acționare manuală, cu storcătorul anexat, observă el ușor mirat, oprindu-se în fața ușii cu plasă. Nu putea vedea în casă; luminile nu erau aprinse și copacii asigurau suficientă umbră ca să păstreze interiorul răcoros și întunecat.

Ridică pumnul, se opri, apoi ciocăni de două

ori, ferm.

— Domnișoară Jones?

— Chiar aici.

Era aproape, chiar de partea cealaltă a ușii. În vocea ei se simțea o ciudată rețineră, pe care nu i-o mai simțise înainte.

Nu l-a invitat să intre. Îi părea bine, pentru c-ar fi preferat să nu pună niciodată piciorul în casa asta. Apoi, însă, în mod irațional, îl deranjă faptul că nu îl invitasese. Fără să mai aștepte o invitație, deschise ușa cu plasă și păși înăuntru.

Domnișoara Jones era o siluetă palidă în încăperea întunecată, stând nemișcată și uitându-se la el. Poate că vederea lui trebuia să se acomodeze puțin, dar avea senzația că ea era efectiv îngrozită de el. Se dăduse chiar doi pași înapoi.

Nu putea spune de ce îl enervase asta, dar era clar că-l enervase și încă cum. Adrenalina pompa din nou în el, încordându-i mușchii și cerând acțiune, dar al naibii să fie el dacă știa ce să facă. O să-i ia declarația, o să-i tragă o săpuneală pentru faptul că trăgea în oameni și o să plece. Atâta tot. Nimic care să-l facă să se simtă încordat și furios.

Dar asta era *exact* ce simțea el, cu sau fără motivație.

Tăcerea se prelungea între ei, tăcere în care fiecare îl măsura pe celălalt. Nu știa la ce

concluzii ajunsesse ea privind înfățișarea lui, dar el era polițist, obișnuit să înregistreze fiecare detaliu legat de o persoană și să facă judecăți rapide. Trebuia să facă asta și trebuia să fie cât mai corect. Pentru că viața lui și a altora depindea de felul în care citea el oamenii.

Ceea ce vedea în semiîntunericul din încăpere era o femeie tânără, zveltă, îngrijită, într-o bluză fără mâneci, galben deschis, vârată într-un șort kaki, bine strâns cu cordonul, în jurul unei talii mici. Brațele goale erau frumos bronzate și ușor, feminin mușchiuloase, ceea ce-i spusese că era mai puternică decât arăta și obișnuită cu munca. Era curată, chiar și pe picioarele ei goale – ale căror unghii de la degete, observă el, erau date cu oja rozalie: degete care se îndoiau, săpând în dușumea, ca și cum s-ar fi forțat să rămână locului.

Părul ei era castaniu, o masă de bucle ușor decolorate de soare. Nu-ți rănea privirea, deși nu era chiar o frumusețe de regină. A avea o înfățișare plăcută, sănătoasă, cu o curbă dulce a bărbiei. Dar ochii ei... ochii aceia era vrăjiți. Nu mai vroia să se uite din nou în ei, dar până la urmă o făcu. Erau ce avea ea mai frumos, mari și limpezi, umbriți de gene dese, întunecate. Și îl privea acum cu... resemnare?

Pentru numele lui Dumnezeu, ce-și închipuia ea că o să-i facă?

Nu știa cât timp stătuse uitându-se la ea. Același lucru i se întâmplase și pe verandă, doar că acum nu se mai simțea amețit. Trebuia să se ocupe de ceea ce avea de făcut și să se care de aici. Zilele de vară erau lungi, dar vroia să iasă de pe râu înainte de asfințit.

— Thaniel a fugit, spuse el cu o voce uluitor de răgușită.

Ea dădu scurt, brusc, din cap.

— Ți-ai făcut un obicei din a trage în vizitatori? Ochii verzi se îngustară.

— Când își opresc șalupa mai departe și restul drumului se furișează pe jos, da, asta mă face puțin bănuitoare în ce privește motivul vizitei.

— De unde știi ce a făcut?

— Sunetele sunt purtate departe, pe apă. Iar eu nu aud multe bărci venind până aici, exceptându-l pe Harley Whisenant, care-mi aduce poșta. Iar cum Harley a fost aici în dimineața asta, știam că nu era el.

— Tu ai tras prima.

— Intrase pe proprietatea mea. Am tras în aer prima dată, ca să-l previn și am strigat la el să se care repede. Atunci a tras în mine. În mașina mea de spălat este o gaură de glonț, fir-ar el să fie. A doua oară am tras în apărare.

— Poate că și el credea că se apără, având în vedere că tu ai tras prima.

Domnișoara Jones îi aruncă o privire

neîncrezătoare.

— A intrat hoțeste pe proprietatea mea, până la casa mea, purtând o pușcă de vânat căprioare și când am strigat la el să se care, a tras ascuns după un copac și asta ca să se apere?

Nu știa de ce îi făcea zile fripte, poate doar din cauza încordării care-l făcea țepos ca un cactus.

— Ai dreptate, spuse el brusc.

— Bine, mulțumesc foarte mult.

Jackson ignoră sarcasmul.

— Trebuie să-ți iau o declarație.

— Nu am de gând să fac plângere.

Nu putea alege să spună ceva care să-l irite mai mult. După părerea lui, foarte mult din răul suplimentar era cauzat de faptul că oamenii refuzau să facă plângere împotriva unor fapte penale. Indiferent ce gândeau ei, nu vroiau să „creeze necazuri” sau vroiau să-i mai acorde „o șansă” răufăcătorului. Din experiența lui, nu făceau decât să lase în libertate un răufăcător, ca să comită un alt delict. Sigur, existau circumstanțe care cereau oarecare îndurare, dar nu era cazul, acum. Thaniel Vargas nu era un adolescent prins asupra primei lui fapte rele; era un ticălos care avusese de gând să facă un rău serios unei alte persoane.

— Poftim? O spusese blând, înfrânându-și pornirea de a tuna, acordându-i șansa de a se răzgândi. Pe vremea când era sergent în armată,

recruții recunoșteau imediat în această blândețe semnele pericolului.

Dar Delilah Jones ori nu era la fel de acordată la stările lui cum erau soldații, ori nu era impresionată de autoritatea lui. Indiferent de motiv, ea ridică din umeri.

— Nu are rost să fac asta.

— Nu are rost?

Delilah dădu să spună ceva, apoi se opri și scutură ușor din cap.

— Nu contează, spuse mai mult pentru ea. Își mușcă buza și Jackson avu senzația că avea o dispută cu ea însăși. Apoi Delilah oftă.

— Ia loc, șerif Brody. O să te simți mai bine după ce o să mănânci ceva.

Nu vroia să se așeze, nu vroia decât să plece de aici. Dacă ea nu avea de gând să depună plângere, treaba ei. Nu era de acord cu asta, dar decizia îi aparținea. Nu mai avea niciun motiv să mai întârzie aici.

Dar ea începu să se miște repede și eficient prin bucătăria demodată, tăind ceea ce părea a fi pâine făcută în casă, apoi felii de șuncă și o bucată mare de brânză. Luă cu un pahar apă dintr-o găleată și așeză pe masă gustarea simplă.

Jackson o privea cu ochi mijiți. Împotriva lui, admira îndemânarea feminină cu care făcea lucrurile, fără tam-tam sau afectare. Își făcu și ei un sandviș, deși nu la fel de gros ca al lui și fără

brânză. Se așeză pe scaun, vizavi de locul pe care i-l pregătise lui și-și ridică sprâncenele întrebător, văzându-i ezitarea.

Vederea sandvișului îi făcu gura să-i lase apă. Era atât de flămând încât îi ghiorăia burta. Acesta era motivul pentru care își scoase vesta Kevlar și-și puse pușca deoparte, apoi se așeză la masă. Începură să mănânce fără să scoată o vorbă.

Șunca era succulentă, brânză, moale. Își termină sandvișul înainte ca ea să fi mușcat de câteva ori dintr-al ei. Delilah se ridică și începu să-i facă încă unul.

— Nu, unul a fost suficient... minți el, nevrând să o mai pună la treabă, nevrând să mai stea aici.

— Trebuia să mă fi gândit, spuse ea încet. Nu sunt obișnuită să hrănesc un bărbat ca tine. Tata era ceva mic și numai piele și os; nu mânca mai mult ca mine.

În treizeci de secunde un alt sandviș gros se afla în fața lui. Ea se așeză la loc, la propriul sandviș.

De data aceasta mănca mai încet, savurând gusturile. În timp ce mesteca, se uita în jur. Avea ceva casa asta, ceva care îl preocupa și acum înțelese ce anume: tăcerea. Nu se auzea zumzetul vreunui frigider, nici gălăgia vreunui televizor în fundal, nici bolborositul și sâsâitul

vreunui boiler.

Se uită în jurul lui. Nu exista frigider, punct. Nici lămpi. Nici lumini, deasupra. Ea luase apa dintr-o găleată. Se uită la spălător; nu avea robineți. Evidența era acolo, dar el întrebă, totuși:

— Nu ai curent electric? întrebă pentru că i se părea de necrezut.

— Nu.

— Nici telefon, nimic să ceri ajutor, la nevoie?

— Nu. Nu am avut niciodată nevoie.

— Până astăzi.

— M-aș fi putut descurca și singură cu Thaniel. Încearcă să se dea la mine încă din gimnaziu.

— Dar a mai venit vreodată la tine cu pușca?

— Nu-mi amintesc, dar oricum nu i-am acordat prea multă atenție.

Era înnebunitoare. Vroia s-o scuture, vroia să și pună mâinile pe brațele acelea goale și s-o scuture până-i clănțăneau dinții în gură.

— Ai avut noroc că nu ai fost violată și omorâtă, izbucni el.

Delilah îl corectă.

— Nu a fost noroc, a fost pregătire.

În pofida lui, Jackson se trezi întrebând:

— Ce fel de pregătire?

Ea se lăsă în spate pe scaun, uitându-se în jur, la casa tăcută. Îl izbi faptul că ea se simțea atât de bine aici, singură în pădure, fără nimic din

toate avantajele moderne pe care fiecare credea că trebuia să le aibă.

— Ca să încep cu începutul, aceasta este casa mea. Cunosc fiecare centimetru din pădure, fiecare meandru a râului. Dacă ar trebui să mă ascund, Thaniel nu m-ar găsi în vecii vecilor.

Privind-o atent, Jackson văzu zâmbetul acela misterios din ochii ei verzi și știu, așa cum își știa numele, că ea se îndoia că ar fi vreodată obligată să se ascundă.

— Și celelalte chestii? întrebă el pe un ton de conversație.

Delilah îi zâmbi încet și avu senzația că îi plăcea perspicacitatea lui.

— Ah, doar câteva chestii mărunte, de avertizare. Nu e nimic letal în ele, doar dacă nu calci pe o viperă sau dacă nu cazi în apă și te îneci.

Se uita la gura ei și simți o mică tresărire, ca un alt atac de adrenalină. În ciuda răcorii din casă, simți că transpiră. Dumnezeule Atotputernic, fă-o să nu zâmbească din nou. Zâmbetul ei era alunecos și senzual, feminin, zâmbetul pe care o femeie i-l oferă unui bărbat după ce au făcut dragoste, zăcând aproape adormită pe așternuturile răscolite, în timp ce ploaia bătea darabana afară și nu existau decât ei doi, corcolți în lumea lor privată.

Atenționarea sexuală nu era binevenită.

Trebuia să fie atent la situații de genul acesta. Era un bărbat într-o poziție autoritară, singur cu o femeie, într-o casă unde se dusesse cu o misiune oficială. Nu era nici locul și nici timpul să se apropie de ea.

Tăcerea se așternu din nou, o tăcere în care se priveau unul pe celălalt, peste masă. Ea inspiră adânc și sânii i se ridicară sub bumbacul fin al bluzei. Sfârcurile se delimitau perfect, întărite, aureola lor întunecată ușor vizibilă în locul unde se apăsau pe material. Îi era frig, sau era excitată?

Pielea de pe brațele ei era catifelată; fără bumbi de răcoare.

— O să plec acum, spuse el luptându-se cu răgușeala bruscă din voce și cu tăria din pantaloni. Mulțumesc pentru sandvișuri. Chiar muream de foame.

Delilah părea ușurată și totodată plină de regret.

— Cu plăcere. Aveai aerul acela înfometat, așa că eu...

Se opri, făcând un gest larg cu mâna.

— Nu contează. Mi-a făcut plăcere compania ta. Și ai dreptate, trebuie să pleci; tocmai am auzit că tună. Se ridică și strânse paharele, ducându-le la spălător.

Se ridică și el. Era ceva în propoziția ei neterminată, care-l intriga. Da, trebuia să uite,

trebuia să-și ia la revedere și să se urce în barcă. El nu auzise niciun tunet, deși avea auzul foarte bun, dar oricum, era o scuză perfectă să plece naibii de aici. Știa asta, dar spuse totuși:

— Așa că tu... ce?

Delilah își luă privirea de la el ca și cum s-ar fi simțit stânjenită.

— Așa că eu... m-am gândit că ai ratat prânzul.

De unde putea ea să știe? De ce se gândise măcar la asta? De obicei el nu rata masa de prânz și cum naiba știuse ea că era flămând, când nu-l mai văzuse niciodată? Din cât îl văzuse ea, nervozitatea era starea lui normală.

Vrăjitoare. Cuvântul îi șopti în minte, deși știa că era o prostie. Chiar dacă ar fi crezut în vrăjitorii, dar nu credea, din câte citise el, vrăjitoria nu-ți spunea dacă cineva ratase sau nu masa de prânz. Observase că era iritabil și dăduse asta pe seama stomacului lui gol. Nu că fusese el prea atent, dar o văzuse adesea pe mama lui ademenindu-l cu mâncare pe tatăl lui, ca să-l ajute să treacă peste o stare proastă. Era o chestie legată de femeie, nu de vrăjitorie.

Miauu...

Aproape că-și săltă un picior în sus. Nu era momentul, tocmai *acum*, să descopere că avea o pisică.

— Ai apărut și tu! spuse ea pe un ton cald, uitându-se în jos la picioarele lui. Se uită și el și

văzu o pisică mare, albă, pufoasă, cu urechi negre și coadă neagră, frecându-se de cizma lui dreaptă.

— Biata pisicuță. Delilah vorbea în continuare blând, aplecându-se și luând creatura, ținând-o în brațe ca pe un bebeluș. Pisica stătea perfect relaxată, cu burta în sus, cu ochii pe jumătate închiși într-o expresie de beatitudine, în timp ce Delilah o scărpină pe piept.

— Te-a speriat zgomotul? Omul rău a plecat și nu o să ne mai supere, îți promit.

Delilah își ridică ochii spre Jackson.

— Eleanor este însărcinată. Trebuie să nască dintr-o clipă într-alta, cred. A apărut acum vreo săptămână, dar se vede că este domesticită și că a fost bine îngrijită, așa încât îmi închipui că cineva a lăsat-o pe aici, ca să nu se obosească cu strânsul mizeriei.

Pisica arăta ca un Buda felin, grasă și mulțumită. De obicei pisicile vrăjitoarelor sunt negre, nu? Sau rolul poate fi jucat de orice altă pisică, fie ea albă, grasă și însărcinată?

Nu putu rezista să nu întindă mâna și să mângâie burtica aceea grasă, rotundă. Ochii pisicii se închiseră complet și începu să toarcă tare, ca un motor în ralanti.

Delilah zâmbi.

— Fii atent, altfel o să ai un sclav pe viață. Nu vrei s-o iei cu tine?

— Nu, mulțumesc, spuse el sec. Totuși, poate că mama mea ar vrea un pui. Motanul ei a murit anul trecut și nu mai are niciun animal de companie.

— Atunci revino peste șase sau șapte săptămâni.

Nu era exact o invitație să mai treacă oricând pe aici, își spuse el. Își luă arma și vesta.

— Plec acum, domnișoară Jones. Mulțumesc pentru sandvișuri.

— Lilah.

— Poftim?

— Te rog, spune-mi Lilah. Toți prietenii îmi spun așa. *Nu* Delilah, te rog, adăugă ea aruncându-i o privire clară de avertizare.

Jackson chicoti.

— Am înregistrat mesajul. Presupun că ai fost destul de tachinată în școală, cu numele ăsta.

— Ce știi tu, spuse ea cu năduf.

— Numele meu e Jackson.

— Știu. Te-am votat. Jackson este un nume drăguț, cu rezonanță texană.

— Eu sunt un texan drăguț.

Lilah scoase un sunet neangajant, ca și cum nu ar fi fost de acord cu el dar nici n-ar fi vrut să i-o spună în față. Jackson zâmbi, întorcându-se spre ușă. Nu știa dacă era bine, dar în mod clar era ceva interesant. Magia lunii pline era astăzi la forța ei maximă. Când lucrurile se vor aranja și

când o să aibă timp să se gândească, atunci când va fi complet rațional în ce privește iraționalul și supranaturalul și când va găsi o explicație logică, poate că va reveni într-o vizită – dar nu în calitate oficială.

— Ieși prin față. E mai aproape.

O urmă prin căsuța mică. După presupunerea lui, avea doar patru încăperi; într-o parte bucătăria și livingul, fiecare dintre ele având câte o altă cameră care se deschidea din ea. Presupuse că celelalte două erau dormitoare. Livingul era mobilat simplu, cu o canapea și un fotoliu, aranjate în jurul unui covor din cărpe, întins în fața șemineului. Pe plinta acestuia se aflau lămpi cu petrol, ca și pe cele două măsuțe de lângă fotoliu și canapea. Într-un colț se afla o mașină de cusut cu pedală. Pe unul dintre pereți atârna un quilt lucrat manual, prezentând o scenă viu colorată, cu copaci și apă, a cărei executare probabil că durase o veșnicie. Pe un alt perete se afla o bibliotecă – tot lucrată de mână, după cum arăta – care se întindea de jos până la tavan și era ticsită cu cărți, legate sau cartonate.

Întreaga casă îl făcea să se simtă ca și cum ar fi pășit înapoi cu un secol, sau cel puțin cu jumătate. Singurul aparat modern pe care-l văzu, era un aparat de radio pentru știrile meteo, acționat cu baterii, așezat lângă una dintre

lămpile cu gaz de pe poliță. Îi păru bine că-l avea; în zona aceasta erau posibile și uraganele și tornadele. Ieși afară pe verandă, cu Lilah imediat în spatele lui, cu pisica tot în brațe. Jackson îngheță în loc, uitându-se la cheu.

— Ticălosul, spuse el încet.

— Ce este? Îl împinse în umăr și-și dădu seama că îi bloca vederea.

— Au dispărut bărcile, spuse el dându-se într-o parte ca să vadă și ea.

Lilah se uita la cheul pustiu, cu ochii ei verzi, mari de consternare. Dispăruse și barca ei cu fundul lat și barca pentru bibani, a lui Jerry Watkins.

— Probabil că s-a întors și a desprins bărcile cât timp noi mâncam. Nu au putut pluti prea departe. Dacă merg de-a lungul malului, probabil că le găsesc.

— Barca mea are vâsle, spuse ea. Întotdeauna le țin acolo, în cazul în care îmi face motorul figuri. Deci pe a mea o putea scoate vâsbind, remorcând-o pe a ta. Asta l-a scutit să mai meargă pe jos până la a lui și odată urcat într-a lui, pe ale noastre le putea lăsa în voia curentului. Cred că sunt la cel puțin o milă mai jos, poate chiar mai mult. Sigur, în cazul în care nu a decis să le scufunde.

— O să sun la po... începu el din automatism, până să-și dea seama că nu avea radioul cu el.

Nici celularul. Amândouă erau în Cherokee, iar Charlotte Watkins se întorsese acasă cu mașina lui. Iar Lilah Jones nu avea telefon.

Se uită în jos la ea.

— Presupun că nu ai un radio cu unde scurte?

— Mă tem că nu. Se uita încruntată la râul în avalul căruia îi dispăruse șalupa, ca și cum i-ar fi putut porunci să se întoarcă aici.

— Ești blocat aici. Amândoi suntem.

— Nu pentru multă vreme. Dispecera...

— Jo?

— Jo. Se întrebă cât de bine o cunoștea ea pe Jo. Jo vorbise despre ea ca și cum ar fi fost doar niște cunoștințe îndepărtate, dar Lilah nu doar că știa cine era dispecerul lui, dar îi spusese Jo și nu Jolene, care era numele ei întreg.

— Ea știe unde sunt și urma să-mi trimită întărituri de îndată ce se va elibera careva. Oricând ar putea apărea un adjunct de-al meu.

— Numai dacă se află deja pe drum. Uită-te acolo, spuse ea arătându-i spre sud-vest.

Jackson se uită și înjură în barbă. Nori uriași, de furtună, negri-purpuriu acopereau cerul după-amiezii târzii. Îi putea deja simți respirația, în vântul proaspăt care-l ventila. Îi auzea vocea în uruitul gros al tunetului, în timp ce venea spre ei.

— O furtună cu tunete nu va dura mult, presupun. Cel puțin așa spera el. Așa cum

decurseseră lucrurile astăzi, drumul înainte al furtunii se va opri exact când se va afla deasupra lor.

Lilah se uita îngrijorată la nori.

— Cred c-ar fi bine să pornesc radioul, spuse ea și intră înapoi în casă, cu Eleanor culcușită în brațele ei.

Jackson mai aruncă o privire frustrată spre râul pustiu. Aerul era încărcat cu electricitate, ridicându-i părul de pe brațe. Lama fulgerului tăie în jos, luminând și scânteind și imediat se auzi tunetul.

Era blocat aici cel puțin pentru câteva ore, dacă nu pentru toată noaptea. Dacă tot trebuia să rămână blocat undeva, de ce nu putea rămâne blocat în propria lui casă. În nopțile cu furtună, numărul accidentelor era întotdeauna mai mare și adjuncții lui vor avea nevoie de el.

Dar el se afla aici, într-o casă de niciunde, ținându-i companie unei vrăjitoare și pisicii ei gestante.

4

Lilah o lăsă pe Eleanor jos și porni radioul, apoi se duse în dormitorul ei în care se intra din living și coborî fereastra laterală. Fereastra din față era protejată de veranda largă și ploaia nu putea pătrunde prin ea. Apoi, cu urechea ațintită spre

radio, făcu același lucru și în dormitorul din spate. Știa că șeriful Brody intrase și el în casă, dar îl ignora în mod deliberat, făcând ceea ce trebuia făcut. El era mult prea mare pentru căsuța ei mică, prea sobru, prea autoritar, prea... prea *bărbat*.

Îi distrusese viața ei atât liniștită, mult mai mult decât visase vreodată Thaniel Vargas să o facă. La ce naiba se gândise Jo trimițându-i-l aici? Dar sigur, Jo fusese îngrijorată din cauza lui Thaniel, ce să știe ea?

Ei bine, bietul Thaniel nu o s-o mai deranjeze vreodată iar ea nu putea face nimic aici. Dacă nu ar fi fugit, poate că ar fi putut – mă rog, că l-ar fi putut sau nu ajuta, era discutabil, pentru că era deja prea târziu.

Totuși, o cuprinse regretul. Indiferent care erau vinele lui Thaniel – și erau multe – nu-i dorise vreodată răul. Și deși ar fi încercat dacă... dacă el nu ar fi fugit, anii de dureroasă experiență o învățaseră că putea face foarte puțin ca să schimbe soarta.

Acesta era motivul pentru care intrase în panică la apariția șerifului. Știusese, din clipa în care l-a văzut, că el era menit să-i distrugă viața ei sigură, confortabilă, plăcută, de aici. Vroia să plece cât mai departe de el, vroia să-l dea afară din casa ei și să încuie ușa, vroia... vroia să se arcuiască în brațele lui și să-și odihnească alene

capul pe umărul lui larg, să-l lase să o țină în brațe și să o sărute și să-i facă tot ce ar fi vrut el.

În toată viața ei nu cunoscuse niciodată pe cineva, băiat sau bărbat, care să-i trezească cel mai vag răspuns sexual. Se simțise întotdeauna izolată de restul lumii, pentru totdeauna singură, tocmai din cauză că era ceea ce era. Gândul de a-și petrece viața singură nu o deranjase; dimpotrivă. Ei îi plăcea singurătatea, viața ei, senzația că se împlinea prin ea însăși. Sunt atâția oameni care nu ajung niciodată la totala împlinire și-și petrec viața căutând pe cineva sau ceva care să-i facă să se simtă împliniți, neînțelegând că răspunsul se afla în interiorul lor. Ei îi plăcea propria ei companie, avea încredere în propriile ei decizii și îi plăcea munca pe care o făcea. Nu exista nimic – *nimic* – în viața ei, ce ar fi vrut să schimbe.

Dar Jackson Brody schimba acum totul, fie că vroia sau nu.

Nu era doar aura care o atrăgea la el, deși aura lui era atât de bogată încât aproape că era vrăjită de ea. Toate culorile lui erau clare: roșul întunecat al senzualității, albastrul calmului, turcoazul unei personalități puternice, portocaliul puterii, cu spice fluctuante de purpuriu spiritual și galben, cu verdele vindecător. Nimic la el nu era tulbure. Era un bărbat dintr-o bucată, de încredere, sănătos.

Totuși, ceea ce o uluise, era brusca străfulgerare premonitoare. Nu avea des așa ceva; talentul ei special era abilitatea de a vedea aurele. Dar uneori avea străfulgerări de intuiție și cunoaștere și niciodată nu se înșelase. Niciodată. Exact așa cum se uitase la Thaniel și știuse că acesta va muri în curând, prima oară când s-a concentrat asupra lui Jackson Brody, valul premoniției fusese atât de puternic încât fusese gata să se prăbușească sub el. Bărbatul acesta avea să fie iubitul ei. Bărbatul acesta avea să fie iubirea ei. Singura, din toată viața ei.

Ea nu *vroia* un iubit! Ea nu *vroia* un bărbat în preajma ei, stându-i în cale, interferându-se cu treburile ei. Dar o va face; știa că o va face. O izbise ca un bărbat nerăbdător, obișnuit să dea ordine, ușor dominant și ah, ah, sexi cât cuprinde. Cu siguranță că el nu o să vrea să trăiască aici, fără niciun apanaj al tehnicii moderne, cu care era obișnuit, în vreme ce ea prefera viața ei simplă.

Ea se *simțea* mai bine fără toată nebunia aia, fără aparatură electrică zumzăind într-una în fundal. Sigur, el se va aștepta ca ea să se mute la oraș, sau cel puțin într-un loc mai puțin izolat și mai accesibil.

Odată ce-și va da seama că ea nu poate fi relocată, va ceda, dar cu eleganță. Va argumenta că nu o va putea vedea atât de des ca atunci

când ar fi mai aproape. O va vizita ori de câte ori îi va fi lui convenabil și se va aștepta de la ea să lase baltă indiferent ce făcea, când îi va vedea șalupa trasă la mal. Pe scurt, va fi foarte incomod pentru ea, dar nu putea face nimic. Cu tot succesul pe care-l avusese ea în a evita sau schimba soarta, putea foarte bine să se dezbrace chiar acum și să-l ducă în dormitor.

Asta era o altă grijă a ei. Nu prea avea experiență în ceea ce privea dormitorul. Până acum nu-și făcuse griji cu asta, pentru că nu simțise nici cea mai mică urmă de dorință ca să capete această experiență. Dar acum o avea. Uitându-se doar la el, simțea cum o cuprind valuri de căldură și i se taie respirația; sânii o furnicau și trebuia să-și strângă coapsele ca să-și liniștească durerea încinsă dintre picioare. Deci asta însemna plăcerea. Nicio mirare că oamenii se purtau ca nebunii când erau atinși de ea.

Dacă Thaniel nu ar fi furat șalupele, șeriful ar fi fost deja plecat și probabil că nu l-ar mai fi văzut o vreme bunicică, dacă nu niciodată. Iar ea și-ar fi continuat viața ei liniștită, mulțumitoare. Dar ar fi trebuit să se aștepte la această farsă cu șalupele; cum altfel ar fi putut aranja Soarta ca Jackson să rămână aici? Și firește, trebuia să vină și o furtună, care să le împiedice pe ajutoarele lui să vină după el. Totul era inevitabil. Indiferent cât de neverosimile păreau

viziunile ei, declanșau aproape imediat o suită de evenimente care aduceau concluzia pe care o prevăzuse ea.

Nu pentru prima oară își dori să fi fost altfel. Își dori să nu știe lucruri care aveau să se petreacă, înainte de a se petrece; era prea mult pentru un singur om. Nu putea regreta că vedea aure, totuși; viața ei ar fi lipsită de culoare și mai puțin interesantă dacă nu le-ar mai vedea. Ea nu trebuia să vorbească neapărat cu cineva ca să știe cum se simțea persoana respectivă; ea putea vedea când cineva era fericit, sau supărat, sau dacă era bolnav. Ea putea vedea relele intenții, lipsa de onestitate, micimea, dar putea vedea și bucuria și dragostea și bunătatea.

— S-a întâmplat ceva?

El stătea chiar în spatele ei și tonul acut îi spunea că rămăsese cam de multcel locului, uitându-se în gol. Nu era mare lucru dacă rămânea pe gânduri când era singură, dar altora poate că li se părea ciudat. Clipi des, revenind la realitate.

— Scuze, visam cu ochii deschiși, spuse fără să se întoarcă spre el.

— Visai cu ochii deschiși? Părea neîncrezător și nu-l blamă pentru asta. Un bărbat încercase să o omoare acum mai puțin de o oră, erau blocați aici și o furtună uriașă se abătea asupra lor; ar fi trebuit să fie suficient să-i țină gândurile

ancorate în realitate. Ar fi trebuit să spună că se gândea, nu că visa cu ochii deschiși; ar fi sunat mai productiv.

— Nu contează. Au fost buletine meteo sau atenționări, la radio?

— Atenționări de furtună puternică până la ora zece noaptea. Vânturi puternice și grindină distrugătoare.

Ore. Vor fi ore întregi singuri. Probabil că va rămâne aici până dimineața. Ce trebuia să facă acum cu acest bărbat pe care îl va iubi, dar nu încă? Abia îl cunoscuse, nu știa nimic despre el, pe plan personal. Era atrasă de el, da, dar dragoste? Nu chiar. Oricum, nu încă.

O rafală de vânt mirosind a ploaie pătrunse prin ușa cu plasă.

— Vine, spuse el și ea își întoarse capul și văzu perdelele de ploaie care măturau râul, îndreptându-se spre casă. Fulgeră chiar în fața lor și zgomotul tunetului făcu să zăngăne ferestrele.

Eleanor mieună și-și căută adăpost în cutia de carton în care Lilah pusese prosoape vechi, să-i încropească un culcuș.

Jackson făcea pași nerăbdători prin încăperea mică. Lilah se uita exasperată la el, întrebându-se dacă omul ăsta se putea adapta și el vreodată. Era enervant pentru el că nu putea influența în vreun fel vremea, fie amânând furtuna, fie

trimitând-o rapid în altă parte, pentru ca unul dintre ajutoarele de șerif să poată urca râul, după el.

Lilah ridică din umeri, în gând. Lasă-l să se agite; ea avea treabă de făcut.

Prima rafală de ploaie lovi casa, răpăind pe acoperiș. Soarele după-amiezii târzii fusese aproape complet acoperit, întunecând încăperile. Lilah se duse prin beznă după lămpile cu gaz de pe polița căminului, mâna așezându-se știutoare exact pe cutia cu chibrituri. Zgomotul chibritului nu se auzi în darabana ploii, dar Jackson se întoarse chiar la prima floare de lumină și o privi ridicând sticlele lămpilor și atingând chibritul de fitil, punând apoi sticla la loc. Suflă în chibrit să îl stingă și îl aruncă în cămin.

Se duse apoi în bucătărie fără un cuvânt, repetând ritualul și acum se aflau acolo patru lămpi, pentru că ei îi plăcea să aibă mai multă lumină când lucra. În sobă, focul era ținut mocnit, sub cenușă, Lilah deschise ușița, agită cărbunii fierbinți și mai adăugă lemne.

— Ce faci? o întrebă el din ușă.

Lilah își dădu ochii peste cap, dar numai în minte.

— Gătesc. Probabil că el nu mai văzuse acest proces, înainte.

— Dar abia am mâncat.

— Așa este, dar sandvișurile alea nu or să te

țină prea mult, după mine.

Se uită la el, măsurându-l în raport cu pragul ușii. Ceva mai mult de unu optzeci și doi, presupuse ea și pe puțin o sută de kilograme. Părea mușchiulos, după cum i se profilau umerii prin cămașă, așa că ar putea cântări și mai mult. Omul ăsta mănâncă de stinge.

Jackson intră în bucătărie și se așeză la masă, întorcând scaunul ca să stea cu fața la ea, întinzându-și picioarele și încrucișându-și-le la glezne. Cu degetele bătea darabana pe masă.

— Chestia asta mă enervează la culme, se confesă el.

— Am observat, spuse ea pe un ton sec. Luă puțină apă într-un bol și se spălă pe mâini.

— De obicei, mai pot face *câte ceva*. De obicei, pe vreme rea, *trebuie* să fac ceva, fie că e vorba de o mașină accidentată sau de scos oamenii de pe șoselele inundate. Acum ar trebui să fiu afară, pentru că ajutoarele mele vor fi peste cap de ocupate.

Deci aceasta era cauza stării lui de neliniște și de iritabilitate; știa că era nevoie de ajutorul lui, dar nu putea pleca de aici. Îi plăcea simțul lui de responsabilitate.

Rămase apoi tăcut, urmărind-o cum își pregătea tava, stropind-o cu ulei. Își luă bolul și puse faină în el, adăugă smântână și ceva grăsime solidă și-și vârî mâinile în bol.

— De ani de zile n-am mai văzut pe cineva făcând asta. Zâmbi, rămânând cu ochii pe mâinile ei, care amestecau și frământau cu pricepere.

— Bunica mea făcea asta, dar pe mama nu mi-o amintesc făcând turtițe în casă.

— Eu nu am frigider, deci nu am turtițe congelate, spuse ea practic.

— Tu chiar nu vrei să ai lucruri ca frigidere sau sobe electrice? Nu te deranjează faptul că nu ai curent electric?

— De ce m-ar deranja? Eu nu depind de un fir, ca să am căldură sau lumină. Dacă aș avea electricitate, s-ar putea întrerupe chiar în clipa asta și n-aș mai putea găti.

Jackson își frecă bărbia, cu fruntea încruntată, gânditor. Îi plăcea priveliștea, își spuse ea, privindu-l în timp ce continua să frământa aluatul. Sprâncenele lui erau drepte și negre, frumos formate. Totul la el era frumos format. Putea pune pariu că toate femeile singure din orășel și o parte din cele măritate erau nebune după el. Păr negru, tuns scurt, ochi albaștri mari, bărbie puternică, buze moi – nu știa de unde știa că buzele lui erau moi, dar știa. Ah, da, sigur că erau nebune după el. Și ea se înfierbântase puțin.

Se gândi să se ducă la el, să i se așeze în poală și brusc, corpul îi fu cuprins de un val de

căldură. Căldură, pe naiba; când era transpirată toată! Mai avea puțin și se pomenea lac de sudoare.

— O conductă de gaz ar fi chiar mai greu de montat decât o linie de curent electric, medită el, cu mintea tot la comoditățile moderne. Dar cred că n-ar fi o problemă să ai un rezervor de gaz aici, deși umplerea lui ar fi dificilă, de vreme ce nu există drumuri în zona asta.

— Soba cu lemne îmi convine de minune. N-are mai mult de câțiva ani, așa că este cât se poate de eficientă. Încălzește toată casa și este ușor de reglat.

Începu să ia bucățile de aluat și să le ruleze în mâini, dându-le formă de turtițe și punându-le în tavă. Dacă o să se uite la aluat și nu la el, o să-i dispară senzația asta de fierbințeală, își spuse ea.

— De unde îți procuri lemnele?

N-avea ce face. Trebuia să se uite la el, cu o expresie incredulă.

— Mi le tai singură. De unde își imagina el că și le lua? Poate credea că i le tăiau și i le stivuiau zânele pădurii.

Spre surpriza ei, Jackson sări de pe scaun, aplecându-se asupra ei, încruntat.

— E prea greu pentru tine să tai lemne.

— Ca să vezi, mă bucur că ți-am spus, altfel aș fi continuat să tai lemne fără să știu că nu e bine.

Se întoarse spre spălător, mai departe de el, ca să-și curețe aluatul de pe mâini.

— Nu am spus că nu poți face asta, am spus că nu ar trebui, mormăi el. Vocea lui era chiar în spatele ei. *El* era chiar în spatele ei. Fără să o prevină, se întinse și își petrecu degetele în jurul încheieturii de la mâna ei dreaptă. Mâna lui o înghiți complet pe a ei.

— Uită-te aici. Încheietura mea este de două ori mai groasă decât a ta. Poate că ești tu puternică pentru dimensiunile tale, dar nu-mi poți spune că nu este un efort imens să tai lemne.

— Mă descurc. Și-ar fi dorit să nu o fi atins. Și-ar fi dorit să nu stea atât de aproape încât să-i poată simți căldura trupului, să-i poată adulmeca mirosul încins, de bărbat.

— Și este și periculos. Dacă-ți scapă toporul, sau ferăstrăul, sau mai știu eu ce? Ești singură aici, departe de orice ajutor medical.

— Sunt atâtea lucruri periculoase. Se luptă să-și păstreze vocea calmă, egală. Dar oamenii fac ce trebuie să facă, iar mie îmi trebuie lemne.

De ce nu-i dădea drumul la mână? De ce nu și-o retrăsese ea? Nu putea, deși nu o ținea tare. Dar îi plăcea senzația mâinii lui cuprinzând-o pe a ei, îi plăcea căldura și forța, asprimea bătăturilor din palma lui.

— O să-ți le tai eu, spuse el brusc.

— Ce?! Aproape că se răsuci în loc; dar bunul simț o opri în ultima clipă. Dacă se întorcea, va fi față în față, piept în piept cu el. Nu avea curajul acesta. Înghiți greu.

— Nu-mi poți tăia lemnele.

— De ce nu?

— Pentru că...

Chiar, pentru că ce?

— Pentru că nu o să fii aici.

— Acum sunt aici. Se opri și tonul lui deveni mai scăzut. Și pot să mai fiu.

Lilah amuți. Singurul sunet era cel al furtunii, bubuitul tunetului, vântul care spăla copacii, ploaia care bătea în acoperiș. Sau poate că era inima ei, bătându-i în coșul pieptului.

— Trebuie să fiu atent, aici, spuse el calm. Acum mă port ca un bărbat, nu ca șerif. Dacă-mi spui nu, o să mă întorc înapoi la masă și o să mă așez. O să păstrez distanța față de tine tot restul serii și nu te voi mai deranja vreodată. Dar dacă nu-mi spui nu, o să te sărut.

Lilah inhală, luptându-se pentru oxigen. Nu putea scoate un cuvânt, nu se putea gândi la nimic ce să spună, chiar dacă ar fi avut aer. Se simțea din nou fierbinte și slabă, gata să leșine pe el.

— O să iau asta drept un da, spuse el și o întoarse în brațele lui.

Buzele lui erau moi, exact așa cum știuse că vor fi. Iar el era blând, nu i le rănea pe ale ei apăsându-i-le prea tare. Nu încerca să o copleșească cu o bruscă descărcare de pasiune. O săruta pur și simplu, făcându-și timp pentru asta, gustând-o și învățându-i forma și textura buzelor. Iar ritmul acesta leneș era mai seducător decât orice altceva ar fi putut el face.

Lilah oftă aproape neauzit, de plăcere și se lăsă să se destindă pe el. El o cuprinse, petrecându-și brațele pe după ea și ridicând-o pe vârfuri, ca să se potrivească mai intim. Apăsarea întregului lui trup de al ei o făcu să-și țină respirația și acel acum cunoscut val de căldură o cuprinse din nou. Își petrecu brațele pe după gâtul lui, apăsându-l mai aproape, cutremurându-se puțin când limba lui începu să se miște încet în gura ei, acordându-i timp să se retragă, dacă nu vroia un sărut atât de profund. Dar ea îl vroia, mai mult decât ar fi crezut vreodată că putea dori sărutul unui bărbat.

Inima îi bubuia sălbatic în piept. Plăcerea era ca o sirenă care o ademenea să experimenteze mai mult, să ia tot ce putea el dăruii. Ereția lui era tare; vroia să se frece de ea, să se deschidă pentru ea. Știind că era gata să-și piardă controlul, se forță să se retragă din săruturile lui

lente, intoxicante, îngropându-și în schimb față în coloana caldă a gâtului lui.

Și el era afectat. Pulsul îi duduia prin vene; i-l simțea și ea acolo, în gât, exact unde se așezaseră buzele ei. Plămânii lui pompau, trăgând aer în piept. Pielea lui era fierbinte și umedă și el se mișca încontinuu, ca și cum ar fi vrut să-și frece coapsele de ea.

Jackson nu spunea nimic și îi era recunoscătoare pentru asta. Prevederea înnăscută îi spunea să se oprească, în timp ce instinctul striga în ea, grăbind-o să se împerecheze cu el; în fond așa îi era sortit, nu, atunci de ce să mai aștepte? Ce ar fi obținut așteptând? Finalul era același, indiferent de moment. Sfâșiată între aceste două porniri, ezită, nedorind totuși să facă acum acest uriaș pas, indiferent de ce-i spusese soarta.

— Este înspăimântător, mormăi ea în gâtul lui.

— Nu este o glumă. Jackson își îngropă față în părul ei. Probabil că tot așa te simți când ești lovit de o tonă de cărămizi.

Simțea că și el era la fel de zdruncinat ca și ea, dar asta nu o liniștea deloc, pentru că ar fi preferat ca măcar unul dintre ei să stăpânească situația.

— Nu ne cunoaștem... De fapt, nici nu știa cui îi spusese ea asta, lui sau ei. Nu știa decât că nu era sigură pe ea, lucru care nu i se întâmplase

de multe ori în viață. Nu-i plăcea sentimentul acesta. Una dintre cărămizile de la temelie vieții ei, a eului ei, era autocunoașterea și cunoașterea celorlalți; a *nu ști*, însemna că această temelie începea să se clatine.

— O să ne ocupăm și de asta. Nu trebuie să ne grăbim cu nimic. Buzele lui îi eflorară tâmpla.

Dar când *o s-o știe*, o va mai dori oare? O cuprinsese îngrijorarea, simțind, nu pentru prima oară, greutatea faptului că era diferită. Într-o relație, ea aducea cu sine un excedent atât de mare de bagaje încât majoritatea bărbaților ar spune că le-ar crea mai multe probleme decât merita.

Acest gând îi dădu forța să se împingă ușor în umerii lui. El îi dădu imediat drumul, retrăgându-se mai în spate. Lilah inspiră adânc și-și îndepărtă părul de pe față, încercând să nu se uite la el, dar roșul acela întunecat, clar, al pasiunii care emana din el nu era de ignorat.

— Mai bine pun turțițele astea în cuptor, spuse ea ocolindu-l. Tu așează-te ca să nu-mi stai în drum, iar eu o să pregătesc cina cât ai bate din palme.

— Prefer să rămân în picioare, mulțumesc, spuse el sardonice.

Nu se putu opri; trebuia să se uite, întâlnindu-i privirea aceea albastră, plină de regret, dar înțelegătoare. Roșul închis al aurei lui continua

să strălucească fierbinte și clar, mai ales în zona coapselor, deși prin aura din jurul capului începea să se întrevadă mai mult albastru.

Dar se dădu din drumul ei, sprijinindu-se de peretele ușii. Ea băgă tava în cuptor și deschise o conservă mare de tocană de vacă, răsturnând conținutul într-o cratiță pe care o așeză pe sobă. Masa asta simplă va trebui să fie suficientă, pentru că nu avea de gând să iasă în furtună, după o găină. Turtițele vor avea timp să se răcească iar tocănița va putea fierbe, până când el o să se simtă din nou flămând.

Jackson o urmărea. Îi simțea privirea de mascul îndreptată asupra ei. Faptul că era femeie nu o preocupase prea mult, dar sub acest studiu intens, deveni brusc conștientă de trupul ei, de felul în care sânii i se ridicau cu fiecare inspirație. De faldurile dintre picioarele ei, acolo unde ar intra el. Nu trebuia să se uite în jos ca să știe că că sfârcurile îi erau întărite, sau la pantalonii lui, ca să știe că erecția încă nu îi trecuse.

Erecția lui neascunsă o excita mai mult decât orice dulcegărie i-ar fi putut el șopti. Ceva trebuia făcut ca să mai slăbească această tensiune senzuală, altfel nu va mai dura mult și se va pomeni întinzându-se pe spate, își drese glasul, căutând o topică neutră.

— Cum a ajuns în Alabama un texan drăguț ca

tine? Ea știa deja; îi spusese Jo. Dar era singurul lucru care-i trecuse prin minte și întrebarea îl va face măcar să vorbească.

— Mama mea era din Dothan.

Nu mai urmară și alte explicații. Decizând că era cazul să-l mai stimuleze, Lilah îl întrebă:

— De ce s-a mutat în Texas?

— L-a cunoscut pe tata. El era din vestul Texasului. După graduare, mama și câteva prietene de colegiu au pornit-o spre California și pe drum au avut probleme cu mașina. Tata, care pe vremea aceea era ajutor de șerif, s-a oprit să le ajute. Iar mama nu a mai ajuns niciodată în California.

Era mai bine acum; vorbea. Lilah inspiră de ușurare, în sinea ei.

— Și atunci de ce s-a mai întors în Alabama?

Jackson își sprijini mai bine umerii de perete.

— Tata a murit, acum câțiva ani. Vestul Texasului nu este pentru oricine; poate fi al naibii de cald acolo și al naibii de pustiu. Nu s-a plâns niciodată, câtă vreme a trăit tata, dar după moartea lui a ajuns-o singurătatea. Și a vrut să se mute înapoi în Alabama, aproape de sora ei și de prietenele ei din colegiu.

— Iar tu ai venit împreună cu ea.

Jackson spuse simplu:

— Este mama mea. Iar eu pot fi la fel de bine polițist aici, ca și în Texas. Nu locuim împreună,

nu am mai locuit împreună de când am împlinit optsprezece ani, dar știe că sunt prin apropiere dacă are nevoie de ceva.

— Nu ți-a părut deloc rău să pleci din Texas? Lilah nu-și putea imagina așa ceva. Ea își iubea casa, o cunoștea intim, așa cum se cunoștea pe ea însăși. Iubea mirosul râului dimineața devreme, felul în care devenea auriu sub soarele răsăritului, iubea furtunile violente și torențele de ploaie în tot dramatismul lor, iubea zilele încinse, umede, când până și păsările deveneau letargice și iubea zilele cenușii de iarnă, când un foc în cămin și o cană cu supă fierbinte erau cel mai bun lucru pe care-l putea cere de la viață.

Jackson ridică din umeri.

— Acasă înseamnă o familie, nu un loc. Eu am ceva unchi și mătuși în Texas, o întreagă hoardă de verișori, dar nimeni nu îmi este mai apropiat ca mama. Dacă simt nevoia, pot oricând vizita Texasul.

Își iubea mama și nu se rușina să recunoască asta. Lilah înghiți greu. Mama ei murise când ea avea cinci ani, dar prețuia puțințele amintiri pe care le avea cu femeia care fusese centrul vieții din căsuța izolată.

— Dar tu? Tu ești de aici? întrebă el.

— M-am născut în casa asta. Am trăit aici toată viața.

Jackson îi aruncă o privire curioasă și ea știe la

ce se gândea. Majoritatea copiilor se nășteau la spital, cel puțin în ultimii cincizeci de ani. Sigur, ea era mai tânără decât atât, dar prea bătrână totuși ca să fi făcut parte din noua tendință a nașterii acasă, care se pare că începea să câștige adepti.

— Tatăl tău nu a avut timp să o ducă la spital?

— Ea nu a vrut la spital. Era oare momentul să i spună că mama ei fusese o vindecătoare, așa cum era și ea? Că și ea văzuse aurele de culori care înconjurau oamenii și că și învățase fiica ce însemnau acestea, cum să le citească? Că ea știuse că totul va fi bine și deci nu avea rost să cheltuiască banii câștigați cu greu, pe spital și pe un doctor de care nu avea nevoie?

Jackson scutură din cap și un zâmbet îi curbă gura.

— A fost o femeie puternică. Și eu am ajutat o femeie la naștere, pe vremea când eram boboc. Mi-a fost al naibii de frică și nici mama nu era prea fericită. Dar împreună am reușit și amândoi au fost bine.

Zâmbetul i se transformă în râs.

— Dar probabil că rolul meu de moașă nu a fost pe măsura așteptărilor, pentru că nu și-a numit copilul după mine. Dacă-mi amintesc bine, mi-a spus cam așa: „să nu mi-o iei în nume de rău, dar aș vrea să nu te mai văd cât trăiesc.”

Lilah își dădu capul pe spate, râzând cu poftă.

Parcă și vedea un recrut de ajutor de șerif, tânăr și neexperimentat, transpirând și panicându-se, ajutând la aducerea pe lume a unui copil.

— Ce s-a întâmplat? Copilul s-a născut prematur sau doar prea repede?

— Niciuna, nici alta. În vestul Texasului, când ninge, ninge și atunci așa a fost. Drumurile erau impracticabile. Ea și soțul ei se aflau în drum spre spital. Dar mașina lor a derapat la nicio milă de casă, așa că s-au întors din drum și au sunat după ajutor. Eu mă aflam în zonă și aveam un 4x4, dar când am ajuns la ei acasă, vremea se înrăutățise într-atât încât nu am riscat să-i duc la spital. Femeia m-a înjurat, m-a făcut în toate felurile pe care le-am auzit vreodată și pot spune că auzisem ceva înjurături până atunci. Vroia ceva împotriva durerilor și cum eu eram cel care o împiedica să capete așa ceva, s-a asigurat că voi suferi împreună cu ea.

Zâmbetul lui o invită să râdă la imaginile sugerate de el. Uitându-se în cuptor la biscuiți, Lilah îl întrebă:

— Dar soțul ei?

— De niciun folos. De fiecare dată când trecea pe acolo, era înjurat chiar mai rău decât mine, așa că a preferat să nu se mai arate. Crede-mă, era o femeie nefericită.

— Cât au durat durerile facerii?

— Nouăsprezece ore și douăzeci și patru de

minute, răspunse el prompt. Cele mai lungi nouăsprezece ore și douăzeci și patru de minute din istoria lumii, potrivit spuselor ei. Jura că se afla în dureri de cel puțin trei zile.

Dincolo de amuzamentul din vocea lui, se simțea și un firicel de... bucurie. Ea își lăsă capul într-o parte, întrebându-se dacă-l citise corect.

— Ți-a plăcut. Cuvintele nu erau chiar o întrebare.

El râse.

— Da, mi-a plăcut. Era incitant și amuzant și al naibii de uimitor. Am văzut născându-se cățeluși și vițeluși și cai, dar niciodată nu am simțit ce am simțit când bebelușul acela mi-a alunecat în mâini. Apropo, era o fetiță. Numele de Jackson chiar că nu i s-ar fi potrivit.

Aura lui strălucea acum cu mai mult verde în mixtură și cu galbenul bucuriei. Lilah nu trebui să se mai întrebe când se va îndrăgosti de el. Se îndrăgostise în clipa aceea, ceva în ea topindu-se, înfierbântându-se. Știa că propria ei aură trebuia să fie roz și se înroși, deși el nu i-o putea vedea.

Începu să tremure ușor și se așeză. Era un lucru memorabil. Niciodată nu crezuse că va iubi așa cum iubeau ceilalți, nu romantic. Ea iubea mulți oameni și multe lucruri, dar nu așa. Întotdeauna, amestecată cu sentimentele ei, era cunoașterea că ea era altfel decât ei, un purtător

de grijă, nu un partener. Chiar și cu tatăl ei, ea fusese stâncă de care se sprijinise el. Dar Jackson era un bărbat puternic, atât mental cât și fizic. El nu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el, el era cel care oferea grija.

Chiar și dacă nu i-ar fi văzut aura, până la urmă tot s-ar fi îndrăgostit de el. Dar o putea vedea și știa care era esența acestui bărbat. Acest lucru, ca și premoniția care îl recunoștea ca perechea ei, îi distrugeau simțul ei de prevedere. Îi venea să i se arunce în brațe și să-l lase să-i facă ce vroia el. Dar se ridică și se duse la turtele ei.

Stătea acolo, în fața cuptorului deschis, lăsând căldura să iasă, uitându-se orbește la turte. Jackson veni în spatele ei.

— Sunt perfecte, o aprobă el.

Lilah clipi. Turțițele erau de un maroniu auriu, perfect crescute. Avea mână bună la turte, tatăl ei îi spunea și el mereu asta. Inspiră adânc și luând o cârpă, scoase tava fierbinte din cuptor și o puse pe un suport de răcit.

— De ce crede Vargas că ești vrăjitoare?

Asta o aduse, cu o bufnitură, înapoi pe pământ. Schimbarea din tonul lui era subtilă, dar era acolo: el era șeriful și vroia să știe dacă cineva din comitatul lui practica vrăjitoria.

— Din câteva motive, spuse ea. Se întoarse apoi cu fața la el, cu o expresie de nedescifrat și

continuă:

— Eu locuiesc singură, în pădure. Rareori mă duc la oraș, nu socializez. Cred că zvonurile despre vrăjitorie au început cam pe când eram în clasa a patra.

— În clasa a patra? Jackson se sprijini de bufet, privind-o intens cu ochii lui atât de albaștri. Presupun că Vargas se uita la prea multe reluări cu *Vrăjitoarele*.

Lilah ridică o sprânceană și așteaptă.

— Deci nu spui incantații și nu dansezi goală sub lumina lunii, sau chestii dintr-astea?

— Eu nu sunt vrăjitoare, spuse ea simplu. Niciodată nu am spus incantații, deși aș putea dansa goală sub lumina lunii, dacă îți place ideea asta.

— Mie-mi spui. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de un partener de dans.

Privirea lui Jackson se încălzi, coborând încet în jos, de-a lungul corpului ei.

— O s-o fac.

Jackson își ridică privirea și o întâlnește pe ai ei și dintr-o dată nu mai era nevoie de nicio prevedere.

— Ți-e foame? întrebă el apropiindu-se, plimbându-și un deget pe brațul ei gol.

— Nu.

— Atunci turtițele și tocănița de vacă mai pot aștepta?

— Mai pot aștepta.

Jackson luă cârpa și îndepărtă cratița cu tocăniță de pe ochiul sobei.

— Atunci vrei să te culci cu mine, Lilah Jones?

— Vreau.

6

Lilah aprinse lampa din dormitorul ei și făcu flacăra mică. Furtuna și ploaia grea făceau încăperea întunecată, ca noaptea. Jackson părea să umple camera micuță, umerii lui lăsând o umbră uriașă pe perete. Aura lui, vizibilă chiar și în lumina slabă, pulsa din nou de acel roșu intens, clar, culoarea pasiunii și a senzualității.

El începu să-și descheie cămașa și ea scoase cuvertura de pe pat, împăturind frumos quiltul și bătând pernele. Patul părea mic, își spuse ea, deși era un pat dublu. Cu siguranță era prea mic pentru el. Poate c-ar trebui să se gândească să ia unul mai mare, deși nu era sigură câtă vreme îl va folosi el. Asta era problema cu străfulgerările premonitorii; ele îți spuneau faptele, dar nu circumstanțele. Ea știa doar că Jackson va fi iubitul ei și iubirea ei. Nu știa dacă și el o va iubi la rândul lui, dacă vor fi împreună pentru totdeauna sau doar de data aceasta.

— Pari nervoasă. În ciuda intensității dorinței lui, pe care ea o putea vedea cât se poate de

bine, vocea lui era calmă. Își descheiase cămașa dar nu și-o scosese. În schimb se uita la ea, cu ochii lui de polițist care vedeau prea multe.

— Sunt, recunosc eu ea.

— Dacă nu vrei să faci asta, spune. Fără resentimente, spuse el crispat.

— Vreau să fac asta. De aceea sunt nervoasă. Privindu-l în ochi, își desfăcu șortul și-l lăsă să pice, apoi începu să și descheie cămașa.

— Niciodată nu am fost atât de... de atrasă de cineva, înainte. Eu sunt întotdeauna prudentă, dar – clătină din cap – dar cu tine nu vreau să fiu prudentă.

Jackson își scutură cu umerii cămașa de pe el și o lăsă să cadă pe jos. Lumina lămpii strălucea pe umerii lui, conturând mușchii puternici și pieptul larg, umbrat de păr negru. Lilah inspiră adânc, prin nas, simțind cum se difuzează în ea căldura excitației. Uită ce făcea, rămânând acolo și uitându-se la el, bând setoasă priveliștea bărbatului ei dezbrăcându-se.

Jackson se așeză pe marginea patului și se aplecă în față, să și scoată cizmele. Îi putea admira acum șanțul adânc al șirei spinării, mușchii spinării, tresăltând. Inima începu să-i bată și mai tare și căldura deveni și mai mare.

Cizmele căzură cu zgomot pe podeaua de lemn. Jackson se ridică și își descheie pantalonii, îi lăsă să cadă și și lăsă jos chiloții. Complet gol, făcu

un pas ca să iasă din cercul de haine și se întoarse cu fața spre ea.

Ah, nu.

Probabil că rostise cuvintele cu voce tare, cu foame și poftă și poate chiar cu puțină teamă, pentru că el râse apropiindu-se de ea, mângâindu-i lateralele brațelor și terminând descheiatul nasturilor. Își băgă mâinile pe sub bluză, plimbându-și-le peste umerii ei și în jos, de-a lungul brațelor, scoțându-i bluza atât de ușor încât Lilah aproape că nu știu când rămase fără ea. Oricum, ea nu era atentă la hainele ei ci doar la penisul proeminent care îi mângâia pântecul când se mișca.

Îl cuprinse în mâini, strângându-l ușor, explorând, delectându-se cu fierbințeala și duritatea lui și cu textura lui, atât de diferită de propriul ei trup. Acum fu el cel care își ținu respirația, închizând ochii și rămânând o clipă imobil. Apoi se apropie mai mult de ea, vârându-și mâinile în chiloții ei și apucând globul fundulețului ei, trăgând-o spre el. Trebui să-i dea drumul penisului și scoase un sunet de... dezamăgire? Nerăbdare? Ambele. Dar exista o recompensă în presiunea pieptului lui păros pe sâni ei, în senzația aspră pe sfârcurile ei. Trupul parcă îi rămăsese fără oase, topindu-se într-al lui, curbându-se să se potrivească cu contururile lui.

Respirația lui era neregulată.

— Haide să te dezbrac, să mă pot uita la tine, spuse el înfundat, eliberându-i fundulețul cât să-i coboare chiloții în jos pe coapse. Lilah făcu ușoare mișcări circulare, până când chiloții căzură la picioarele ei și respirația lui deveni gemută.

— Dumnezeule! Ești o seducătoare înnăscută, știai asta?

— Oare? Niciodată până atunci nu se gândise să seducă un bărbat, niciodată nu vroise asta; dar dacă ce făcea ea însemna că îl seducea, atunci era cât se poate de corect, pentru că și pe ea însăși se aducea într-o stare de nebunie. Senzația trupurilor lor goale frecându-se unul de celălalt era atât de plăcută încât îi veni să geamă. Continuă să se frece de el, să-și frece sfârcurile de pieptul lui, transformându-le în bumbi tari, dureroși.

El își plimbă mâinile peste fundul și spinarea ei, mâini atât de fierbinți și de aspre încât îi veni să toarcă. Apoi una dintre mâini coborî mai mult, curbându-se sub fundul ei și degetele pătrunseră între picioarele ei. Ea oftă, arcuindu-se în brațele lui, în timp ce o senzație aproape electrică scânteie prin ea. Unul dintre degete exploră mai adânc, alunecând puțin mai mult în ea. Un sunet încet, sălbatic erupse din gâtul ei și aproape că se căță ră pe el, petrecându-și un picior pe după

el, ridicându-se pentru ca el să poată pătrunde mai mult.

Gâfâind, își îngropă fața în gâtul lui, agățându-se de viață, în timp ce aștepta în agonie ca el să și adâncească mângâierea. Încet, cumplit de încet, degetul acela mare apăsa mai adânc și ea se rotea sub impact. Acel sunet mic, sălbatic, se auzi din nou și coapsele i se ridicară, încercând să ia cât mai mult din degetul lui. Plăcerea și tensiunea se înfășurau în ea, mai strâns și mai strâns, până când nu mai simți decât durere și ceva mai mult, ceva dincolo de ce și-ar fi imaginat vreodată.

— Nu încă. Nu termina acum, îi ceru el. Apoi se întoarse și căzu aproape cu ea pe pat, ținând-o ca să o ferească de impactul complet al greutateii lui, când ateriză peste ea. Cu o mișcare a coapselor, se instală între pulpele ei și erecția i se orientă spre faldurile ei, căutând repede intrarea, găsind-o și apăsând înainte. Tot trupul ei se contractă, strângându-se în jurul acelei intruziuni groase, deși nu putea spune dacă reacția trupului ei era de bun venit, sau încercarea de a limita profunzimea pătrunderii.

Coapsele lui săltară înapoi, fesele i se strânsură și el apăsa mai adânc, mai adânc, până când rezistența ei interioară dispăru și dintr-o singură, lungă alunecare, se afla acum complet în ea.

Ar fi strigat, dar plămânii îi erau compresiați de șoc și abia mai putea respira, darmită să strige. Vederea i se încetășă și întunecă. Nu-și dăduse seama... Îi simțea penisul aproape insuportabil de fierbinte în ea, arzând parcă.

Jackson se ridică în coate, gâfâind, cu o expresie în ochii lui albaștri deopotrivă incredulă și cumplit de intensă.

— Lilah... Dumnezeule, nu-mi vine să cred... Ești virgină?

— Acum nu mai sunt. Lilah se strânse disperată de fesele lui, spinarea arcuindu-i-se, în încercarea de a-l primi mai adânc.

— Te rog. Ah, Jackson, te rog! Își izbi coapsele de ale lui, în timp ce capul i se aruncă spre spate, în plăcerea aproape sălbatică ce o ținea pe culmea eliberării. El încă îi mai producea durere, dar trupul îi pulsa de o nevoie care depășea orice altă senzație. Îl vroia adânc, îl vroia tare, îl vroia să lovească în ea și să o trimită peste culme.

El cedă implorării ei senzuale.

— Șșt, o liniști el, deși vocea îi era aspră de propria lui nevoie. Ușurel, draga mea. Lasă-mă să te ajut... Și își vârî mâna între trupurile lor, degetul lui bătătorit gășind mugurul clitorisului ei și începând să-l strângă ușor. Ușor, ușor, ținându-l între două degete și atunci ea explodă cu un strigăt ascuțit, trupul zvârcolindu-i-se și

ridicându- i-se în paroxismul orgasmului.

Din gâtlejul lui ieși un sunet hârșăit. Îi apucă imediat coapsele, înfigându-și degetele în fesele ei și împingând adânc, intrând în ea atât de violent încât patul se izbi de perete. Termină convulsiv, frecându-se de ea câteva secunde lungi, înainte de a cădea, tremurând, peste ea.

Lilah își petrecu brațele pe după umerii lui transpirați și îi strânse tare, în parte ca să-l liniștească pe el și în parte ca să se ancoreze de el. Avea senzația că dacă i-ar da drumul, s-ar descompune și ar zbura în sute de bucățele. Lacrimile îi ardeau pleoapele, deși nu știa de ce. Inima continua să-i galopeze într-un ritm nebun, spre nicăieri și gândurile începură să-i alerge, un caleidoscop de impresii și de dorințe și de uimire.

Nu știuse că a face dragoste era ceva atât de formidabil, atât de necontrolat. Se așteptase la ceva încet și dulce, care să se construiască spre extaz, nu la această aruncare cu capul înainte, în foc.

Inima lui bătea puternic de pieptul ei, liniștindu-se treptat, pe măsură ce-și recăpăta respirația normală. Greutatea lui o strivea în saltea. Coapsele ei erau încă desfăcute pentru el și el era încă în ea, deși mai mic și mai moale, acum.

Acum că furtuna dinăuntru trecuse, redeveni

conștientă de furtuna de afară. Un fulger căzu atât de aproape încât tunetul zgudui toată casa și ploaia răpăia pe acoperiș, dar asta era nimic față de ce se petrecuse tocmai în patul ei. Furtunile veneau și plecau, dar toată viața ei fusese tocmai schimbată.

În sfârșit, el își înălță capul. Părul lui negru era încălzit de sudoare, expresia lui era goală, epuizată, expresia ușurării.

— Da... Vocea lui suna hârșăit, ca și cum coardele lui vocale nu vroiau să funcționeze. Când ai spus „nu acum”, însemna că nu vroiai să vorbești sau că ai fost virgină până atunci, dar nu mai erai în clipa aia?

Lilah își drese glasul.

— A doua variantă. Și vocea ei suna hârșăit.

— Dumnezeule Mare. N-aș fi crezut niciodată... La naiba, Lilah, asta este ceva ce ar trebui să-i spui unui bărbat. Și Jackson își lăsă din nou capul să-i cadă.

Ea își plimbă mâinile peste umerii lui, închizând ochii și savurând senzația de plăcere a pielii lui calde, fine, sub palmele ei.

— S-a întâmplat totul atât de repede. Nu am avut prea mult timp să mă gândesc la ce-ar trebui și ce n-ar trebui.

— În cazul ăsta nu există „ce n-ar trebui.”

— Ce altceva ai fi făcut tu, dacă ai fi știut?

El se gândi și oftă în umărul ei.

— La naiba, probabil că nimic. Nu aveam cum să mă mai opresc. Dar dacă aș fi știut, aș fi încercat să încetinesc puțin lucrurile, ca să-ți acord mai mult timp.

— Nu aș fi putut suporta. Niciun minut în plus, spuse ea cu sinceritate.

— Ba da, poți. O să poți. Și o să-ți placă.

Dacă asta era o amenințare, nu o nimerise. O străbătu un fior de excitație, trimitând o scânteie de viață în mușchii ei epuizați. Se mișcă puțin.

— Când?

— Dumnezeu, bombăni el. Nu chiar acum. Acordă-mi o oră.

— Bine, peste oră.

Jackson își ridică puțin capul și se uită lung la ea.

— Înainte să ne lăsăm duși din nou, cred c-ar trebui să vorbim despre controlul natalității. Mai exact, despre lipsa lui, în cazul nostru. Mă îndoiesc că ești pe pilulă iar de regulă, eu nu port prezervative la mine.

— Nu, firește că nu sunt pe pilulă, dar nu o să rămân însărcinată.

— Nu poți fi sigură.

— Am ieșit din ciclu acum două zile. Suntem în siguranță.

— Grozave, ultimele cuvinte.

Lilah oftă. Ea știa că nu o să rămână însărcinată, deși nu știa cum să-i explice lui de

ce știa. Nu era nici ea sigură. Nu era o scânteiere premonitoare, cel puțin nu ca de obicei. Era mai mult o senzație decât o cunoaștere, dar în viitorul ei apropiat nu exista nicio sarcină. Luna viitoare, poate, dar nu acum.

Oftă.

— Dacă ești atât de îngrijorat, atunci n-o mai facem, da?

Jackson o privi o clipă, apoi zâmbi și spuse, aplecându-se să o sărute:

— Există unele riscuri pe care trebuie să ți le asumi.

7

Auziră motorul nu mult după răsărit, când soarele transformase tocmai cerul estic într-un auriu strălucitor. Furtunile din noaptea trecută duraseră mai mult decât se așteptau, până spre ora trei dimineața, dar cerul era acum fără pic de nor.

— Sună de parcă ar sosi cavaleria, spuse Lilah înclinându-și capul ca să audă mai bine.

— Ticăloșii, speram că salvarea o să dureze ceva mai mult, spuse Jackson încet, mai bând o gură de cafea.

— Arăt ca un șerif furios, frustrat, care a fost lăsat blocat de un ticălos de doi bani, cu un creier de nap, sau ca un bărbat după o noapte de

orgie și ale cărui picioare sunt moi ca macaroanele?

Lilah se prefăcu că-l studiază, apoi scutură din cap.

— Ai mai putea lucra puțin la expresia furioasă și frustrată.

— Exact la asta m-am gândit și eu. Punându-și cana înapoi pe masă, își întinse brațele pe după cap și-i oferii un zâmbet galeș, mulțumit.

— În loc să-l arestez pe Thaniel, poate că o să-i dau o recompensă.

— Pentru ce să-l arestezi? Ți-am spus că nu depun plângere, spuse ea surprinsă.

— Indiferent că depui sau nu, a furat două șalupe, nu doar pe a ta. Ceea ce se va întâmpla, depinde de ce a făcut cu șalupa lui Jerry Watkins și ce intenții are Jerry. Dacă Thaniel a fost deștept, a lăsat șalupele la rampă, dar încă o dată, dacă ar fi fost deștept nu le-ar fi luat.

— Dacă le-a lăsat libere, cantitatea de ploaie din noaptea trecută le-a scufundat, probabil, sublinie Lilah. Trebuie ceva ploaie să scufunde o șalupă, dar eu cred că noi am avut destulă ca să și facă treaba, nu?

— Posibil. Ridicându-se de la masă, se duse în living și se uită afară pe fereastră.

— Da, e cavaleria.

Lilah veni lângă el și se uită la șalupa care se apropia de micul cheu, cu două ajutoare de șerif

la bord. Râul era umflat și mîlos după furtunile din noaptea trecută, atît de umflat încât mai lipseau doar câțiva centimetri ca pontonul să fie sub apă. Cei doi legară cu grijă șalupa de pilon și coborâră, amîndoi cu veste anti-ğlonț și puști. Priviră prudenți înjur.

Jackson se aplecă și o sărută repede, cu gura moale și zăbavnică. Privirea pe care i-o aruncă era plină de regret.

— Mă întorc cât pot de repede. Nu cred că o să fie astăzi, iar dacă o să fie sau nu, mâine, depinde de ce ravagii a făcut furtuna și dacă există căderi de curent sau dacă trebuie făcută curățenie.

— O să fiu aici. Oricum, fără șalupă nu am cum pleca undeva, spuse ea cu voce calmă.

— Fie ți-o aduc înapoi, fie o să-l fac pe Thaniel să-ți cumpere una nouă, îi promise el sărutînd-o din nou. Își luă apoi vesta și pușca pe care le pusese în fața ușii, în așteptarea „salvării” lui și ieși afară pe verandă.

Amîndouă ajutoarele de șerif se relaxară vizibil cînd îl văzură.

— Ești în regulă, șerif? îi strigă cel mai în vîrstă dintre ei.

— Sunt bine, Lowell. Dar Thaniel Vargas nu o să fie, cînd o să pun mîna pe el. A furat șalupa pe care o foloseam eu și șalupa domnișoarei Jones. Dar el mai poate aștepta; ce dezastre s-au

produs azi-noapte?

Lilah ieși în verandă în spatele lui, pentru că ar fi părut ciudat dacă nu o făcea.

— Bună dimineața, Lowell, spuse ea, salutându-l din cap pe celălalt ajutor de șerif. Alvin, tocmai i-am făcut șerifului o cafea; vreți și voi? Lilah văzu sprâncenele lui Jackson ridicându-se a mirare că-i cunoștea pe cei doi, dar fără să comenteze.

— Nu, Lilah, mulțumesc, răspuse Lowell. Trebuie să ne întoarcem. Mulțumim pentru invitație, dar azi-noapte am băut atâta cafea încât vreo două zile nu cred că o să mai dorm.

— Daunele? interveni Jackson, preluând din nou conversația.

— A căzut curentul aproape în tot districtul, dar exceptând Pine Flats, a repornit peste tot. Au fost doborâți foarte mulți copaci și la câteva case au fost distruse acoperișurile, dar numai la una dintre ele acoperișul a căzut în casă. La LeCroy, lângă Liceul Washington. LeCroy a fost rănită destul de rău; a fost dusă la spitalul din Mobile.

— Și mașini?

Lowell îi aruncă o privire îngrijorată.

— Mai multe decât poți număra.

— În regulă. Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta.

— Mie îmi pare rău că a durat atât ca să ajungem aici, dar pe furtuna aia numai un nebun

s-ar fi aventurat pe apă.

— Nu m-am gândit să-și riște cineva viața ca să vină după mine. Oricum, am fost bine, doar că m-am simțit blocat.

— Nu prea am înțeles ce-a spus Jo, de ce te-a trimis aici după Thaniel Vargas. Thaniel părea în regulă, nu era nervos, nu era agitat și când l-am întrebat, a rămas mască, a spus că nu a fost aici și că nu te-a văzut.

— L-ai văzut? îl întrebă Jackson mirat.

— Ne-a ajutat să îndepărtăm un copac căzut pe autostradă. Oricum, ne-am închipuit că furtuna te-a prins aici. Dar gândindu-ne că poate ai dat de alte probleme, n-am vrut să riscăm, așa că am venit să vedem.

Jackson scutură din cap. Niciodată nu și-ar fi imaginat că Thaniel putea avea atâta sânge rece; poate că era totuși ceva în capul ăla tare al lui. Dacă așa era, va trebui să se ocupe mai serios de Thaniel. Coborând spre debarcader, îi dădu pușca lui Alvin și urcă în barcă.

— Da, la treabă deci, spuse el, apoi se întoarse și salută cu mâna.

— Mulțumesc că m-ați hrănit, domnișoară Jones.

— Cu plăcere, strigă ea înapoi, zâmbind în timp ce se strângea cu brațele, împotriva frigului dimineții. Le făcu la revedere cu mâna, salut pe care i-l întoarseră amândoi ajutorii de șerif, apoi

intră în casă.

Jackson se așeză pe o banchetă.

— Păreți cu toții să o cunoașteți foarte bine pe domnișoara Jones, spuse el mânat de curiozitate.

— Firește. Am mers împreună la școală, spuse Lowell din spatele manetei.

Fusese un răspuns atât de prozaic, încât Jackson avea senzația că se izbise singur în cap. Firește că mersese și ea la școală; doar nu-și petrecuse toată viața ascunsă în sălbăticia asta. Văzu în minte o Lilah fetiță, solemnă, stând în șalupa mică, cu fund lat, ținându-și strâns cărțile de școală, fiind purtată înainte și înapoi, indiferent de vreme.

Pentru că vroia să știe, întrebă:

— Cum se ducea și se întorcea de la școală?

— Cu șalupa, spuse Alvin. O aducea tatăl ei. O ducea la rampa cea mai apropiată de școală. Dacă vremea era bună, o conducea pe jos tot restul drumului. Dacă ploua, venea un profesor acolo și o lua mai departe la școală, cu mașina.

Cel puțin nu trebuia să-și facă griji pentru micuța Lilah lăsată singură pe cheiuri, își spuse Jackson; tatăl ei fusese preocupat de siguranța ei. Dar de ce să-și facă el griji pentru ceva care se petrecuse cu atâta timp în urmă?

Călătoria în aval era cu mult mai liniștită decât goana lui riscantă, în susul râului, de ieri. Râul umflat era plin de gunoaie, făcând necesară

prudența. Când ajunseră la rampă, Jackson spera să vadă cele două șalupe legate la mal, dar nici gând de un asemenea noroc.

— Mă întreb ce a făcut Thaniel cu șalupa lui Jerry Watkins? mârâi el.

— Habar n-am, spuse Lowell. Idiotul i-o fi dat probabil drumul; îmi închipui ce furios o să fie Jerry; conta mult pe șalupa asta.

Cel puțin Jerry Watkins avea asigurare pentru șalupă; dar Jackson se îndoia că avea și Lilah pentru a ei. Cum o va înlocui? Făcu repede în minte inventarul contului lui în bancă; într-un fel sau altul, Lilah va avea o altă șalupă – mâine, dacă nu i-o poate găsi pe a ei. Nu putea suporta gândul să o știe complet blocată acolo, deși ea era atât de al naibii de mulțumită, încât o putea vedea mergând pe *jos* până în orășel, dacă era nevoie; dar chiar și așa, trebuiau să fie cel puțin patruzeci, cincizeci de kilometri, dus-întors. Dar dacă se îmbolnăvea sau pățea ceva? Își tăia singură lemnele, Dumnezeule Mare. Îngheță, gândindu-se la ea cu un topor poticnit în piciorul ei.

Devenise mai importantă pentru el, mai repede decât pe oricine cunoscuse el până atunci. În urmă cu douăzeci și patru de ore nici măcar nu știa de existența ei. La două ore după ce o cunoscuse, se culca cu ea și petrecuse în brațele ei cea mai erotică și mai excitantă noapte din

viața lui. Terminase de atâtea ori încât se îndoia că i se va mai scula zile întregi, de acum încolo. Apoi se gândi la Lilah așteptându-l și o bruscă tresărire între picioare îi spuse că se înșelase. Își smulse gândurile înapoi la treburile zilei, înainte de a se pune într-o situație stânjenitoare.

Camioneta Watkins se afla încă în locul unde o parcase Charlotte, cu remorca pentru barcă ancorată de ea. Bine cel puțin că nu căzuse vreun copac pe camionetă, în timpul furtunii; asta ar fi fost ultima insultă adusă unei intenții frumoase. Se uită în jur; câteva crengi împrăștiate în parcare, dar nimic important.

Lowell încetini șalupa, o aduse la mal și Jackson și Alvin coborâră din ea. În timp ce Alvin se duse la camionetă ca să coboare remorca în apă, Jackson studie zona. Ieri fusese prea grăbit ca să se gândească la detalii, dar ochii lui de polițist măturau acum zona debarcaderului, nescăpându-le nimic. Parcarea era surprinzător de spațioasă, având în vedere cât de izolată și cât de puțin folosită era rampa. Dar... era oare atât de puțin folosită? Spațiul era defrișat de buruieni, arătând că traficul era aici destul de substanțial. Se vedeau urme de diverse forme de cauciucuri, imprimate în pământul nisipos, mai multe decât s-ar fi așteptat el. Ciudat, având în vedere că cele mai bune zone de pescuit erau în aval, după cum îi spusese Jo.

Lowell și Alvin scoaseră cu pricepere șalupa din apă. Veniseră cu două mașini, una, mașina poliției, alta, camioneta cu remorca pentru șalupă, pe care Jackson presupunea că o împrumutaseră de la Unitatea de Salvare. Asta însemna cinci vehicule, pe care le numărăse de ieri după-amiază: al lui, al lui Thaniel, al Charlottei Watkins și acum acestea două. Ploaia spălase tot, lăsând doar urmele mai adânci ale camionetelor, dar putea distinge totuși cel puțin încă trei seturi de urme, în plus față de cele cunoscute lui.

De ce acest trafic intens pe porțiunea aceasta de râu? Pescuitul nu era bun și imediat după Lilah, râul se îngusta prea mult ca să permită trecerea șalupelor, încercă să găsească o explicație logică a urmelor. Fiind în poliție, primul lui gând se îndreptă spre traficanții de droguri care probabil se întâlneau aici, dar renunță repede la idee. Era un loc prea deschis și deși Old Boggy Road nu era cel mai circulat drum pe lumea asta, exista totuși un trafic ocazional, pe el. Ca pentru a-i demonstra ideea, pe lângă ei trecu un fermier în camioneta lui, întorcându-și gâtul ca să vadă ce se petrecea aici.

Nu, traficanții de droguri ar găsi un loc unde să atragă mai puțin atenția asupra lor. Deci... cine venea aici și de ce?

Se duse la Lowell și la Alvin.

— Rampa asta mică este destul de folosită, nu?

— Destul de, încuviință Lowell.

— De ce?

Se zgâiră amândoi la el.

— De ce? răspunse Alvin ca un ecou.

— Da. De ce este atât de folosită? Numai cineva care nu cunoaște râul ar veni aici la pescuit.

Spre surprinderea lui, cei doi se foiră stânjeniți. Lowell își drese glasul.

— Presupun că oamenii vin în vizită la Lilah.

— La domnișoara Jones? clarifică Jackson, vrând să se asigure că nu mai exista o altă Lilah în zonă.

Lowell încuviință din cap.

Privind înjur, Jackson spuse:

— După toate urmele astea de cauciucuri, aș zice că are o companie destul de numeroasă. Jackson încercă să-și imagineze un val continuu de vizitatori la Lilah, la căsuța izolată din amonteale râului, dar nu reuși.

— Destulă, încuviință Lowell. Multe femei merg s-o vadă. Și – Lowell tuși – chiar și vreo câțiva bărbați, cred.

— Și pentru ce? O diversitate de variante începu să-i alerge prin minte. Marijuana? Nu o putea vedea pe Lilah cultivând marijuana, deși locul era suficient de izolat pentru asta. Nu își

permise să se gândească serios la asta. Femeile nu se mai duceau la moașe izolate în pădure ca să avorteze, deci și asta cădea. Sigur, nimic ilegal, pentru că era clar că ajutoarele lui știau ce se petrecea acolo sus, dar nu făcuseră nimic ca să pună un stop. Singurul lucru la care se putea gândi și care putea avea o logică era atât de ridicol, încât nu-i venea să-i acorde credit.

— Să nu-mi spui că este vrăjitoare! Da, acum putea vedea șalupă după șalupă urcând râul, pentru farmece și poțiuni. Ea negase chestia cu vrăjitoria, spusese că habar n-avea de farmece, dar din experiența lui, oamenii mințeau tot timpul. Lucra zilnic cu mincinoși în serie.

— Nimic de genul ăsta, spuse Alvin repede. Este un fel de vindecătoare de pe vremuri. Știi, face cataplasme și chestii dintr-astea.

Cataplasme și chestii. Vindecătoare. Firește. Era atât de evident, încât Jackson se întreba cum de nu se gândise la asta. Imaginația i-o luase razna, o senzație ciudată coagulându-se în măruntaiele lui. Abia o găsisese, o femeie care îl atrăgea pe toate planurile și nu putea suporta gândul să o știe implicată în ceva nepermis. Nu știa unde avea să ducă chestia asta dintre el și Lilah, dar intenționa să meargă până la capăt.

— Așa își câștigă existența, spuse Lowell. Oamenii cumpără de la ea ierburi și alte chestii. Multă lume preferă să meargă la ea decât la

doctor, pentru că este atât de bună în a-ți spune exact ce anume nu merge.

Îi veni să zâmbească. În schimb, își luă vesta și pușca din barcă și spuse:

— Bine, haideți să facem ocol pe la Thaniel Vargas. Chiar dacă aduce șalupele înapoi și Jerry Watkins nu face plângere, vreau să bag puțin frica în ticălosul ăsta.

8

Thaniel Vargas nu era de găsit. Probabil că se ascunsese pe undeva, își imagină Jackson, așteptând stingerea scandalului. Dar cum mai era încă mult de lucru în district, cu pana de curent din Pine Flats încă nereparată și cu ștergerea urmelor furtunii, Jackson nu putea pierde nici timpul lui și nici pe al celorlalți, cu căutarea lui Thaniel.

Mai mult ca orice, vroia să se întoarcă acasă la Lilah, dar azi nu era posibil. Pe lângă problemele provocate de furtună, nebunia cauzată de luna plină era încă în plină forță. Astăzi, la tribunal, o femeie își pierduse complet mințile și încercase să scape de amenda pentru depășire de viteză luându-l ostatic pe judecător. Cum putea cineva să-și înlocuiască o amendă de cincizeci de dolari cu o pedeapsă penală, era ceva ce-l depășea pe Jackson. Restabilirea ordinii la tribunal îi luase

câteva ore din zi, când el ar fi trebuit să fie în cu totul altă parte.

Ajunse acasă la miezul nopții, obosit și nefericit și frustrat. O dorea pe Lilah. *Avea nevoie* de Lilah, avea nevoie de seninătatea ei, de liniștea casei ei, care îi oferea un contrast atât de puternic cu zilele lui nebunești. Se cunoscuseră de atât de puțin timp, nici nu era convins că singura lor noapte împreună, datorată circumstanțelor dar și atracției reciproce, va mai fi urmată și de o alta. Dar el fusese primul ei iubit, singurul ei iubit; Lilah nu era femeia unei aventuri de o noapte. Pentru ea, a face dragoste însemna ceva. Însemnase și pentru el, ceva mai mult decât însemnaseră toate celelalte aventuri ale lui.

Lilah era specială; onestă, inteligentă, curajoasă și cu ironia aceea care-l amuza. Era și al naibii de sexy, cu trupul ei bine format, cu mușchii ei feminini și cu norul acela de păr buclat care te implora să-ți bagi mâinile în el.

Deși el fusese primul ei amant, ea nu se dăduse în lături de la nimic din ce dorise el să-i facă. Îl întâlnea la jumătatea drumului, savurând ce-i făcea, la fel de mult ca și el și întorcându-i favorurile. Nu-și putea imagina ca o bucurie atât de necomplicată să te plictisească vreodată.

Până acum casa lui i se potrivise perfect. Era o casă veche, cu tavane înalte și conducte care

făceau zgomot, dar refăcuse complet baia principală și bucătăria, deși nu gătea cine știe ce. I se păruse doar un lucru bine de făcut. Patul era suficient de mare pentru el, nu ca al lui Lilah, prea scurt. Prea îngust. Au trebuit să doarmă unul peste altul când au dormit – sigur, nu a fost un sacrificiu prea mare. I-a plăcut să o aibă întinsă toată peste el, asta când nu era el întins peste ea.

Dar casa lui părea... pustie. Și zgomotoasă. Nu-și dăduse seama până acum cât zgomot făceau frigiderul sau boilerul. Instalația de aer condiționat făcea să nu se mai audă țârâitul greierilor sau ciripitul păsărelelor.

O dorea pe Lilah.

Dar se mulțumi cu un duș și se vârî în patul lui mare, gol, unde rămase treaz, cu mușchii durându-l, cu ochii arzându-i de oboseală și se gândi la acel moment electrizant, arzător, când pătrunsese pentru prima oară în trupul lui Lilah. Asta-l făcu atât de tare încât gemu și încercă să nu se mai gândească la sex. Dar apoi îi veniră în minte sânii ei și-și aminti sfârcurile ei în gura lui când i-i ciugulea și-și aminti cum gemea și se zvârcolea ea, când o poseda.

În ciuda aerului condiționat, îl inundă un val de sudoare. Înjurând, se dădu jos din pat și mai făcu un duș rece. Pe la două noaptea reuși și el să adoarmă, doar ca să aibă visuri erotice și să se

trezească dorind-o, dorind-o pe Lilah mai mult ca înainte.

LA ORA OPT ȘI DOUĂZECI ȘI ȘAPTE de minute în dimineața aceea, trupul lui Thaniel Vargas a fost găsit plutind pe râu. A fost ușor de identificat, pentru că mai avea portofelul în buzunarul de la jeansi, împreună cu o cutiuță cu tutun de mestecat. Dacă nu ar fi fost portofelul, nici mama lui nu l-ar fi putut identifica decât cu greu, pentru că fusese împușcat în față cu o pușcă.

În timp ce cadavrul era învelit și urcat într-o mașină de transportat carne, medicul legist care stătea lângă Jackson spuse:

— Nu cred că e mort de multă vreme. Broaștele țestoase și peștii nu s-au înfruptat prea mult din el. La viteza râului, curentul l-a ținut la suprafață, iar craca asta moartă în care s-a împotmolit i-a mai adăugat flotabilitate.

— De câtă vreme?

— E doar o presupunere, Jackson. Aș zice... de vreo douăsprezece ore. Este greu de spus, când îi găsești în apă. Dar ultima oară a fost văzut alaltăieri seara, deci nu poate fi mai mult de o jumătate de zi.

Jackson se uită la râu și o senzație bolnăvicioasă îi strânse măruntaiele când începu să se gândească mai bine. Își amintea perfect de

Lilah uitându-se la Thaniel și spunând „ești un om mort”, cu tonul acela plat, fără emoție, care îi dăduse mai mulți fiori decât dacă ar fi strigat la el. Iar acum Thaniel *era* mort, ucis de un foc de armă. Se întorsese oare Thaniel înapoi la ea, ieri sau chiar în noaptea trecută? Își pusese ea amenințarea în practică dacă, firește, fusese una?

Acesta era scenariul cel mai bun, anume că Lilah a fost obligată să se apere, chiar dacă l-a împușcat de cum l-a văzut. Nu îi plăcea asta, dar putea înțelege dacă o femeie singură trăgea prima și punea întrebări după aceea, când un ticălos care trăsese în ea cu o zi înainte revenea ca să mai exerseze tragerea la țintă. Se îndoia că procurorul districtual o va acuza în aceste circumstanțe.

Cel mai rău scenariu, totuși, era posibilitatea ca Lilah să zacă într-o baltă de sânge, la ea acasă. Rănită sau chiar moartă. Gândul îl galvaniză, făcând panica să-i alerge prin trup.

— Hall, am nevoie de șalupă! tună el către căpitanul Unității de Salvare, referindu-se la șalupa de care se folosiseră ca să scoată din râu cadavrul lui Thaniel. Se și îndrepta deja spre șalupă, în timp ce striga.

Hall se uită în sus, fața lui banală arătând doar o ușoară surpriză.

— Bine, domnule Șerif. Vă pot ajuta cu ceva?

spuse el.

— Mă duc sus la Lilah Jones. Dacă Thaniel s-a întors la ea cu gânduri necurate, ar putea fi rănită.

Sau moartă. Dar nu se lăsă obsedat de acest gând. Nu-și putea permite, el trebuia să funcționeze.

— Dacă este rănită, o să aibă nevoie de asistență medicală și transport. O să sun după o altă șalupă și vin după tine. Spunând acestea, Hall își scoase radioul de la centură și începu să-și răpăie instrucțiunile.

Șalupele Unității de Salvare erau construite pentru soliditate, nu pentru stabilitate, ceea ce era un lucru bun în apa furioasă, cu toate crengile și gunoaiile care pluteau acum pe ea, dar Jackson înjura totuși că nu avea destulă viteză. Trebuia să ajungă la Lilah. Disperarea îl măcina, sfâșiindu-l, știind că în cazul în care ar fi fost împușcată, dacă mai trăia, fiecare clipă de întârziere a ajutorului putea însemna moartea. Știa ce înseamnă rănille provocate de glonț; al naibii de puține erau imediat fatale. Un glonț în cap sau în inimă erau aproape singurele care puteau ucide instantaneu, dar el nu avea de unde să știe.

Nu se putea gândi la ea zăcând fără ajutor, pierzând sânge, cu viața stingându-i-se încet. Nu putea. Și totuși nu se putea opri să n-o facă,

pentru că experiența îi conferea cunoaștere grafică. Imaginile i se derulau în minte, o bandă nesfârșită, care-i făcea tot mai rău.

— Te rog. Doamne, *te rog*. Se auzi el rugându-se cu glas tare, spunându-și cuvintele în bătaia vântului.

Dură o veșnicie să ajungă la casa lui Lilah. Pornise mult mai de jos față de rampa de la Old Boggy Road. Trebuise să ocolească gunoaietele și șalupa se dezechilibrase de două ori, trecând peste crengi imersate. Ultima oară motorul i se oprise, dar repornise la prima încercare. Dacă nu ar fi pornit, probabil că ar fi sărit în râu și ar fi continuat restul drumului înot.

În sfârșit apăru casa, cuibărită între copaci. Căuta, cu inima bubuind, un semn de viață, dar dimineața era liniștită și tăcută. Sigur, dacă ar fi fost acolo, Lilah ar fi ieșit pe verandă la auzul motorului. Dar unde putea fi? Nu avea mijloace de transport.

— Lilah! strigă el. Lilah! Trebuia să fie acolo, dar se pomeni sperând să nu fie, sperând că plecase să se plimbe prin pădure, sau că împrumutase o barcă de la mulțimea celor care veneau la ea pentru remedii populare. Spera, Doamne, spera aproape în orice ar fi putut-o duce departe din casă, decât să fie acolo și să nu fi ieșit pe verandă pentru că zăcea undeva moartă, sau pe moarte.

Aduse șalupa la chei și o fixă cu odgonul de pilon.

— Lilah!

Duduind cu cizmele, alergă de-a lungul cheiului exact cum făcuse în urmă cu două zile, dar adrenalina pe care o simțise atunci arzând în el era nimic în comparație cu infernul pe care-l simțea acum, de parcă i-ar fi tășnit sângele prin piele.

Sări pe verandă, ignorând treptele. Ferestrele de pe partea asta erau intacte, observă el. Deschise smulgând ușa cu plasă și întoarse clanța ușii principale; era descuiată.

Păși în casa întunecată, răcoroasă, adulmecând înnebunit mirosurile. Casa mirosea ca înainte: aromată și primitoare, se mai simțea încă mirosul turtițelor, probabil de la cina de alaltăieri seara. Ferestrele erau ridicate și perdele albe, imaculate, fluturau în briza ușoară a dimineții. Nu simțea mirosul morții plutind ca o miasmă, nici mirosul metalic al sângelui.

Ea nu era în casă. O cercetă totuși, intrând în toate camerele. Casa părea nederanjată.

Ieși, ocolind casa, căutând orice urmă de violență. Nimic. Găinile cotcodăceau mulțumite, ciugulind după insecte. Păsările cântau, Eleanor apărură de sub verandă, încă grasă de pui. Se opri să o mângâie, întorcându-și capul peste tot ca să verifice fiecare detaliu al împrejurimilor.

— Unde este, Eleanor? șopti el. Eleanor toarse și-și frecă trupul de mâna lui.

— Lilah! tună el. Eleanor se opri și se retrase înapoi sub verandă.

— Vin acum.

Vocea era slabă și se auzea venind din spatele casei. Se întoarse în loc dintr-o smucitură, uitându-se la copaci. Pădurea era aproape impenetrabilă; poate că se uita direct la ea, deși nu reușea să o vadă.

— Unde ești? strigă el repezindu-se în spatele casei.

— Aproape am ajuns.

Două secunde mai târziu apărură dintre copaci, cărând un coș – și pușca.

— Am auzit motorul, spuse ea apropiindu-se, dar eram la vreo două sute de metri și... ah.

Restul cuvintelor se pierdură în asaltul înverșunat al gurii lui. O ridică la pieptul lui, neputând să o lipească mai mult de el. Vroia să o topească în carnea lui și să nu-i mai dea niciodată drumul. Era bine. Trăia, nu era rănită, era caldă și vibrantă în brațele lui. Vântul îi suflă în față buclele mătăsoase. Îi bău mirosul, proaspăt și delicat, feminin. Gustul ei era la fel, gura ei răspunzând gurii lui. Auzi coșul căzând la pământ, apoi pușca, apoi brațele ei se petrecură pe după el și ea se agăța strâns de el.

Nevoia uruia în el ca un infern, născută din

disperata lui spaimă și ușurare. Îi smulse hainele de pe ea, trăgându-i în jos jeanșii și chiloții și ridicând-o dintre ele.

— Jackson? Capul ei se lăsa pe spate, respirația ei era sacadată. Să mergem înăuntru...

— Nu pot aștepta, mormăi el sălbatic, ridicând-o și sprijinind-o cu spinarea de un copac. Picioarele ei se ridicară și se închiseră în jurul coapselor lui, în timp ce, în mod automat, încerca să se echilibreze. Jackson se descheie la pantaloni, se eliberă și intră în ea. Era fierbinte și umedă și strânsă, carnea ei interioară învăluindu-l și cuprinzându-l. Nu era pregătită pentru el; o auzi oftând, dar nu se putea opri. Se retrase și împinse din nou și de data aceasta intră tot drumul. La a cincea împingere începu să termine, trupul lăsându-i-se greu pe al ei în timp ce se elibera, eliberare care părea să nu se mai termine, până când capul începu să-i plutească și vederea i se încețoșă, deși spasmele continuau, mici zvâcniri de senzații făcându-l încă să tresară. Se lăsa greu pe ea, lipind-o de copac. Picioarele îi tremurau și plămâni îl apăseau.

— Te iubesc, se auzi el spunând. Ah, Dumnezeule, mi-a fost atât de frică.

Mâinile ei îi țineau capul, mângâindu-l, încercând să-l liniștească.

— Jackson? Ce este? Ce s-a întâmplat?

Încă șocat de ce spusese, vreme de un minut Jackson nu reuși să vorbească. Cuvintele îi tâșniseră din gură fără să se gândească. Nu mai spusese aceste cuvinte nici unei femei, de pe vremea liceului, când se îndrăgostea în mod constant.

Dar își dădu seama că erau adevărate, iar asta îl șocă aproape la fel de mult ca și momentul în care le rostise. El, Jackson Brody, era *îndrăgostit*. Se întâmplase prea repede ca să se obișnuiască cu ideea, ca să se gândească la asta pe măsură ce deveneau tot mai implicați. Logica îi spunea că era imposibil să se îndrăgostească de ea într-un interval de timp atât de scurt; emoția îi spunea la naiba cu logica, o iubea.

— Jackson?

Încercă să se smulgă din acest moment emoțional critic, să funcționeze ca șerif, nu ca om. Venise aici pentru că fusese ucis un om și undeva pe parcurs uitase de asta, focusându-se în schimb asupra femeii din centrul situației. Dar încă mai era în ea, încă mai era amețit de forța orgasmului său și nu putea decât să se scufunde mai mult în ea, să o preseze mai mult de copac. În jurul lui cântau păsările, insectele bâzâiau, râul șopotea. Soarele puternic al dimineții își croia drum prin pologul des al frunzelor, pătându-le pielea.

— Îmi pare rău, reuși el să spună. Te-a durut?

Știa că pătrunsese în ea mult prea brutal, iar ea nu fusese excitată și pregătită.

— Puțin. La început. Dar mi-a plăcut. Cuvintele sunaseră remarcabil de calm.

Jackson pufni.

— Nu putea să-ți placă prea mult. Cred că nu mi-au trebuit mai mult de cinci secunde. Șeriful încă nu-și făcuse apariția; tot bărbatul vorbise.

— Mi-a plăcut plăcerea *ta*. A fost efectiv... înnebunitor. Și Lilah îl sărută pe gât.

— Mi-a fost o frică de moarte, recunosc eu el.

— Frică? De ce?

În sfârșit, cu multă întârziere, șeriful își înălță capul. Jackson descoperi că nu o putea chestiona, că nici măcar nu putea vorbi despre Thaniel, în poziția lui actuală. Se retrase încetișor din ea și se îndepărtă puțin, ținând-o bine în timp ce picioarele îi alunecau în jos de-a lungul coapselor lui și Lilah reveni din nou pe propriile ei picioare.

— Ar fi bine să ne grăbim, spuse el ridicându-i hainele și dându-i-le, trăgându-și apoi pantalonii și punând totul la loc, în ordine.

— Unitatea de Salvare ar putea fi aici dintr-un minut într-altul.

— Unitatea de Salvare? răspunse ea ca un ecou, ridicându-și sprâncenele a surpriză.

Jackson așteptă să se îmbrace.

— Mi-a fost teamă că ai fost rănită.

— De ce să fi fost rănită? Lilah părea în continuare consternată.

Ca bărbat, ura obligația de a o chestiona. Ca șerif, știa că trebuia fie s-o facă, fie să-și dea chiar astăzi demisia.

— În dimineața asta a fost găsit trupul lui Thaniel Vargas.

Lilah rămase nemișcată, uitându-se la el parcă fără să-l vadă, cu privirea întoarsă spre ea.

— Am știut că o să moară, spuse ea într-un târziu.

— Nu *a murit*, o corectă Jackson. A fost omorât. Împușcat în față cu o pușcă de vânătoare.

Lilah se întoarse de unde o fi fost plecată și ochii ei verzi îl priviră cu intensitate.

— Tu crezi că eu am făcut-o, spuse ea.

9

— Mi-a fost teamă că s-a întors aici și că ați început din nou să trageți unul în altul. Mi-a fost teamă că o să te găsesc moartă sau pe moarte.

Vocea lui era remarcabil de calmă, având în vedere cât de zdruncinat se simțea.

Lilah scutură din cap.

— Nu l-am mai văzut pe Thaniel de alaltăieri, dar nu am cum să dovedesc asta.

O apucă de umeri, scuturând-o puțin ca să-i atragă atenția asupra lui.

— Lilah. Tu crezi că o să te acuz de crimă. Scumpo, chiar dacă l-ai fi ucis, după cele întâmplate, niciun procuror nu te va pune sub acuzare, cel puțin nu procurorul districtual de aici. Dar eu nu cred că tu ai putea ucide pe cineva, nici măcar pe un ticălos fără valoare ca Thaniel.

Vorbea din nou bărbatul din el. Șeriful se luptă să-și recapete detașarea, deși credea că era un caz pierdut. Niciodată nu va fi detașat, când va fi vorba de Lilah.

Lilah se uita la el, mirarea începând să i se citească în ochi. Într-o scâpărare de intuiție, Jackson înțelese că ea nu îl crezuse când i-a spus, așa dintr-o dată, că o iubește. De ce ar fi crezut? Când sunt aprinși, bărbații spun mereu „te iubesc”. Doar că ei se cunoșteau de mai puțin de două zile. Și el era acut de conștient că nu-i vorbise și ea despre iubire, ca răspuns la cuvintele lui, dar asta mai putea aștepta.

— Dar sunt câteva lucruri care continuă să mă frământa. Te-ai uitat alaltăieri la el și ai spus, „ești un om mort” și la naiba, m-ai speriat de moarte. Jackson nu o întrebă nimic, nu încercă să-i influențeze în vreun fel răspunsul. El vroia ca răspunsul ei să vină din propria ei gândire.

Spre surpriza lui, Lilah păli și își mută privirea spre râu.

— Eu doar... am știut, spuse ea într-un târziu,

cu vocea înfundată.

— Ai știut?

— Jackson, eu... Nu știu cum să-ți explic. Spunând asta, se întorsese pe jumătate de la el, apoi reveni, ridicându-și mâinile într-un gest de neajutorare.

— În engleză. Asta este singura mea pretenție.

— Eu pur și simplu știu lucruri. Am străfulgerări.

— Străfulgerări?

Din nou același gest de neajutorare.

— Nu este o viziune, nu chiar. De fapt, eu *nu văd* nimic, eu doar *știu*. Cum ar fi o intuiție, doar că e ceva mai mult decât atât.

— Deci ai avut o astfel de străfulgerare când te-ai uitat la Thaniel?

Ea încuviință din cap.

— M-am uitat la el când am ieșit pe verandă și dintr-o dată am știut că va muri. Nu știam că va fi ucis. Doar... doar că nu va mai veni niciodată pe aici.

Jackson își frecă ceafa. Auzea în depărtare zgomotul unui motor. Unitatea de Salvare se apropia tot mai mult.

— Nu m-am înșelat niciodată, spuse ea aproape scuzându-se.

— Nimeni altcineva nu știe ce ai spus. Doar eu. Vocea lui era la fel de sumbră precum se simțea și el.

Lilah își înălță capul și o văzu mușcându-și buza de jos. Deci Lilah îi înțelesese dilema. Își ridică apoi capul și își îndreptă umerii.

— Tu trebuie să-ți faci treaba. Nu poți păstra asta pentru tine și să continui să fii un bun șerif.

Dacă nu ar fi știut deja că o iubea, acest moment ar fi făcut asta pentru el. Și brusc, mai știu ceva.

— Aceste „străfulgerări” sunt motivul pentru care Thaniel credea că ești o vrăjitoare?

Lilah îi zâmbi jalnic.

— Când eram mică, nu mă pricepeam prea bine să mă prefac. Mă dădeam de gol singură.

— Și l-ai speriat, da? Și toți oamenii ăștia care vin la tine să-i tratezi – tu doar te uiți la ei și ai străfulgerări care-ți spun ce e rău cu ei?

Lilah se uită uluită la el și se înroși.

— Firește că nu. Asta este altceva.

Roșeața îl intrigă și îl alarmă totodată.

— Ce fel de altceva?

— Îți închipui poate că sunt un monstru? spuse ea îngrozită.

— Dar un monstru sexy. Povestește-mi. În tonul lui ușor autoritar se simțea o urmă de șerif.

— Eu văd aure. Știi, culorile pe care le are oricine în jurul lui. Știu ce semnifică fiecare culoare și dacă cineva este bolnav, eu pot să văd unde și știu ce să fac, dacă îl pot ajuta eu sau dacă trebuie să mergă la doctor.

Aure. Jackson simți nevoia să se așeze. Auzise el despre toate aceste prostii venind din evul mediu, dar cât despre el, îl lăsa rece. El nu văzuse niciodată vreun nimb de culori în jurul nimănui, niciodată nu avusese dovada că asemenea lucruri ar exista cu adevărat.

Lilah continuă, cu glas tremurat:

— Nu am spus nimănui despre aceste aure. Ei cred despre mine că sunt doar... o vindecătoare, ca mama mea. Și ea vedea aure. Mi-amintesc că mi spunea, când eram mică, ce semnificație avea fiecare culoare. Așa mi-am învățat eu culorile.

Lilah se uită repede spre râu, unde începuse să se vadă șalupa. Lacrimi îi umplură ochii.

— Tu ai cea mai frumoasă aură, șopti ea. Atât de curată și de bogată și de sănătoasă. Din clipa în care am văzut-o am știut că...

Se întrerupse, iar el nu insistă. Șalupa Unității de Salvare ajunsese la cheiul ei și cei doi bărbați din ea începeau să coboare. Unul dintre ei era Hall, care venise să intervină chiar el, în cazul în care era nevoie de Echipa de Salvare, iar celălalt era un bărbat înalt, slab, al cărui nume Jackson nu-l știa, dar știa că este medic.

Lilah însă i-l știa. Îl părăsi pe Jackson și ieși dintre copaci, în spațiu liber, ridicându-și mâna să-i salute.

Amândoi bărbații o salutară la rândul lor.

— Mă bucur să văd că ești bine, strigă Hal, în

timp ce înaintau amândoi pe ponton.

— Foarte bine, mulțumesc. Dar Thaniel nu a trecut pe aici.

— Da, știm. Hall se uită peste Lilah, la Jackson.

— Șerifule, ai plecat cu un minut prea devreme, încă nu-mi vine să cred.

— Să crezi ce?

— Imediat după ce ai plecat, a apărut Jerry Watkins cu mașina lui. Noi tocmai băgăm șalupa în apă. Crede-mă, Jerry arăta ca naiba, ca după o săptămână de chefuit. S-a uitat la sacul din mașina de carne, în care se afla Thaniel și a clacat, începând să plângă ca un copil. El l-a omorât pe Thaniel, șerifule. I-a cerut lui Thaniel socoteală pentru șalupa lui și știi cum era Thaniel, prea prost ca să știe când s-o lase mai moale. I-a spus lui Jerry că i-a scufundat târfa aia de șalupă. Scuză-mă, Lilah. Ori pentru Jerry, șalupa era viața lui. După cum ne-a spus, și-a pierdut controlul, a înșfăcat pușca din camionetă și l-a împușcat pe Thaniel.

După atâția ani în poliție, puține lucruri îl mai puteau impresiona pe Jackson. Nu era deloc surprins acum, pentru că văzuse prostii și mai mari. Și cu toate că luna plină era în scădere, încă vreo două zile tot aveau să se mai petreacă ciudățenii. Dar avea totuși senzația că lucrurile îi scăpaseră din mână. Ar fi trebuit să se gândească la Jerry. Oricine îl cunoștea pe Jerry,

Știa cât de mult își iubea șalupa. El însă fusese atât de concentrat pe Lilah, încât nu fusese în stare să vadă mai departe.

— S-a așezat pe jos și și-a ridicat mâinile pe cap, să se lase arestat. Presupun că așa văzuse el la televizor, termină Hall.

Deci asta a fost. Uciderea lui Thaniel se rezolvase înainte de a fi avut timp să se constituie într-un mister. Totuși, un mic detaliu îl izbi prin ciudățenia lui. Jackson se uită la medic.

— Dacă ai știut că Lilah era bine, că Thaniel nu fusese omorât într-o luptă aici, de ce ai mai venit?

— A venit să mă vadă pe mine, spuse Lilah scuturând din cap. Cory, îmi pare rău, dar nu te pot ajuta. Ai pietre la fiere. O să trebuiască să mergi la doctor.

— Ah, la naiba, Lilah, nici măcar nu ți-am spus simptomele!

— Nu trebuie să mi le spui mie, văd foarte bine cum arăți. Te doare al naibii de câte ori mănânci, nu? Te-ai temut că ai probleme cu inima, nu?

Cory rămase mască.

— De unde știi?

— Am presupus. Du-te să te vadă un doctor. Există un specialist bun de gastro-intestinale în Montgomery. O să ți dau numele lui.

— Bine, spuse el morocănos. Sperasem că era doar un ulcer, pentru care îmi puteai da tu ceva.

— Nu, cuțitul.

— La naiba.

— Bine, o să ne ocupăm și de asta, spuse Hall. Dar acum mai bine ne-am întoarce, pentru că mai avem ceva treabă în Pine Flats. Vii și tu curând, Jackson?

— Foarte curând, spuse Jackson. Din felul în care îi făcuse Hall cu ochiul, își imagină că bărbatul mai în vârstă mirosise că era ceva între el și Lilah. Sincer, lui Jackson nu-i păsa nici dacă știa tot districtul.

Împreună cu Lilah, îi petrecură din priviri pe cei doi care se întorceau la șalupă și o luară înapoi, în jos pe râu. Jackson își strângea ochii în soarele strălucitor.

— Aure, zici? La naiba, dacă o credea că avea premoniții, de ce să n-o creadă că vedea și aure? Când iubești pe cineva, își spuse el, accepți multe lucruri la care nici măcar nu te-ai fi gândit înainte. Discret, va verifica diagnosticul doctorului în ce-l privea pe Cory, așa ca să fie el sigur, deși în sinea lui era convins că Lilah avusese dreptate. În fond, de ce nu și aure?

Lilah îi căută mâna.

— Ți-am spus că tu ai o aură frumoasă. Probabil că te-aș fi iubit și numai pentru ce am văzut în ea. Dar am mai avut o străfulgerare, când te-am văzut prima oară.

Jackson își închise mâna cu căldură, în jurul

mâinii ei.

— Și mă rog, asta ce ți-a mai spus?

Lilah îi aruncă o privire sumbră.

— Că o să devii iubirea vieții mele.

Jackson se simți ușor amețit. Poate că era doar rezultatul unei dimineți foarte stresante, dar își aminti că avusese aceeași senzație de amețeală prima dată când a văzut-o pe ea.

— N-ai spus cumva că aceste străfulgerări nu au dat niciodată greș?

— Întocmai. Sunt sută la sută adevărate. Și Lilah se ridică în vârful picioarelor și îl sărută.

Trebuia să se întoarcă înapoi la muncă. Trebuia să facă atâtea și atâtea lucruri. Dar nu simțea nevoia să le facă, atât de mult cât simțea nevoia să o strângă pe ea, să-și petreacă brațele în jurul ei și să o țină lipită de el, așa încât își petrecu brațele în jurul ei și o ținu lipită de el, inspirând parfumul iubirii vieții *lui*, atât de fericit încât credea că o să plesnească de atâta fericire.

— O s-o facem cum trebuie, spuse el tare. Cu tot tacâmul. Căsătorie. Copii.

— Cu tot tacâmul, încuviință ea și o porniră spre casă, mână în mână.

Viscolul

O să ningă.

Cerul era jos și plat, de un cenușiu purpuriu amenințător, care se contopea cu piscurile munților, întunecându-le, astfel încât era greu de spus unde se termina pământul și unde începea cerul. Aerul avea un miros ascuțit, de amoniac și vântul înghețat pătrundea prin jeanșii lui Hope Bradshaw ca și cum ar fi fost făcuți din voal și nu din denim gros. Copacii gemeau sub palele de vânt, crengile trosnind și șfichiind, sunetul lugubru instalându-se în oasele ei.

Era prea ocupată să stea și să privească norii, dar era conștientă de apăsarea lor tot mai apropiată. Intuiția urgenței o ținea în mișcare, verificând generatorul ca să se asigure că mai avea destul carburant, cărând în cabana ei lemne cât mai multe și stivind și mai multe pe veranda mare, largă, din spatele bucătăriei. Poate că instinctele ei se înșelau și zăpada nu se va depune mai mult de zece, cincisprezece centimetri, așa cum spuneau previziunile meteo.

Totuși, avea încredere în instinctele ei. Aceasta era cea de a șaptea iarnă a ei în Idaho și de fiecare dată când căzuse foarte multă zăpadă, avusese înainte aceeași senzație de furnicătură. Atmosfera era încărcată de electricitate, Mama Natură pregătindu-se pentru un adevărat viscol. Că era din cauza electricității statice sau din cauza vechii, simplei ei neliniști, șira spinării îi

zbârnâia de o stare de anxietate care nu o lăsa să se odihnească.

Nu-și făcea griji că nu va supraviețui: avea mâncare, apă, un adăpost. Totuși, era pentru prima oară când Hope avea să treacă singură peste un asemenea viscol. În primii doi ani, fusese Dylan aici; după moartea lui, tatăl ei se mutase în Idaho ca să aibă grijă de pensiuă. Dar unchiul ei Pete suferise un atac de cord în urmă cu trei zile și tatăl ei a trebuit să zboare la Indianapolis ca să fie alături de fratele lui mai mare. Prognoza unchiului se arăta bună: atacul de cord fusese relativ ușor și ajunsese la spital suficient de repede ca să minimalizeze ravagiile. Iar tatăl ei plănuise să mai rămână o săptămână, pentru că tot nu-și văzuse frații și surorile de mai bine de un an.

Nu-i păsa că era *singură*, dar pregătirea cabanelor presupunea multă muncă pentru un singur om. Erau opt în total, cu un singur nivel, unele cu un singur dormitor, altele, cu două, adăpostite sub copaci uriași. Patru se aflau de o parte a cabanei ei cu acoperiș în formă de A, de sus până jos la pământ, și patru de cealaltă parte, cele nouă construcții formând un arc în jurul unui lac pitoresc, plin cu pește. Trebuia să se asigure că ușile și ferestrele erau bine fixate împotriva a ceea ce putea fi un vânt violent, iar robineții trebuiau deschiși și conductele drenate,

ca să nu înghețe și să crape când se va întrerupe curentul, lucru care era absolut sigură că se va întâmpla. Căderea curentului nu era o chestiune de *dacă* ci de *când*.

De fapt vremea fusese blândă, anul acesta; deși era decembrie, nu ninsese decât o singură dată, doar câțiva centimetri ne semnificativi, ultimele urme de zăpadă mai văzându-se încă în zonele umbroase, scârțâind sub bocancii ei. Stațiunile de ski sufereau; proprietarii lor ar fi binecuvântat chiar și o furtună zdravănă de zăpadă, dacă aceasta ar fi lăsat în urmă o bază bună, groasă.

Până și bălosul și scandalagiul lor câine de vânătoare, un retriever auriu, altfel cunoscut sub numele de Tinkerbelle, deși nu era nici femelă și nici zână, părea să fie îngrijorat de vreme. O urma lipit în spatele ei, în timp ce se târa de la o cabană la alta, așteptând-o apoi așezat pe verandă, câtă vreme ea avea de lucru în casă, bătând scândurile cu coada lui stufoasă, salutând-o ușurat când își făcea din nou apariția. După ce aproape că se împiedică de el când ieși din penultima cabană, îi spuse „Du-te, vânează și tu un iepure sau ceva”, dar deși ochii lui cafenii se aprinseră de entuziasm la această idee, declină invitația.

Ochii aceia cafenii erau irezistibili, uitându-se în sus la ea cu dragoste și încredere nețărnută.

Hope se aplecă și-l scărpină după urechi, aducându-l într-un extaz de zvârcoliri și pufăituri.

— Urâtule, îi spuse ea drăgăstos și el răspunse tonului lingându-i mâna.

Tink avea cinci ani; îl primise la o lună după moartea lui Dylan, înainte ca tatăl ei să vină să locuiască aici, cu ea. Stângacea, adorabila, iubitoarea minge de blană părea să-i simtă tristețea și se dedicase preocupării de a o face să râdă de giumbușlucurile lui. O sufoca cu afecțiunea lui, lingând orice parte din ea care îi era la îndemână, plângând noaptea până când ea capitula și ridica puișorul de cățeluș în patul ei, unde se instala fericit lipit de ea și căldura trupșorului mic îi făcea într-un fel mai suportabilă singurătatea nopților.

Treptat, durerea deveni mai puțin acută, apărură tatăl ei și era acum mai puțin singură și pe măsură ce creștea, Tink se distanța de la sine, mutându-se din patul ei pe covorașul alăturat, pentru ca în final să se autoexileze în living, ca și cum ar fi „întărcat-o” de prezența lui. Acum, locul lui obișnuit, de dormit era pe covorașul din fața șemineului, deși în timpul nopții făcea tururi periodice prin casă, ca să se asigure că în lumea lui câinească totul era în ordine.

Hope se uită la Tink și plămâniile se contractară dintr-o dată, apăsați de un imens

sentiment de panică.

Tink avea cinci ani. Dylan era mort de *cinci* ani! Imposibilitatea gândului o șocă. Hope se uita la câine fără să-l vadă, cu ochii mari și ficși, cu mâna încă pe capul lui.

Cinci ani. Avea treizeci și unu de ani, o văduvă care trăia cu tatăl ei și cu un câine, care nu mai avusese o întâlnire de... Dumnezeu, de aproape doi ani deja și fuseseră în total trei întâlniri. Nu existau vecini în împrejurimi, pensiunea o ținea ocupată vara, când se călătorea mai ușor și-și făcuse un principiu din a nu se încurca cu oaspeții, nu că ar fi cunoscut pe vreunul cu care ar *fi vrut* să se încurce.

Uluită, se uită înjur ca și cum nu ar fi recunoscut împrejurimile. Existaseră momente, înainte, când realitatea morții lui Dylan o lovea cumplit, dar acum era altfel. Acum era ca și cum ar fi primit o lovitură în piept.

Cinci ani. Treizeci și unu de ani. Cifrele continuau să-i răsune în minte, făcându-le să se plimbe în cerc, ca niște veverițe înnebunite. Ce *căuta* ea aici? Își trăia viața retrasă în munți, atât de obișnuită să fie văduva lui Dylan Bradshaw încât uitase să fie ea însăși, conducând micuțul, exclusivistul complex care fusese visul lui Dylan.

Visul lui *Dylan*, nu al ei.

Niciodată nu fusese al ei. Ah, fusese suficient

de fericită ca să vină cu el aici, în Idaho, să-l ajute să-și construiască visul în paradisul sălbăticiei, dar visul ei era mult mai simplu: o căsătorie reușită, copii, genul de viață de care se bucuraseră părinții ei, atât de dulce în normalitatea ei.

Dar Dylan plecase, cu visul pentru totdeauna neîmplinit iar acum și al ei era în pericol. Nu se recăsătorise, nu avea copii și avea treizeci și unu de ani.

— Ah, Tink, șopti ea. Pentru prima oară se gândi că s-ar putea să nu se mai recăsătorească niciodată, să nu aibă niciodată o familie a ei. Unde dispăruse timpul? Cum se strecurase așa, neobservat, pe lângă ea?

Ca întotdeauna, Tinkerbelle îi simți dispoziția și se trase mai aproape de ea, lingându-i mâinile, obrajii, urechea, aproape doborând-o în frenezia simpatiei lui. Hope se ținu de el ca să-și recapete echilibrul, râzând chiar puțin, în ciuda ei, în timp ce se ștergea de ultima ofertă a bălosului el retriever. Coadă lui stufoasă se mișca într-una, limba îi atârna afară din gură și el își râse râsul lui câinesc, care spunea că era de acord cu viteza ei în a-și da seama ce-ar trebui să facă. Și în timp ce cobora pe potecă spre ultima cabană, spuse:

— Firește, am la cine să mă gândesc. Nu-l pot uita pe tata. La urma urmei și-a vândut casa și a

venit aici din cauza mea. Nu ar fi corect să-l dezrădăcinez din nou, să-i spun, „Mulțumesc pentru ajutor, dar acum e timpul să o iei din loc.” Și apoi, cum rămâne cu tine, nătăfleață? Tu ești obișnuit cu mult spațiu și haide să privim adevărul în față, nici prea frumos nu ești.

Tink se ținea după ea, țopăind la călcâiul ei ca un cățeluș supradimensionat, cu urechile ciulite, în timp ce-i asculta tonul. Era conversațional, nu mai era trist, așa că își mișcă fericit coada dintr-o parte într-alta.

— Poate c-ar trebui să fac un efort să ies mai mult. Faptul că nu am avut decât trei întâlniri în cinci ani *ar putea fi* vina mea. Haide să judecăm drept, partea proastă în a trăi într-o zonă îndepărtată este că nu prea ai oameni în jur. *La naiba!*

Tink încremeni locului, ochii lui aprinși oprindu-se pe o veveriță care sălta jucăuș în fața lor, pe potecă. Fără măcar o privire de scuze pentru că o abandona, o porni după veveriță, într-o urmărire furioasă, lătrând înnebunit. Ambiția de o viață a lui Tink era să curețe Idaho de odioasele alea de veverițe; deși nu prinsese încă niciuna, nu renunța niciodată să mai încerce. După ce luptase zadarnic să-l facă să renunțe la obicei, de teamă să nu dea cumva peste o veveriță turbată, Hope se consolase, având în schimb grijă să-l vaccineze periodic

contra turbării.

Veverița se cățără în cel mai apropiat copac și se opri imediat în afara salturilor lui Tink, vorbind cu el și incitându-l să latre și să sare mai mult, ca și cum ar fi bănuț cã scandalagioaica își bătea joc de el.

Lăsând câinele la distracția lui, Hope urcã treptele spre veranda lungă a ultimei cabane. Deși micuțul complex fusese ideea lui Dylan, visul lui, de câte ori intra într-o cabană, Hope avea întotdeauna un sentiment de mândrie. El le proiectase, dar ea fusese cea care le mobilase și le decorase, cea care le întreținea.

Mobilierul era diferit în fiecare dintre ele, dar similar prin simplitatea și confortul lui. Pereții erau decorați cu picturi de calitate și nu cu capete de căprioare, mâncate de șoareci, cumpărate de la vechituri. Mobilierul era suficient de confortabil pentru o lună de miere și suficient de solid pentru o partidă de vânătoare.

Dorise ca fiecare cabană să arate ca acasă, nu ca o cabană închiriată, având covoare și lampadare și cărți și bucătării perfect echipate. Existau aparate de radio dar nu televizoare, pentru că recepția în munți era tot timpul întreruptă și pentru că majoritatea oaspeților spuneau cât de liniștită era șederea lor, fără televizor. Exista un televizor în cabana lui Hope, dar prindea un singur post pe vreme bună și

niciunul, pe vreme rea. Se gândea să investească într-o farfurie de satelit, pentru că iernile erau cumplit de lungi și adesea plictisitoare și nu putea juca la infinit șah cu tatăl ei. Dacă o să facă asta, își spuse ea, poate că o să pună receive suplimentare în vreo două cabane, ca o opțiune suplimentară pe care să o ofere oaspeților. Lucrurile nu puteau rămâne pe loc; dacă păstra complexul, va trebui să facă permanent schimbări și îmbunătățiri.

Luând o cheie din buzunar, deschise robinetul care închidea aducția de apă în cabană, ca să golească instalația. Cabanele aveau încălzire electrică, ceea ce însemna că în cazul unei pane de curent, se răceau imediat. Fiecare cabană avea un șemineu, dar pe viscol, cu siguranță că nu va reuși să alerge de la o cabană la alta, să facă focuri și să le întrețină.

Odată treaba terminată, asigură obloanele de la ferestre și încuie ușa. Tink renunțase la veveriță și o aștepta deja pe verandă.

— Gata, îi spuse ea. Am terminat cu toate. La timp, adăugă Hope când un fulg de zăpadă îi trecu prin fața nasului. Haide, să mergem acasă.

El înțelese cuvântul „acasă” și sări în picioare, pufăind nerăbdător. Un fulg de zăpadă trecu pe lângă nasul *lui* și se repezi la el, după care îl apucă o altă nebunie de salturi și începu să alerge încolo și înapoi, sărind după fulgii de

zăpadă și încercând să-i prindă. Expresia lui o invita pe Hope să râdă, ceea ce și făcu, apoi îl însoți în goana după fulgii de zăpadă, care se transformă într-un joc de-a prinselea și se sfârși cu alergatul și săritul prin zăpada care cădea, ea însăși ca un copil de cinci ani. La vremea când ajunsese la cabana ei mare, era epuizată, gâfâind mai rău ca Tink și chicotind la ghidușiile lui.

Bineînțeles că Tink ajunsese la ușă înaintea ei și ca întotdeauna, era nerăbdător să intre. Își întoarse capul să latre la ea, cerându-i să se grăbească.

— Ești mai rău ca un copil, spuse ea aplecându-se peste el ca să deschidă ușa. Abia aștepți să ieși afară și odată afară, abia aștepți să intri înapoi în casă. Bucurăte mai bine cât mai poți de statul afară, pentru că dacă zăpada asta o să fie așa de rea pe cât presimt eu, o să treacă zile bune până o să te mai poți zbungui.

Logica nu-l impresionă pe Tink, care începu să dea și mai tare din coadă și când ușa se deschise, se lansă prin deschizătura tot mai mare, schelălăind puțin în timp ce cutreiera încăperea spațioasă, din care se urca la nivelul superior, inspectând toate mirosurile familiare înainte de a se repezi în bucătărie și înapoi din nou, venind la Hope ca și cum i-ar fi spus „Am verificat, totul este în ordine.” Hope îl mângâie, apoi își scoase haina grea din piele întoarsă, de

oaie și și-o agăță pe cuierul pom de la intrare, oftând la imediata senzație de ușurare, eliberare și răcoare.

Casa ei era frumoasă, își spuse Hope privind în jur. Nu era uriașă, nu era luxoasă, dar în mod clar, era frumoasă. Porțiunea din față, încadrată între cele două părți ale acoperișului în formă de A era un perete de geamuri, oferind o priveliște minunată spre lac și spre munți. Un șemineu mare, din piatră, se înălța pe cele două nivele și din tavanul din bârne expuse atârnav două evantaie gemene, făcând să circule aerul cald care se strângea sus, înapoi la parter. Hope iubea florile și ferigi luxuriante și alte plante de interior confereau încăperii o prospețime strălucitoare. Dușumeaua era din scânduri de lemn late, finisate într-un auriu palid și acoperite cu covoare groase, în nuanțe bogate de albastru și verde. O scară grațioasă, curbată, se desfășura. În sus spre cel de al doilea nivel și balustrada albă se continua de-a lungul balconului. De Crăciun împletea întotdeauna ghirlande de lumini și de verdețură pe toată lungimea balustradei și efectul îți tăia respirația.

Sus se aflau două dormitoare – dormitorul principal, cu baia lui și un dormitor mai mic, care ar fi trebuit să fie camera copilului. Jos, dincolo de bucătărie, se mai afla un dormitor spațios. Tatăl ei folosea dormitorul de jos,

spunând că treptele erau greu de urcat cu genunchii lui, dar adevărul era că aranjamentul le conferea amândurora mai multă intimitate. Bucătăria era spațioasă și eficientă, cu un spațiu pentru bufete mai mare decât ar fi avut nevoie, cu o insulă pentru gătit, în mijloc, pe care o adora și cu un frigider-congelator enorm, care ar fi putut păstra alimente suficiente pentru o armată. Se afla acolo și o cămară la fel de bine dotată, o mică spălătorie și un mic veceu de serviciu și după mutarea tatălui ei aici, Hope a mai adăugat o baie completă, legată de dormitorul lui.

Efectul total era incontestabil frumos și confortabil, dar de câte ori se întrerupea curentul, Hope își dorea să se fi gândit mai bine, împreună cu Dylan, la ce avea și la ce nu avea să fie conectat la generator. Frigiderul, plita de gătit și boilerul erau conectate. Ca să economisească bani și să nu cumpere un generator mai mic, decisese să nu conecteze instalația de încălzire, iluminatul și prizele din pereți, exceptându-le pe cele din bucătărie. Se gândiseră că, în cazul unei căderi de tensiune, șemineul din living le va garanta suficientă căldură. Din nefericire, fără ventilatoarele din tavan care să circule aerul, aproape toată căldura șemineului urca sus, unde era înăbușitor de cald, în timp ce jos era rece. Se

putea trăi, dar nu confortabil, mai ales pe termen lung.

Uită de satelit, își spuse ea. Banii ar fi mai bine cheltuiți cu un generator mai mare și cu câteva modificări la instalația electrică.

Se uită afară pe fereastră; deși era abia ora trei după-amiaza, norii erau atât de grei încât ziceai că venise înserarea. Zăpada cădea mai repede acum, cu fulgi grei care pudraseră deja pământul în alb, doar în scurtul interval de când intrase ea în casă.

Se înfioră brusc, deși în casă era cât se poate de plăcut. Probabil că o oală mare cu tocană de vacă va fi lucrul cel mai potrivit, își spuse ea. Iar în cazul în care curentul se va întrerupe pentru mai mult timp, o să se plictisească al naibii de tocana de vacă, dar încălzitul unui bol cu tocană în microunde va folosi mult mai puțin curent de la generator, decât dacă și-ar găti câte puțină mâncare de fiecare dată când i-ar fi foame.

Dar poate că se înșela. Poate că nu o să ningă atât de rău.

2

Nu se înșelase.

Vântul începu să urle, biciuind în jos, de pe munții înghețați și ninge din ce în ce mai tare. Hope nu mai putea vedea nimic prin ferestre,

așa că deschise ușa de la intrare ca să se uite afară și vântul sălbatic izbi ușa înapoi în ea, aproape doborând-o la pământ. Zăpada explodă în încăperea mare. Nu mai putea vedea nimic altceva decât un zid alb.

Gâfâind, înșfăcă ușa și se forță din toate puterile, apăsându-și toată greutatea pe ea, să o închidă. Vântul se strecura pe la colțuri, într-un geamăt ascuțit. Tink adulmecă la picioarele ei, asigurându-se că Hope era bine, apoi lătră la ușă. Hope își îndepărtă părul de pe față și inspiră adânc. Asta era un viscol în toată regula, o ninsoare totală, în care vântul biciuiește zăpada, învârtind-o și obturând orice vizibilitate. O durea umărul acolo unde o izbise ușa și zăpada începea să se topească pe dușumeaua ei lustruită.

— N-o să mai fac asta, mormăi ea ducându-se după un mop ca să ștergă și să usuce podeaua.

În timp ce ștergea apa, luminile se stinseră, apoi se reaprinseseră, pentru ca nici peste zece secunde să se stingă definitiv.

Cum se așteptase la asta, avea o lanternă la îndemână și o aprinse. O clipă, casa rămase straniu de tăcută, apoi generatorul se porni automat și frigiderul din bucătărie zumzăi înapoi la viață. Doar acest mic zgomot a fost suficient ca să-i alunge senzația alarmantă de neputință.

Anticipând, Hope scosese și pregătise lămpile cu gaz. Aprinse lampa de pe polița șemineului,

apoi așeză chibritul pe spirtul solid și vâri ziare sub buștenii pe care-i așezase deja. Flăcări mici, albastre-galbene, se înălțară din hârtie, apoi se ridicară spre bețele de spirt solid. Urmări o clipă focul, să se asigure că pornise, apoi se duse să aprindă și celelalte lămpi, făcând fitilele mici, ca să nu scoată fum. În mod obișnuit nu ar fi aprins atâtea lămpi, dar nici singură nu era, în mod obișnuit. Niciodată nu crezuse despre ea că era timidă sau că îi era frică de întuneric, dar senzația de a fi singură într-o furtună de zăpadă era puțin stresantă.

Tink se instală pe covorul lui, cu trufa botului odihnindu-se pe labele din față. Perfect mulțumit, închise ochii.

— Nu ar trebui să te extenuezi în halul ăsta, îl sfătui Hope pe câinele care îi răspunse rostogolindu-se pe o parte și întinzându-se.

Nu existase semnal la televizor toată după-amiaza, iar radioul doar huruia. Îl oprise mai devreme dar acum îl repuse pe baterii și-l reporni, sperând ca recepția să fie mai bună. Nu era. Oftând, îl închise la loc. La rata asta de recepție, vor trece două zile bune până când să afle că era vorba de o furtună de zăpadă.

Era prea devreme să se ducă la culcare; simțea că ar trebui să facă ceva, dar nu știa ce anume. Se învârtea fără stare prin jur, fluieratul ascuțit al vântului călcând-o pe nervi. Poate că i-ar

prinde bine o baie. Urcă scările, scoțându-și hainele pe drum. Căldura era deja mai mare sus și pentru că ușa de la baia ei era deschisă, înăuntru era bine cald.

În loc de duș, își umplu cada cu apă și se întinse în ea, cu părul blond prins în ace în creștetul capului și cu lumina blândă a lămpii cu gaz, licărind peste ea. Carnea ei albă lucea în apă, în lumina lămpii cu gaz, curbele erau puternic luminate și umbrele se adânceau, astfel încât sânii păreau mai voluptuoși, părul dintre picioare mai închis și mai misterios.

Corpul ei nu arăta rău pentru treizeci și unu de ani, își spuse Hope, inspectându-se. De fapt, avea un corp al naibii de bine. Munca grea i-l păstrase zvelt și mușchiulos. Sânii nu erau mari, dar erau sus și bine formați; burta era plată și avea un fund drăgălaș.

Era un trup care nu mai făcuse sex de cinci ani. Alungă imediat gândul. Oricât de mult îi plăcuse să facă dragoste cu Dylan, în general nu era înnebunită să aibă o viață sexuală. Vreo doi ani după moartea lui Dylan nu simțise nici cea mai vagă nevoie sexuală. Situația se schimbaseră treptat, dar nu într-atât încât să se simtă suficient de frustrată ca să facă ceva să schimbe situația. Acum totuși, ceva se strângea în ea, de chemarea nevoii. Poate nu făcuse bine că făcuse baie în cadă, apa caldă învâluindu-i trupul gol ca

o atingere, ca o mângâiere.

Lacrimile îi ardeau ochii și și-i închise lăsându-se mai mult pe spate și scufundându-se și mai adânc în apă, lăsând-o să o împresoare. Vroia sex. Un sex puternic, dulce, care să-i facă să-i bubuie inima. Și vroia să iubească din nou, vroia să fie din nou iubită. Dorea această apropiere, această căldură, vroia să întindă mâna, noaptea și să știe că nu era singură. Vroia un copil. Vroia să se plimbe în jur cu sânii umflați și cu burta mare, cu rinichii sub o constantă apăsare, simțind copilul lor mișcându-se în ea.

Ah, cât de mult dorea asta.

Își permise cinci minute de compasiune, apoi pufăi și se ridică repede din apă, deschizând scurgerea cu degetele de la picioare. În picioare, trase perdelele și porni dușul, îndepărtând săpunul și amărăciunea.

Poate că nu avea ea un bărbat, dar avea pijamale frumoase, din flanel gros și se îmbrăcă într-una, savurând căldura și confortul. Pijamalele din flanel aveau aceeași putere de reconfortare ca și un bol fierbinte cu supă într-o zi friguroasă, un subliminal „haide, haide.”

După ce se spală pe dinți și-și perie părul, cremuindu-se și punându-și încă o pereche de șosete groase, se simți considerabil mai bine. O baie fierbinte în cadă, câteva smiorcăituri și o ședință de autocompătimitate erau lucruri pe care

nu le mai făcuse de mult și era timpul. Acum că ritualul era în spatele ei, se simțea gata să facă față furtunii de zăpadă.

Tink stătea întins la picioarele scării, așteptând-o. Dădu din coadă salutând-o, apoi se întinse în fața ultimei trepte, așa încât Hope trebui să sară peste el.

— Ai putea să te miști și tu, îl informă ea, ca de fiecare dată. Doar că Tink nu vroia să priceapă sugestia, presupunând că era dreptul lui să se întindă unde avea el chef.

După căldura de sus, la parter era răcoare. Înteți focul, apoi își încălzi o cană de cacao, la microunde. Se instalează pe canapea cu o carte, cu cacaua și cu o mică veioză acționată cu baterii. Pernele de la spate și pătura peste picioare întregeau perfecțiunea. Răsfățată, confortabilă, se pierdu în lectură.

Orele serii se scurgeau pe nesimțite. Hope ațipi, se trezi, se uită la ceasul de pe poliță: zece și cincizeci. Ar trebui să se ducă la culcare, își spuse ea, dar să se ridice doar ca să se întindă la loc, i se părea ridicol. Pe de altă parte, trebuia oricum să întrețină focul, care se micșorase deja.

Căscând, mai băgă câțiva bușteni în șemineu. Tink veni și el să se uite și Hope îl scărpină după urechi.

Dintr-o dată, Tink încremeni, cu urechile ciulite și un mârâit în gâtlej. Alergă la ușă și rămase

acolo, lătrând furios.

Era ceva afară.

Nu știa cum putea Tink să audă ceva peste șuieratul vântului, dar credea în acuitatea simțurilor lui. A avea un pistol în sertarul noptierei, dar era sus, pe când pușca tatălui ei era mai aproape. Alergând în dormitor, cu șosetele alunecând pe dușumeaua lustruită, înșfacă pușca din stativul ei și cutia cu gloanțe de pe etajera de dedesubt. Întorcându-se cu ele în camera mare unde avea vizibilitate, vârî cinci gloanțe în făgașul lor.

Între șuieratul vântului și lătrăturile lui Tink, Hope nu putea auzi nimic.

— Tink, potolește-te! îi porunci ea. Vino aici, băiete. Îl bătu ușor pe coapsă și cu o privire îngrijorată spre ușă, Tink veni să se așeze lângă ea. Îl mângâie pe cap, șoptindu-i vorbe de laudă. Tink mârâi din nou, cu toți mușchii tensionați, în timp ce se mută în fața ei, împingându-se în picioare.

S-a auzit o bufnitură pe verandă? Ciulindu-și urechile, mângâindu-l pe Tink ca să-l potolească, își înclină capul și ascultă. Auzi vântul urlând.

Mintea îi alerga, evaluând posibilitățile. Un urs? De obicei trebuiau să fie deja în bârlogul lor, dar cum vremea fusese blândă... Un lup, o pumă... dar acestea, dacă puteau, evitau oamenii și casele; putea oare o furtună de zăpadă să le

facă să caute cu atâta disperare un adăpost încât aceste animale rușinoase, sperioase, să facă abstracție de propriile lor instincte?

Ceva buși în ușă, tare. Tink se smulse de lângă ea, repezindu-se spre ușă, lătrând din nou din rășputeri.

Lui Hope îi bubuia inima în piept, mâinile îi transpirau. Își șterse palmele de pijama și strânse mai bine pușca.

— Tink, potolește-te!

Tink o ignoră, lătrând și mai tare când se auzi o altă lovitură în ușă, de data aceasta suficient de puternică încât să facă ușa să zăngăne. Ah, Dumnezeule, să fie un urs? Probabil că ușa o să reziste, dar nu și ferestrele, nu, dacă animalul era hotărât să intre.

— Ajutor!

Hope îngheță, nesigură că auzise cuvântul înfundat.

— Tink, gura! strigă ea și tonul vocii ei amuți scurt câinele.

Hope se rezezi la ușă, cu pușca pregătită în mâini.

— Este cineva acolo? strigă ea.

O altă bufnitură, mai slabă și ceva ce semăna cu un geamăt.

— Dumnezeule Mare, șopti ea mutându-și pușca într-o singură mână și întinzându-se să descuie ușa. Afară era un om, pe vremea asta.

Nici măcar nu se gândise la o astfel de posibilitate, fiind atât de departe de drumul principal. Oricine și-ar fi părăsit protecția mașinii, nu ar fi reușit să ajungă la casa ei, nu în aceste condiții.

Deschise ușa și ceva alb și greu se prăbuși la picioarele ei. Hope țipă, dându-se înapoi. Ușa se buși de perete și vântul suflă zăpada peste toată dușumeaua, apoi aspiră căldura cabanei cu răsuflarea lui rece.

Obiectul acela alb de pe jos era un bărbat.

Hope puse deoparte pușca și îl apucă de sub brațe, își întări picioarele și icnind, încercă să-l tragă peste prag ca să poată închide ușa, reușind să-l miște doar câțiva centimetri. La naiba, ce greu era! Așchii de gheață îi pișcau fața ca albinele și vântul era incredibil de rece. Închise ochii în fața asaltului și se adună pentru un nou efort. Disperarea îi dădea puteri; se dădu spre spate, trăgând bărbatul cu ea. Căzu, sub greutatea trupului care o țintui la pământ, dar picioarele lui erau încă afară, pe prag.

Tink era lângă el, preocupat, lătrând și sărind, apoi scheunând. Își împinse botul în fața ei, liniștitor, pentru el sau pentru ea, Hope nu putea ști; apoi adulmecă străinul și își reluă lătratul. Hope se întări pentru un nou efort și trase bărbatul complet înăuntru.

Gâfâind, se târi spre ușă și se luptă să o

închidă. Vântul bătea în ea, ca și cum ar fi fost furios că fusese lăsat afară. Hope simțea ușa grea tremurând sub atacul lui. Puse zăvorul, apoi își întoarse atenția spre bărbat.

Era într-o stare foarte rea. Îngenunche înnebunită lângă el, îndepărtând zăpada și gheața care făcuseră o crustă pe hainele și pe prosopul cu care-și înfășurase fata.

— Mă poți auzi? Ești treaz? întrebă ea insistent.

Omul rămase tăcut, moale, fără măcar să tremure. Ceea ce nu era un semn bun. Îi dădu pe spate gluga scurtei lui grele și îi scoase prosopul de pe față, apoi se folosi de el ca să-i șteargă zăpada de pe ochi. Pielea lui era albă de frig, buzele, vinete. De la talie în jos, hainele îi erau ude și acoperite cu un strat de gheață.

Cât de repede putu, având în vedere dimensiunile lui și dificultatea de a se lupta cu un om inconștient, îi smulse hainele țepene, înghețate, începând să-l dezbrace. Mai întâi mânușile groase, apoi scurta. Nu pierdu timpul să-i inspecteze degetele de degerături, dar se mută la picioarele lui și începu să-i desfacă șireturile de la ghete, apoi i le scoase. Avea două perechi de șosete și i le scoase pe rând. Picioarele îi erau reci ca gheața. Revenind în partea de sus, începu să-i desfacă nasturii de la cămașă și observă că era îmbrăcat în uniformă

de ajutor de șerif, cu cămașa întinsă strâns peste piept și umeri.

Sub cămașă avea un pulover termic și sub acesta, un T-shirt. Fusesse pregătit pentru vreme rea, dar nu ca să fie prins afară, în viscol. Probabil că-i patinase mașina, ieșind din drum, deși nu vedea cum ar fi putut parcurge distanța asta, în condiții atât de drastice. Nu putea fi nimic altceva decât un miracol sau pura șansă că a ajuns să se împiedice de casa ei. Orice logică îi spunea că ar fi trebuit să fie mort, în zăpadă. Iar dacă nu va reuși să-l încălzească, chiar ar putea muri.

Aruncă cele trei cămăși într-un morman și-i atacă apoi catarama centurii. Catarama era acoperită cu gheață și centura era și ea rigidă. Până și fermoarul șlițului era înghețat. Neputând vedea în furtuna de zăpadă, căzuse cu siguranță în lac; fusese o minune că reușise să rămână în picioare și să nu se scufunde complet. Dacă ar fi intrat sub apă și și-ar fi udat capul, nu ar mai fi reușit să ajungă la casa ei; cea mai mare parte a căldurii trupului se pierde prin suprafața scalpului.

Se luptă cu materialul înghețat, folosindu-se de forță ca să-i scoată pantalonii. Și mai greu i-a fost să-i scoată legării termali de dedesubt, pentru că se lipeau de el. În sfârșit, iată-l zăcând pe podea, într-o baltă de zăpadă și de gheață

care se topeau, îmbrăcat numai în chiloți. Se gândi să i-i lase pe el, dar și ei erau uzi și era mai important să-l încălzească decât să-i apere decența. I-i trase în jos, de-a lungul picioarelor și-i aruncă peste grămada de haine ude.

Trebuia acum să-l usuce și să-l învelească. Alergă la baia de jos, luă câteva prosoape și apoi smulse pătura de pe patul tatălui ei. Alergă înapoi. Omul nu se mișcase din poziția lui întinsă, pe jos. Îl trase afară din baltă, uscându-l repede, apoi întinse o pătură pe jos și îl rostogoli pe ea. Înfășurând pătura în jurul lui, îl trase apoi în dreptul focului. Tink îl adulmecă, scheună și se întinse lângă el.

— Așa, băiete, strânge-te mai aproape, îi șopti Hope. Mușchii îi tremurau de efort, dar alergă la bucătărie și vârî unul din prosoape în microunde. Când îl scoase, era atât de fierbinte încât abia îl putea ține în mâini.

Alergă înapoi în camera mare și înfășură prosopul fierbinte în jurul capului bărbatului. Apoi, hotărâtă, se dezbracă și ea. Nu avea nimic sub pijama, dar când viața omului acestuia depindea de cât de repede reușea ea să-l încălzească, nu avea de gând să alerge sus și să-și ia niște desuuri. Înșfăcând cealaltă pătură, o ținu în fața focului până când o încălzi. Desfăcând apoi pătura din jurul bărbatului, o întinse pe cea încălzită peste el, strângându-i-o

în jurul picioarelor reci; apoi se strecură și ea sub pătură, lângă el.

Cel mai bun mod de a combate hipotermia era împărtășirea căldurii trupului. Hope se strânse cât mai aproape de corpul lui rece, forțându-se să nu se retragă la atingerea de pielea lui ca gheața. Ah, Dumnezeule, cât era de rece. Se ridică peste el, își puse brațele în jurul lui, apăsându-și fața caldă de a lui. Îi masă brațele și umerii, îi vârî mâinile sub burta ei, își lipi mâinile de urechile lui până când acestea se încălziră. Își plimba picioarele în sus și în jos pe picioarele lui, înlăturând frigul, masându-i sângele din vene.

Bărbatul gemu, un sunet slab, șoptit, printre buzele întredeschise.

— Este bine, șopti ea. Trezește-te, dragule. Îi mângâie fața, barba lui frecându-i palma. Parcă buzele lui nu mai erau atât de vinete.

Prosopul din jurul capului lui se răci. Hope îl scoase și se strecură afară de sub pătură, alergă la bucătărie și-l reîncălzi la microunde. Înapoi în cameră, îi înfășură din nou prosopul în jurul capului și se strecură înapoi sub pătură, lângă el. Era înalt, dar ea nu era; nu-l putea ajunge dintr-o dată. Se prelinse în jos, încălzindu-i picioarele cu ale ei, împletindu-și degetele picioarelor cu ale lui, până când carnea lui preluă puțin din căldura ei.

Trăgându-se înapoi în partea de sus, se întinse

din nou pe el. Era numai mușchi și asta era bine, pentru că mușchii generează căldură.

Bărbatul începu să dârdâie.

3

Hope îl ținu, murmurându-i într-una, încercând să-l facă să vorbească cu ea. Dacă l-ar putea trezi suficient ca să poată bea puțină cafea, căldura și cafeina vor reuși să-l revigoreze, dar să încerce să toarne cafea în gura unui om inconștient, era cea mai bună metodă de a-l frige și de a-l sufoca.

Bărbatul gemu din nou și inspiră scurt. Făcu o mișcare viguroasă cu capul, îndepărtându-și prosopul. Căldura îi uscaseră părul; era negru, cu irizații arămii în lumina flăcărilor. Hope îi așeză înapoi prosopul în jurul capului, împiedicându-l să piardă ceva din prețioasa căldură pe care o acumulase și îi mângâie fruntea, obrații.

— Trezește-te, scumpule. Deschide ochii și vorbește cu mine. Îi șoptea într-una, folosind inconștient cuvinte de alint, ca să-l liniștească și să-l facă să-i vorbească. Tink își ciuli urechile, pentru că de obicei aceste cuvinte și acest ton blând îi erau adresate lui. Se duse la picioarele bărbatului, întinzându-se peste ele.

Probabil că le putea simți răceala, prin pătură; cu blana lui deasă, poate că răcoarea îi făcea

bine. Sau poate că era instinctul care îi spunea să încălzească bărbatul. Hope vorbi și cu Tink, spunându-i ce câine bun era.

Dârdâitul slab, ocazional, începu să se întetească, îi zguduia trupul, asprindu-i pielea, contorsionându-i mușchii. Dinții i se strânseră și începu să clănțăne.

Hope îl ținu în timpul acestui tremurat convulsiv. Avea dureri, era doar vag conștient, gemând și respirând greu. Încercă să se ghemuiască într-o minge, dar ea îl ținea prea strâns.

— Ești bine, continua ea să-i spună. Trezește-te, te rog. Deschide ochii.

Incredibil, el o ascultă. Pleoapele i se deschiseră pe jumătate. Ochii lui erau sticloși, nefocusați. Apoi îi închise la loc, genele negre odihnindu-i-se pe obraji. Brațele i se ridicară și se închiseră peste ea, agățându-seperate de căldura ei, în timp ce era străbătut de un nou atac necontrolat de dârdâit. Tot trupul lui era tensionat, tremurând îngrozitor.

Era puternic ca un bivol; brațele lui erau ca niște benzi de oțel în jurul ei și Hope îi murmură liniștitor, frecându-i umerii, apăsându-se cât mai mult pe el. Da, pielea lui era în mod categoric mai caldă, acum. Ea era încinsă, transpirând de efort și înfășurată în pătura caldă. Era epuizată de efortul de a-l fi târât înăuntru și de lupta cu

hainele lui, dar și de stresul de a ști că va muri dacă nu reușea să-l încălzească.

Bărbatul se relaxă sub ea, scăpat de atacul de tremurat. Respira adânc. Se mișca fără încetare, agitându-și picioarele, smulgându-și prosopul de pe cap. Prosopul părea să-l enerveze, așa că Hope nu i-l mai puse la loc. Îl împături însă și i-l puse sub cap, ca să aibă ceva moale între el și dușumea.

La început, el fusese prea rece și situația prea urgentă pentru ca Hope să-și dea seama, dar de câteva clipe începuse să devină conștientă de trupul lui gol, lipit de al ei. Era un bărbat înalt, bine clădit, cu un piept păros frumos și cu mușchi tari și mai frumoși. Arăta și destul de bine, acum că trăsăturile lui nu mai era vineții. Sfârcurile i se excitaseră de frecarea de părul lui de pe piept și Hope știu că era timpul să iasă de sub pătură. Se împinse încetișor în el, încercând să se ridice, dar el gemu și își întări strângerea brațelor în jurul ei, tremurând din nou, așa că Hope se relaxă la loc.

Tremuratul nu mai era la fel de violent de data asta. Bărbatul înghiți și își linse buzele și ochii i se deschiseră din nou, doar pentru o secundă. Apoi păru că ațipește, dar fiind cald acum, Hope nu se mai alarmă. Și mușchii ei tremurau de epuizare. Închise și ea ochii, odihnindu-se un minut.

Timpul se scurgea. Pe jumătate adormită, parcă fără oase din cauza oboseii, nu știa dacă trecuse un minut sau o oră. Mâna lui se mișcă în jos pe fundul ei, curbându-se peste una din fesele ei rotunde. Se foi sub ea, picioarele mușchiuloase i se mișcară, alunecând între coapsele ei. Penisul lui sculat se îndrepta spre deschiderea ei expusă.

Se întâmplă atât de repede încât el fu înăuntrul ei înainte ca ea să se fi trezit complet. Bărbatul se rostogoli, immobilizând-o între el și pătură, călărind-o, împingându-și penisul în ea și mișcându-se adânc și repede, cu lovituri puternice. După cinci ani de castitate, penetrarea o duru, croind drumul pentru tija lui groasă, dar îi plăcea. Dezorientată, incredibil de excitată, Hope își arcui coapsele și-l simți înfigându-se mai adânc, împingând până în cervix. Strigă, gâfâind, gâtul arcuindu-i-se spre spate, pe măsură ce senzația îi invadea terminațiile nervoase.

Nu existase finețe, nu existase un preambul prelungit. El începuse pur și simplu să lovească în ea, greutatea lui țintuind-o jos și ea își petrecu brațele și picioarele pe după el, răspunzând împingerilor lui, cu ale ei. În lumina blândă a focului și a lămpii cu gaz, îi văzu fața, ochii acum deschiși, foarte albaștri și încă tulburi, cu expresia concentrată asupra actului fizic.

Acțiunea din pur instinct animalic, trupul lui era excitat de simpla apropiere de al ei, de intimitatea goală care fusese necesară ca să-i salveze viața. El era conștient doar de faptul că era cald și viu, de trupul ei gol în brațele lui.

Pe un plan pur fizic, plăcerea era mai intensă decât orice simțise ea vreodată. Niciodată nu se simțise mai femeie, niciodată nu fusese atât de conștientă de trupul ei sau de masculinitatea dură a unui bărbat. Îi simțea fiecare centimetru din terea și catifelata lui tijă, în timp ce se mișca înaintea și înapoi în ea, simțea binevenita strângere a cărnii ei interne, în timp ce fiecare lovitură o purta mai aproape, tot mai aproape de orgasm. Era insuportabil de fierbinte, pielea parcă i se scorojea, plăcerea tremurândă prelungindu-se până dincolo de insuportabil. Îi apucă fesele, ținându-l strâns și împingându-se cât mai adânc în el, ținând când plăcerea deja intensă, deveni și mai mare. El scoase un strigăt răgușit, se convulsionă, lovind, coapsele lui pompând, împrăștiind sămânța fierbinte și Hope se topi într-un puls agonizant de senzații.

Bărbatul se prăbuși peste ea, tremurând din fiecare mușchi, cu inima bătându-i violent, cu respirația tare și rapidă. La fel de tulburată și de amețită, Hope își petrecu brațele pe după el și-l strânse tare.

Incredibil, adormiră. Sfârșită, goală, golită pe

dinăuntru, simțea cum se coboară întunericul peste ea și nu putea face nimic ca să i se împotrivească. Reuși să-i atingă obrazul, să-i îndepărteze cu o mângâiere părul negru de pe frunte și apoi capitulă nevoii copleșitoare de odihnă.

O TREZI UN BUȘTEAN. Tresări, crispându-se când corpul ei protestă față de dușumeaua tare de sub ea, de care o apăsa trupul greu. Confuză, crezu la început că visa. Nu putea fi adevărat, nu putea sta așa goală, întinsă pe podea cu un bărbat străin, și el complet gol, peste ea.

Dar sforăitul lui Tink, dormind în locul lui obișnuit și vântul care șuiera, licăririle blânde ale luminii de lampă îi amintiră de furtuna de zăpadă. Și totul se reaseză la loc.

Și tot atât de brusc își dădu seama că și el se trezise. Stătea întins foarte liniștit, dar fiecare mușchi îi era tensionat, iar penisul i se mai cuibărea încă în ea, devenind tot mai gros, secundă după secundă.

Dacă ea era confuză, își putea ușor imagina cât de dezorientat era el. Îi atinse delicat spinarea, plimbându-și palma în sus, pe mușchii lui.

— M-am trezit, spuse ea încet, atingându-l ca el să știe că ea era acolo pentru că a vrut și că totul era în regulă.

El își înălță capul și privirile li se întâlniră.

Simți aproape un șoc palpabil când se uită în ochii aceia albaștri, ochi complet conștienți, care trădau ascuțimea personalității din spatele lor, ca și faptul că el înțelegea acum situația.

Hope se înroși. Obrajii începură să-i ardă și aproape că gemu tare. Ce ar trebui să-i spună unui bărbat pe care acum îl vedea pentru prima oară, când zăcea goală sub el și când erecția lui se afla bine adăpostită în ea.

El își plimbă un vârf de deget peste buzele ei, apoi îi mângâie ușor obrazul aprins.

— Vrei să mă opresc? șopti el.

Prima dată o luase prin surprindere, dar Hope era întotdeauna brutal de sinceră cu ea și nu-și permitea să pretindă că nu fusese dornică. De data aceasta totuși, erau amândoi cât se poate de conștienți de ceea ce făceau. Ea nu se opri să-și studieze sau să-și întrebe răspunsul; cedă, efectiv.

— Nu, șopti ea. Nu te opri.

Atunci el o sărută, un sărut blând și cercetător, de parcă nu s-ar fi petrecut nimic între ei, ca și cum nu ar fi fost deja în ea. O seducea ca și cum ar fi fost prima oară, sărutând-o îndelung, până când gura ei se înclină sub a lui, până când limbile li se împletiră. Mâinile lui se plimbau tandre pe sânii ei, învățând cum îi plăcea să fie atinsă, făcându-i sfârcurile să i se întărească. Îi mângâie pântecul, coapsele, o mângâie între

picioare. Își linse vârful degetelor și îi mângâie mugurul extrem de sensibil al clitorisului, făcându-l să se umfle, făcând-o pe ea să ofteze și să-și arcuiască imediat coapsele în sus. El gemu la senzația obținută, fiind astfel mai adânc primit în ea.

Hope credea că o să moară de atâta agonie senzuală înainte ca el să înceapă în sfârșit să se miște, dar savura atât de mult plăcerea, încât nu-l forță să se grăbească. Nu își dăduse seama cât de foame îi fusese de așa ceva, de atenția unui bărbat, de eliberarea aceasta minunată, spre care ducea actul sexual. Nici frustrarea ei de mai devreme, în baie, nu o pregătise pentru această totală capitulare în fața senzualității. Savura fiecare sărut, fiecare atingere, fiecare mângâiere. Se agăța de el și-i întorcea săruturile, încercând să-i întoarcă o parte din plăcerea pe care i-o oferea el și judecând după cum gema, reușise.

Veni momentul când nu mai aveau nevoie de atingeri delicate, când nu mai conta nimic altceva decât călăritul apăsător, spre orgasm. Hope se lăsă să se piardă în urgența momentului, își lăsă trupul să se scufunde în plăcerea pură... apoi el o excită din nou, șoptindu-i:

— Lasă-mă să te mai simt o dată, lasă-mă să te simt când termini.

Și el abia se mai putea controla. Când începură pulsațiile celui de al treilea orgasm, el scoase un sunet adânc, neajutorat și se cutremură peste ea.

De data aceasta nu-și mai permise luxul somnului. De data aceasta el se retrase încet și se prăbuși pe pătură, lângă ea. Îi căută mâna și-i strânse degetele în palma lui bătătorită.

Într-un târziu, o întrebă cu voce calmă:

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Cine ești tu?

O prezentare în această situație părea insuportabil de stânjenitoare. Hope se înroși, dregându-și glasul.

— Hope Bradshaw.

Ochii albaștri îi cercetară fața.

— Tanner. Price Tanner.

Focul se micșorase prea mult. Trebuia să mai bage câteva lemne, dar să se scoale și să stea goală în fața lui îi era imposibil. Se uită în jur după pijamaua ei, într-o jenă agonizantă, dându-și seama că trebuia mai întâi să facă o baie.

El înțelese, doar că el nu avea asemenea jene. Se ridică în picioare, se duse la stiva de lemne și refăcu focul. Lăsându-l, Hope îl studie din cap până în picioare, îi plăcea ce vedea, îi plăcea fiecare centimetru din el. Mușchii i se delimitau în lumina focului, revelându-i panta și curba umerilor largi, pieptul larg, mușchii lungi ai coapselor. Chiar placid, penisul lui părea

intrigant de gros și testiculele îi tresăreau greu, sub el. *Price Tanner*. Îi repetă numele în gând, silabisind clar, scurt.

Tink părea puțin morocănos că îi fusese întrerupt somnul. Se ridică și-l adulmecă pe străin și dădu din coadă când bărbatul se aplecă și-l mângâie.

— Mi-amintesc lătratul câinelui, spuse *Price Tanner*.

— Te-a auzit înaintea mea. Îl cheamă *Tinkerbelle*. Tink, prescurtat.

— *Tinkerbelle*? Este Homo? o întrebă el cu o privire albastră incredulă.

Hope izbucni în râs.

— Nu, doar că este eternul optimist, un cățel caraghios. Își imaginează că lumea nu există decât ca să-l răsfete pe el.

— Poate că are dreptate. De câtă vreme mă aflu aici? întrebă el, studiind teancul de haine ude, balta de pe dușumea.

Hope se uită la ceas. Era două și treizeci.

— De trei ore și jumătate.

Prea multe se întâmplaseră în acest interval atât de scurt de timp și totuși ea avea senzația că nu trecuse mai mult de oră.

— Te-am târât înăuntru și ți-am scos hainele. Probabil că ai intrat în lac, pentru că erai ud de la brâu în jos. Te-am șters și te-am înfășurat în pătură.

— Da, mi-amintesc când am intrat în apă. Știam de locul ăsta, știam că trebuia să fie pe aici, dar nu puteam vedea nimic.

— Nu știi cum ai ajuns până aici. De ce erai pe jos? Ai avut un accident? Și de ce ai ieșit, pe vremea asta?

— Încercam să ajung jos, la Boise. Blazer-ul meu a patinat, a ieșit din drum, parbrizul s-a spart, așa că nu puteam rămâne în el. Cum am spus, știam de locul ăsta și aveam busolă. Nu aveam altă alegere decât să încerc să ajung aici.

— Ești un miracol umblător. Sincer, trebuia să fii mort, în zăpadă.

— Dar nu sunt, datorită ție.

Se întoarse la pătură și se întinse lângă ea, cu privirea îngândurată. Îi luă o buclă de păr blond, o frecă între degete și apoi i-o așeză frumos după ureche.

— Când ai intrat sub pătură ca să mă încălzești, nu te-ai așteptat să sar pe tine cum îmi recapăt conștiința. Spune-mi sincer, Hope: ai vrut și tu?

Hope își dresese glasul.

— Am – am fost *surprinsă*. Nu că nu vroiam. Nu ți-ai dat seama?

Închise ochii, ușurat.

— Nu am o memorie prea clară a tot ce s-a întâmplat până când m-am trezit din somn, călare pe tine. Sau mai exact, mi-amintesc ce am

făcut și ce am simțit, dar nu am fost sigur că ai simțit și tu la fel.

Își întinse mâna pe pântecul ei și o mângâie încet în sus, acoperindu-i sânul.

— Când m-am trezit cu o blondă atât de drăguță, cu ochi castanii, goală pușcă, lângă mine, am crezut că poate îmi pierdusem mințile.

— Ca să vorbim precis, nu eram *lângă* tine. Eram pe tine. Mi s-a părut cel mai bun mod de a te încălzi, spuse ea înroșindu-se din nou. La naiba cu înroșirile astea!

— A funcționat, spuse el și pentru prima oară, un zâmbet îi arcui gura.

Hope își pierdu aproape respirația. Era înnebunitor de atrăgător, mai curând decât frumos, iar când zâmbea, inima ei o lua razna. Probabil că era vorba de chimie, își spuse ea ușor amețită. Văzuse ea bărbați mult mai bine; Dylan arăta mai bine, în stil clasic. Dar ce vedeau ochii ei și ce simțea trupul ei erau două lucruri diferite iar ea nu avusese niciodată o reacție sexuală atât de puternică, pentru vreun alt bărbat. Vroia să facă din nou dragoste, dar înainte de a ceda nevoii, se forță să nu uite că el trecuse printr-un chin înfiorător, care-l epuizase fizic.

— Vrei o cafea? îl întrebă ea repede, ridicându-se în picioare. Evită să se uite la el, în timp ce-și lua pijamaua.

— Sau poate ceva de mâncare? Am făcut ieri o cratiță mare cu tocăniță. Sau ce-ai zice de o baie fierbinte? Boilerul este legat la generator, așa că avem destulă apă caldă.

— Sună bine. Totul, spuse el ridicându-se. Se întinse și îi luă brațele, întorcând-o cu fața spre el. Aplecându-și capul, începu din nou să o sărute tandru, dulce.

— Și vreau să mai fac dragoste cu tine, dacă mă lași.

Niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva. Hope se uită la el. Inima i se opri din nou o clipă și știu că nu va pune stop. Câtă vreme dura viscolul, ea și Prince Tanner erau împreună și poate că nu va mai avea niciodată o asemenea șansă.

— Și eu aș vrea, reuși ea să spună.

— Poate într-un pat, nu pe jos? Îi încercui sfârcul cu degetul mare, întărindu-i-l.

Hope înghiți.

— Sus. Este cald acolo, pentru că toată căldura urcă. Dar cum eu nu te-am putut urca pe scări, te-am adus în fața focului.

— Nu mă plâng.

Îi luă pijamaua din mână și i-o aruncă pe jos.

— Dacă ar fi după mine, haide să uităm de cafea și de tocăniță. Și de baie, dacă nu te gândești să intri în cadă cu mine.

Nu se gândise, deși era o idee a naibii de bună.

Se lăsă în brațele lui, uitând totul, exceptând magia pământeană pe care o făceau împreună trupurile lor.

4

Hope se trezi a doua zi dimineața alături de el și rămase acolo, privindu-l dormind, cu trupul mai profund mulțumit decât își putea aminti că mai fusese vreodată. Nu se întreba cum și de ce îi răspunsese atât de puternic unui bărbat căruia nu-i știa decât numele; acceptase pur și simplu bucuria pe care i-o adusese această întâlnire întâmplătoare. Căldura trupului său făcea din pat un cuib plăcut, mai ales că răcoarea din încăperea îi spunea că focul se stinsese în cămin.

Trecuse atât de mult de când nu mai avusese ocazia să se bucure de această simplă plăcere de a sta întinsă lângă un bărbat care dormea, ascultându-i ritmul calm, profund al respirației. Vroia să se ghemuiască aproape de el, dar se temea să nu-l trezească. Dormea adânc, dovadă a epuizării lui. După ce aproape că înghețase de frig, nici nu petrecuse o noapte prea liniștită.

Un braț mușchulos stătea ridicat pe pernă și-i putea vedea vânătăile întunecate de la încheietura mâinii. Peste toate, avusese și un accident de mașină. Minunea nu era că acum dormea, ci că dăduse dovadă de atâta energie în

timpul nopții.

Studie și celelalte detalii la vedere. Avea un păr frumos, brunet și des, cu meșe arămii, ca și cum și-ar fi petrecut mult timp în soare. Fața îi era întoarsă spre ea și Hope zâmbi, dorind să și plimbe degetul pe șaua nasului, care era înaltă și ușor coroiată. Poate ca rezultat al unei bătaii. Gura era mare și frumos formată, cu buze moi. Avea un maxilar unghiular și o bărbie cât se poate de încăpățânată. Arătos, robust, atrăgător; categoric nu frumos, așa cum remarcase și mai devreme. Doar uitându-se la el, sânii i se întăriră.

Se simțea aproape amețită de forța atracției față de el. Uitase cât de intoxicantă putea fi pasiunea și cât de puternică. Dacă l-ar fi cunoscut în circumstanțe obișnuite, firește că tot ar fi fost atrasă de el; dar fără această copleșitoare intimitate fizică forțată, poate că nici măcar nu l-ar fi încurajat. Contactul necesar dintre trupurile lor goale stabilise însă o legătură între ei chiar înainte ca el să și fi recăpătat conștiința. Îl mângâiase, îi cunoștea textura pielii, de la obrazii aspriți de barba crescută, la finețea umerilor lui mușchiuloși. Sfârcurile i se întăriseră frecându-se de pieptul lui, picioarele i se împletiseră cu ale lui și cu toate că nu-l atinsese sexual, îi simțise, inevitabil, organele genitale, sub ale ei. Nu se lăsase furată de acest

gând. Dar totuși fusese aproape insuportabil de excitată.

Atracția ei sexuală nu era cauzată doar de simpla privațiune. Dacă se gândise înainte la asta, acum știa că era altceva, pentru că în mod cert nu mai ducea lipsă și totuși simțea la fel. Potrivirea lor sexuală era devastatoare în perfecțiunea ei. Ca și cum el s-ar fi născut știind exact cum să o atingă, ca și cum trupul lui fusese antrenat special ca să îi aducă ei plăcerea maximă.

Își spuse că și pentru el trebuia să fie la fel, cel puțin pe plan sexual. Oricât de epuizat și de stors fusese, continuase să se excite pentru ea, mâinile tremurându-i efectiv de dorință când o trăgea sub el.

Oftă ușor, repede, printre buze.

Vântul continua să sufle, zăngănind ferestrele. Nu putea vedea nimic altceva dincolo de geam decât o perdea albă, impenetrabilă. Cât timp viscolea, lumea nu se putea interfera și el era al ei.

Ce diferență putea aduce o singură zi! Ieri fusese panicată de senzația timpului care trecea peste ea, gândindu-se că pierduse ocazia de a obține de la viață ceea ce își dorise dintotdeauna cel mai mult – o familie. Apăruse apoi Price Tanner, adus de viscol și brusc, viitorul ei devenise strălucitor de promisiuni.

Era ajutor de șerif. Spusese că se îndrepta spre Boise, deci poate că era de acolo, dar știa de pensiunea de aici, ceea ce însemna că zona îi era cunoscută, putea fi localnic. O să-l întrebe, când se va trezi.

În ciuda faptului că făcuseră dragoste cu atâta înverșunare toată noaptea și a faptului că spera să se mai bucure cât va fi el aici, se temea în mod automat să se gândească la ei ca la un cuplu. Circumstanțele care-i aduseseră împreună erau extreme și odată ce vremea se va limpezi, el ar putea pleca pe drumul lui fără să se mai uite în urmă. Știuse asta de la bun început și acceptase riscul. Ea, care nu avusese niciodată un iubit, în afară de soțul ei, intrase în asta cu ochii deschiși.

Dacă starea aceasta dintre ei avea să se transforme în ceva permanent, ea ar fi fost cea mai fericită. Nu-și putea permite să se gândească la cuvântul „iubire”, cum putea să iubească pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoștea? Era un amant tandru, generos și în timpul nopții își dăduse seama că avea și un ascuțit simț al umorului, calități care-i plăceau, dar era prea prudentă să-și imagineze că vreunul dintre ei se îndrăgostise.

Adevărul era că întrezărise oportunitatea de a avea un copil.

Dincolo de puternica atracție pentru el, de

plăcerea fizică pe care i-o oferise el, fusese acut conștientă de absența oricărui control al natalității. Nu mai luase pilula de cinci ani. Și nu exista niciun prezervativ în toată casa. Era o femeie sănătoasă, fertilă, probabil că și el era fertil și momentul era cât se poate de potrivit. El terminase în ea de cinci ori în timpul nopții, fără nicio barieră – chimică, hormonală sau de orice fel – între ea și sperma lui și gândul acesta era atât de erotic încât tremura de dorință.

În dimineața aceasta, cu capul limpede și cu stresul urgenței în spatele ei, se simțea vinovată de ce făcuse. Nici măcar nu știa dacă era căsătorit! Nu avea verighetă și nu se gândise deloc la asta, toată noaptea. Se strânse în ea la gândul că se culcase cu un bărbat însurat și nu vroia să se gândească la cât de mult o va dura să descopere că era un ticălos necredincios. Dar presupunând chiar că nu era însurat, adevărul dur era că ea nu avusese niciun drept să facă un pas atât de uriaș fără consimțământul lui. Nu o întrebase nimic, dar el trecuse tocmai printr-un chin cumplit și putea fi scuzat că avea alte lucruri în minte, cum ar fi că se afla încă în viață.

Se simțea ca și cum îi răpise voința liber consimțită. Dacă rămânea însărcinată, era cât se poate de normal ca el să se înfurie. Dacă ar exista, să zicem, delictul de folosire neautorizată de spermă, atunci ea ar fi găsită vinovată.

Nu-i va fi ușor să fie o mamă singură, presupunând că rămăsese însărcinată. Dacă și-ar fi acordat timp să se gândească la asta, atunci prudența l-ar fi împiedicat să riște. Dar ea *nu-și* acordase timpul acesta și nici Price nu i-l acordase și tot ce putea simți acum era o bucurie vinovată că rezultatul acestei întâlniri ar putea fi un copil. Tatălui ei nu o să-i placă asta, dar o iubea și ea nu era o adolescentă care nu-și putea crește singură un copil. Sigur, ar fi preferat să fie măritată. Dar așa cum constatase atât de acut ieri, timpul trecea. Și ea își acordase această șansă.

Hope se strecură afară din pat, atentă să nu-l trezească. Coapsele îi tremurau și o durea adânc în ea. Primii pași au fost mai mult decât împleticiți, carnea și mușchii ei atâta vreme nefolosiți protestând după tratamentul din timpul nopții. Își luă hainele în liniște și ieși din cameră în vârful picioarelor.

Când coborî, Tink veni spre ea, din bucurie, nerăbdarea lui spunându-i că întârziase, că era flămând, dar că ierta orice, bucuros de companie. Îi turnă mâncare în bolul lui și se duse apoi să facă focul. În cămin nu mai rămăsese decât cenușă incandescentă și casa era rece. Așternu din nou focul, care se aprinse imediat de la cenușa încă arzândă și Hope mai adăugă trei lemne pe grătar. Apoi puse de cafea și între timp

se duse în dormitorul tatălui ei și intră sub duș. Doamne, îți mulțumesc pentru apa caldă, spuse ea în gând, pentru că nu ar fi putut suporta apa rece!

Dușul dură mult, până îi ușură durerile. Simțindu-se acum mult mai bine, își trase pe ea un trening și un flanel supradimensionat, își puse două perechi de șosete și ieși afară, pentru prima cană de cafea.

Cu ceașca în mână, intră în camera mare ca să ștergă apa bălțită de pe dușumea, de aseară și aranjă lucrurile lui Price.

Cel mai eficient mod de a le usca era să le atârne peste balustrada balconului, unde se înălța căldura. Îi atârnă haina de speteaza unui scaun și-i puse cizmele în dreptul focului, pentru că ele trebuiau să se usuce mai încet, dar duse restul hainelor sus. Până când i se vor usca hainele, presupuse că Price va trebui să stea în pielea goală. Era prea înalt pentru hainele tatălui ei și tot ce-i rămăsese de la Dylan erau doar vreo două cămăși pe care le purta ea.

Nu, dacă se gândea mai bine, tatăl lui cumpărase niște pantaloni de trening care avuseseră, în mod clar, o etichetă greșită, pentru că erau cu câțiva centimetri prea lungi. Returnarea lor ar fi costat mai multă benzină decât făceau, așa că îi împăturise și-i vârase în fundul debaralei. Cum cumpăratul după măsură

era întotdeauna riscant, era sigură că va găsi și o cămașă prea mare.

Întinse bine uniforma, ca să nu se usuce chiar atât de șifonată și când făcu asta, observă o ruptură în cracul stâng al pantalonilor. Ridicând pantalonul să se uite mai bine, văzu o pată roșie, decolorată, în jurul găurii, ca și cum ce provocase ruptura, provocase și sângerare. Dar ea îl dezbrăcase pe Price și știa foarte bine că nu avea nicio rană, nicăieri. Se încruntă la pată, ridică în gând din umeri și așeză pantalonii peste balustradă.

Lipsea ceva. Se uită o clipă la uniformă, până când îi pică fisa: unde era pistolul lui? Dar nu avea nici tocul pentru pistol. Să însemne asta că și scosese arma și... o lăsase în Chevroletul Blazer? Dar așa ceva nu avea logică. Nu avea nici portofel, ceea ce însă era mai ușor de înțeles. Portofelul îi putuse oricând cădea din buzunar în timpul călătoriei lui la întâmplare, prin viscol. Poate că îi căzuse chiar în lac.

Chiar dacă și-ar fi pierdut pistolul, și-ar fi scos oare centura și tocul, aruncându-le pe drum? Doar făceau parte din uniformă. Sigur, cine știa în ce stare se afla când părăsise Blazerul? Poate că se lovide la cap și nu mai știa bine ce făcea, deși, dacă era într-adevăr confuz, înseamnă că fusese nevoie de un miracol și mai mare ca să și găsească drumul aici.

Da, pistolul lipsă era doar un mister mai mic, unul care va trebui să aștepte până se va scula el. Casa era caldă, cafeaua gata și ei îi era foame.

Coborând din nou, luă telefonul doar ca să-l verifice, dar linia era moartă, nu se auzea nici măcar un bâzâit. Porni radioul unde, iarăși, nu auzi decât același hârâit. Având în vedere vremea de afară nu se așteptase la altceva, dar întotdeauna, în timpul căderilor de tensiune, făcea aceste verificări, pentru orice eventualitate.

Pușca era acolo unde o lăsase, proptită de ușă. O luă și o puse înapoi în rastel, în dormitorul tatălui ei, înainte ca Tink să o doboare cu o lovitură exuberantă de coadă.

În mână cu o ceașcă de cafea fierbinte, făcu ordine în camera mare, ducând în spălătorie păturile și prosoapele pe care le folosise, ca să le spele când va reveni curentul. Curăță bălțile de zăpadă și gheață topite. Tink trecuse înainte și înapoi prin apă de mai multe ori, lăsând urme ude de labe peste tot în casă. Merse după ele, aplecându-se și ștergând amprente.

— Mi s-a părut mie că miroase a cafea.

Hope își ridică brusc capul. Price stătea la balustrada de la balcon, cu maxilarul negru de la barba crescută, cu părul ciufulit, cu ochii cu pleoape grele, de somn. Vocea îi era răgușită și

se întrebă dacă nu cumva îi era rău.

— Îți aduc o cană sus. Este prea frig aici jos pentru tine, să umbli dezbrăcat.

— Atunci o să stau chiar aici, nu sunt pregătit să îngheț din nou. Nu încă. Îi aruncă un zâmbet șmecheros și se întoarse să-l mângâie pe Tink care se urcase la el de cum îi auzise vocea.

Hope intră în dormitorul tatălui ei și căută până când găsi pantalonii. Luă apoi o pereche de boxeri și niște șosete groase, de vânătoare, dar oricât se străduia, nu putea da de bluza supradimensionată. Deși știa că se afla acolo, undeva. Era o cămașă cenușie pe care o purtase ea o dată, cu leggingși, dar era atât de mare încât părea că se pierde în ea. Ce făcuse cu ea?

Poate că era în debaraua dormitorului suplimentar, de sus. Făcuse ea schimbul de haine vară-iarnă, între debaraua aceea și cea din dormitorul ei, dar probabil că nu-i trecuseră chiar toate prin mână.

Cu micul teanc de haine în mână, făcu o oprire la bucătărie și turnă cafea într-o cană, ducând apoi totul, sus.

Focul încălzise repede partea de sus. Ușa de la baie era deschisă și Price era sub duș. Hope puse cana pe comodă.

— Ți-am adus cafeaua.

El trase puțin perdeaua și-și scoase capul afară.

— Nu vrei să mi-o dai? Mulțumesc. Bău cu poftă, oftând când cafeina începu să se plimbe prin el.

— Ți-am adus niște haine. Sper că nu te deranjează dacă porți chiloții tatii.

— Dacă nu-l deranjează pe el, pe mine nici atât. Ochi albaștri o priveau peste ceașcă.

— Mă bucur să te aud că sunt ai tatălui tău și nu ai soțului tău. Nu te-am întrebat, azi-noapte. Dar eu nu obișnuiesc să mă încurc cu femei măritate și precis că aș vrea să mă mai încurc ceva cu tine.

— Sunt văduvă. Și eu m-am gândit la fel despre tine, azi-dimineață, vreau să spun că nu mi-a trecut prin minte să te întreb dacă ești însurat.

— Nu sunt. Sunt divorțat, fără copii. Și unde e tatăl tau? întrebă el pe un ton conversativ, după ce mai luă o gură de cafea.

— Își vizitează fratele, în Indianapolis. Unchiul Pete a avut un atac de cord și tata a zburat acolo. Probabil că o să mai stea o săptămână.

Price îi dădu cana înapoi, zâmbind.

— Ce crezi, o să mai țină o săptămână viscolul ăsta?

Hope râse.

— Mă îndoiesc. Observă că amândouă încheieturile lui aveau vânătăi.

— La naiba. Bine măcar că nu se pune problema să plec astăzi, deși presupun că ar

trebui să anunț pe vreo câțiva, unde mă aflu.

— Nu poți. Au căzut și liniile telefonice. Tocmai am verificat.

— Al naibii noroc. Auzi, să fiu blocat cu o blondă sexy. Ochii albaștri sclipiră când trase la loc perdeaua dușului. Și din duș se auzi sunetul unui fluierat vesel.

Și lui Hope îi veni să fluiere o melodie. Ascultă vântul șuierând și speră că vor trece zile până când va reuși el să plece.

Își aminti ceva.

— Ah, am vrut să te întreb, ești rănit pe undeva? Nu am văzut deloc sânge azi-noapte, dar uniforma ta este ruptă și are sânge pe ea, sau cel puțin așa cred eu, că e sânge.

Trecură câteva secunde până sosi răspunsul.

— Nu, nu sunt rănit. Nu știu despre ce pete vorbești.

— Și îți lipsește pistolul, cu toc cu tot. Ți-amintești ce s-a întâmplat cu ele? Din nou o pauză, apoi Price vorbi, părănd, după sunet, că avea fața întoarsă în sus, spre duș.

— Probabil că le-am lăsat în Blazer.

— Dar de ce să-ți fi scos centura pistolului?

— Al naibii să fiu dacă știu. Ah... ai cumva vreo armă pe aici? Alta, pe lângă pușca pe care am văzut-o aseară, vreau să spun.

— Un pistol.

— Unde îl tii?

— În noptieră. De ce?

— S-ar putea ca eu să nu fiu singurul care să mă fi pierdut în viscol și să caut adăpost. Puțină prudență nu strică.

5

Când coborî, era proaspăt bărbierit, cu aparatul de ras al tatălui ei și arăta alert și plin de viață, în treningul oferit de ea. Găsise totuși în cealaltă debara bluza supradimensionată, care i se potrivea la perfecție. Suficient de largă să fie confortabilă.

În mod obișnuit ar fi mâncat numai cereale, dar cu el acolo făcu un mic dejun cu ouă și șuncă. El veni în spatele ei, în timp ce se afla la sobă, întorcând șunca cu furculița și își petrecu mâinile pe după talia ei. O sărută în creștet, apoi își odihni bărbia acolo.

— Nu știi ce miroase mai bine, cafeaua, șunca sau tu.

— Ei, sunt impresionată. Chiar trebuie să miros bine, dacă mă pui pe același nivel cu șunca și cafeaua.

Îl simți zâmbind, bărbia mișcându-i-se pe creștetul capului ei. Tonul lui era și glumeț și serios, senzual și o cuprinse un val de căldură care nu avea nicio legătură cu stânjeneala. Se lăsă pe spate, pe el, cu genunchii slabi. Îi simțea

o umflătură serioasă în pantaloni și își frecă fundul de ea.

— Cred c-ar trebui să ne întoarcem înapoi în pat.

De data aceasta, nici urmă de glumă în vocea lui.

— Acum?

— Acum. Întinse mâna pe lângă ea și stinse ochiul plitei.

Zece minute mai târziu era goală. Fără suflu, tremurând pe culmea orgasmului. Coapsele ei erau petrecute peste umerii lui și el o conducea, cu limba, spre totala nebunie. Încercă să-l împingă ca să se ridice peste ea, dar el îi imobiliză încheieturile mâinilor de pat și-și continuă treaba. Capitulă, cu coapsele ridicate, trupul convulsionându-se în împlinire. Doar când se liniști, se sui peste ea, strecurându-și erecția în ea cu o lovitură ușoară care îl împinse de tot înăuntru.

Hope inspiră adânc, pentru că uitase deja cât de total o umplea el.

Price începu o mișcare blândă înainte-înapoi, apucând-o de umeri, urmărindu-i fața.

În ea se luptau vinovăția și onestitatea înnăscută.

— Eu nu iau pilula, izbucni ea, știind că lipsa ei de protecție nu era chiar cel mai potrivit lucru de spus, acum.

El nu se opri.

— Nici eu nu am prezervativ. M-aș putea opri, dar asta ar fi ca și cum ai închide ușa grajdului după ce ai scos calul din el, nu?

După aceea, cât timp se afla ea în baie, el se îmbrăcă la loc și îi strigă:

— Eu cobor, să dau din nou drumul la micul dejun.

— Vin și eu într-un minut. Începea se simțea incredibil de slabă și de ușurată. Se uită în oglindă la fața ei, la ochii ei cafenii, uriași. O să fie însărcinată. Știa asta, simțea asta. Perspectiva o terifie și o înnebuni totodată de bucurie. De acum înainte, viața ei se va schimba.

Ieși din baie și-și strânse hainele împrăștiate, trăgându-le din nou pe ea. După o viață de prudență și de comportament atent, a-și asuma în mod deliberat un asemenea risc era ca și cum s-ar fi urcat la bordul unei navete spațiale fără antrenamentul necesar.

Price spusese că puțină prudență nu strica, dar uneori nu strica și să fii puțin nepăsător. Și oricum, ea făcea asta în mod deliberat, nu cu prudență.

Una dintre șosete sfârșise între pat și noptieră. Se aplecă în genunchi să o scoată și pentru că tot era acolo, pentru că tocmai își amintise ce-i spusese Price, deschise sertarul noptierei să se asigure că pistolul era la locul lui.

Nu era.

Se ridică încet, uitându-se la sertarul gol. Știa că pistolul fusese acolo. Când plecase tatăl ei, îl verificase să se asigure că era încărcat și-l pusese înapoi în noptieră. Trăind într-un loc atât de pustiu, unde autoapărarea era necesară uneori, învățase cum să folosească arma. Idaho avea mai mult decât partea lui de viață sălbatică, atât animalieră cât și umană. Asprimea munților, izolarea, păreau să fie ca un magnet pentru grupuri ciudate, de la neo-naziști la traficanți de droguri. Putea să dea peste un urs sau o pumă, dar cel mai îngrijorată era să nu dea peste un prădător uman.

Pistolul fusese acolo și acum nu mai era. Price o întrebase unde îl ținea, nu că i-ar fi fost greu să-l găsească. Dar de ce nu-i spusese simplu că îl vroia la îndemână? Era polițist; înțelegea că se simțea mai confortabil înarmat decât neînarmat, mai ales când nu se afla pe domeniul lui.

Coborî gânditoare. El stătea la sobă, ocupându-se de șuncă.

— Price, mi-ai luat cumva pistolul?

El îi aruncă o privire rapidă, evaluând-o și se întoarse la șunca lui.

— Da.

— De ce nu mi-ai spus că mi-l iei?

— Nu am vrut să te îngrijorez.

— De ce să mă fi îngrijorat?

— De alți oameni despre care ți-am spus că ar putea apărea aici.

— Eu nu am fost îngrijorată, dar se pare că tu ești, spuse ea apăsător.

— Meseria mea este să-mi fac griji. Mă simt mult mai confortabil înarmat. O să pun pistolul înapoi, dacă asta te supără.

Hope se uită în jur. Nu văzu arma pe bufet.

— Unde este?

— La brâu.

Se simțea neliniștită, dar nu știa de ce. Și ea se gândise că el s-ar simți mai bine înarmat, ceea ce îi și confirmase. Era doar – pentru o clipă, expresia lui fusese... dură. Distantă. Asta poate pentru că lucra în poliție și vedea atâtea lucruri pe care un om obișnuit nici nu s-ar gândi vreodată că le-ar putea vedea, de aceea se aștepta el la ce era mai rău. Dar o clipă, doar o clipă, păruse la fel de periculos ca oricare dintre ticăloșii cu care avea de a face. Fusese până atunci atât de degajat și de accesibil, încât acest contrast o zdruncină.

Își alungă starea de neliniște și nu mai spuse nimic despre pistol.

În timpul mesei, întrebă:

— În ce district lucrezi?

— În acesta. Dar nu am mai fost de mult pe aici. Cum am spus, știam că există locul ăsta, dar nu am avut timp să urc și să vă cunosc, pe tine și

pe tatăl tău – și pe Tinkerbelle, firește.

Câinele care stătea întins pe jos, între scaunele lor, în evidenta speranță de a-și dubla șansele de a prinde câte o bucată răcită, își ciuli urechile auzindu-și numele.

— Resturile de la masă nu sunt bune pentru tine, îi spuse Hope. În plus, tu ai mâncat deja.

Tink nu păru descurajat și Price râse.

— De când lucrezi în poliție?

— De unsprezece ani. Înainte am lucrat în Boise, spuse el amuzat. Pentru știință, am treizeci și patru de ani, sunt divorțat de opt ani, sunt cunoscut că-mi place să mai beau câte o bere, două, savurez ocazional câte un trabuc, dar fără să fiu un fumător înrăit. Nu merg la nicio biserică, dar cred în Dumnezeu.

Hope își lăsă furculița jos. Simțea cum se înroșește.

— Nu eram...

— Ba da, erai și nu te condamn pentru asta. Când o femeie îi permite unui bărbat să facă dragoste cu ea, are dreptul să se asigure în ce-l privește, să afle orice detaliu, până la mărimea pe care o poartă la chiloții lui „Fruit of the Looms.”

— „Jockeys”, îl corectă ea înroșindu-se și mai tare.

El ridică din umeri.

— Eu mă uit doar la mărime, nu la marcă.

Amuzamentul i se transformă în zâmbet.

— Încetează să mai roșești. Deci te-ai uitat la marca chiloților mei; și eu m-am uitat la chiloții tăi în dimineața asta, nu? Pariez însă că tu doar mi i-ai întins pe ai mei pe balustradă, la uscat, fără să-i adulmeci, așa cum am făcut eu cu ai tăi.

Îi adulmecase, inspirând exagerat de profund, dându-și ochii peste cap, simulând extazul, făcând-o să râdă, înainte de a-i fi aruncat peste umăr.

— Tu adulmecai totul, mormăi ea.

— Oare? Poate că eram excitat. Ia zi, cât de tare era instrumentul meu?

— Era el tare înainte de a fi urcat noi sus, deci nu poți folosi acest argument.

— Mi se întărise când m-am gândit să-ți adulmec desuurile.

Ea începu să râdă, bucurându-se de umorul lui. Începea să suspecteze că a se certa cu el ar fi ca și cum ar vrea să prindă fumul cu mâna.

— Dar să știi, eu chiar am un obicei prost, spuse el.

— Ah?

— Sunt dependent de controalele la distanță.

— Tu și cam vreo sută de milioane de oameni, în America. Noi putem prinde aici un post – *unul* – și când tata se uită la televizor, stă cu telecomanda în mână.

— Eu nu cred că sunt chiar atât de rău.

Price zâmbi și se întinse spre mâna ei.

— Deci, Hope Bradshaw, când situația va reveni la normal, o să vrei să ieșim împreună undeva?

— Păi, nu știu. O întâlnire, deci? Nu știu dacă sunt pregătită pentru așa ceva.

El chicoti și dădu să răspundă, dar o rază de soare căzu pe mâinile lor. Uluiți, se uitară amândoi la lumina razei, apoi afară, pe fereastră. Vântul încetase să sufle și se vedeau petice de cer albastru.

— Fir-ar să fie. Credeam că viscolul o să dureze mai mult. Spunând asta, se ridică și se duse la fereastră să se uite afară.

— Și eu, spuse Hope, dezamăgirea fiind mai mare decât ar fi vrut ea să arate. Totuși, o invitasă să iasă undeva. Vremea care își revenea însemna că el o să plece mai curând decât anticipase ea, dar nu era ca și cum nu l-ar mai vedea vreodată.

Se duse și ea la fereastră și scoase un oftat când văzu cantitatea de zăpadă.

— Dumnezeule Mare! Terenul familiar era complet transformat, ascuns sub zăpada căzută, care părea să uniformizeze peisajul. Vântul strânsese omătul până la nivelul ferestrei dinspre verandă.

— Pare să fie de cel puțin un metru. Operatorii hotelului de schi or să fie încântați, doar că le va

trebui ceva plugurilor să curețe drumurile.

Price se duse la ușa și o deschise și răceala aerului păru să aspire căldura din încăpere. Și Price trânti ușa la loc.

— Iisuse! Cred că sunt sub zero grade. Nicio șansă să se topească în curând.

În mod ciudat, vremea care se îmbunătățea părea să-l neliniștească pe Price. De-a lungul zilei, Hope observă că de câteva ori se dusesese de la o fereastră la alta, uitându-se afară, iar când făcea asta, stătea într-o parte a ferestrei. Ea era ocupată, pentru că fiind consemnată în casă nu însemna că nu avea treburi de făcut, cum era spălatul rufelor, deși fără curent electric îi era de două ori mai greu și dura de două ori mai mult.

Price o ajută să stoarcă rufele pe care le spălase ea de mână, apoi suportă cu suficient stoicism frigul ca să mai aducă lemne de foc, în timp ce ea atârna rufele pe balustradă, la uscat. Îi verifică uniforma, luându-i cămașa și pipăind-o la cusături, ultimele care se uscau. O să-i mai trebuiască o oră, își spuse ea, indiferent cât de fierbinte o să întrețină Price focul. Temperatura la etaj trebuia să fie aproape de treizeci și două de grade, începu să întindă la loc cămașa pe balustradă, când atenția îi fu atrasă de etichetă. Dimensiunea cămășii era de treizeci și nouă. Ciudat. Știa că Price era mai mare ca atât. De

fapt, cămașa fusese strâmtă pe el; își aminti cât de tensionați erau nasturii, aseară. Sigur, purta un maieu termic pe dedesubt, care făcea ca uniforma să pară mai strâmtă decât era. Dar dacă ea i-ar fi cumpărat o cămașă lui Price, nu s-ar fi uitat la ceva mai mic de patruzeci și unu.

Price intră cu brațul plin de lemne, pe care le așeză lângă șemineu.

— Mă duc să curăț scara, îi strigă el.

— Asta mai poate aștepta până când se mai încălzește vremea.

— Acum că nu bate vântul, este suportabil câteva minute, mai mult nici nu-mi trebuie.

Își închise nasturii de la scurta lui grea și ieși. Bine măcar că și pusese niște mănuși de-ale tatălui ei, pentru munci grele, iar dacă ghetele nu i se uscaseră complet, avea trei perechi de șosete, în picioare. Tink ieși cu el, fericit că și putea face treburile afară și nu pe o bucată de cârpă.

Cu vremea tot mai bună, poate că o să prindă ceva la radio, acum. Coborând, îl porni; muzica umplu aerul, o ușurare binevenită după bâzâitul acela și ascultă cântecul, în timp ce scotea tocănița din carne de vacă din frigider, să o încălzească pentru masa de prânz.

Firește, starea vremii era prima știre și cum se termină cântecul, spicherul începu să înșire lista împrerurimilor. Drumul ei era impracticabil, auzi

ea anunțul, iar departamentul de dezăpezire estima că va fi nevoie de cel puțin trei zile pentru curățarea tuturor drumurilor din district. Serviciul poștal funcționa fragmentat, dar echipele de dezăpezire lucrau din greu pentru restaurarea lui.

În continuare, spicherul anunță:

— În timpul furtunii, un autobuz care transporta șase prizonieri a derapat și a ieșit din drum, pe County Road 12. Trei oameni au fost uciși, inclusiv două ajutoare de șerif. Cinci prizonieri au evadat; doi au fost prinși, dar trei se mai află încă în libertate. Nu se știe dacă au supraviețuit viscolului. Fiți atenți la străinii pe care-i vedeți în zonă. Deoarece unul dintre prizonieri este descris ca fiind foarte periculos.

Hope încremeni. I se făcu rău. County Road 12 era la doar câteva mile de ea. Se întoarse și închise radioul, vocea spicherului zgâriindu-i dintr-o dată nervii.

Trebuia să se gândească. Din nefericire, la ceea ce se gândea ea era aproape prea înspăimântător ca să insiste.

Cămașa lui Price era prea mică pentru el. Nu avea portofel. Îl aruncase, dar acum era sigură că pata de pe pantalonii lui era de sânge – iar el nu avea o rană care să-i corespundă. Avea vânătăi la încheieturi – de la cătușe? Și nu avea armă.

Dar acum, avea. Pe a ei.

6

Dar mai avea pușca. Hope lăsă tocănița pe bufet și se duse în dormitorul tatălui ei. Luă pușca din rastel, răsufând ușurată când greutatea ei liniștitoare i se *instala* în mâini. Deși o încărcase abia în seara trecută, lecția „verifică întotdeauna arma” îi intrase bine în sânge, încât deschise percutorul – și se uită la magazia goală.

I-o descărcase el.

Căută repede gloanțele; precis le ascunsese pe undeva. Erau prea grele ca să le care cu el peste tot și oricum nu avea buzunare la pantaloni. Dar până să mai apuce să se uite și în alte locuri, auzi deschizându-se ușa și se îndreptă, atentă. Dumnezeule, ce trebuia să facă?

Trei prizonieri se mai aflau încă în libertate, dar unul dintre ei era considerat extrem de periculos. Avea șansa de doi la unu ca nu el să fie cel periculos.

Dar îi luase pistolul și-i descărcase pușca – de fiecare dată, fără să-i spună. Era clar că uniforma o scosese de pe unul dintre polițiștii morți. La naiba, de ce nu-i prevenise spicherul pe oameni că unul dintre deținuții evadați era îmbrăcat în uniformă de polițist?

Price era prea inteligent ca să facă pârnaie

pentru un delict de două parale și dacă totuși i s-ar fi întâmplat asta, nu și-ar fi crescut singur pedeapsa, printr-o evadare. Un delincvent obișnuit era, în general, un om prost. Ori Price nu era câtuși de puțin un prost.

Bazându-se pe observațiile făcute de ea în cursul dimineții, își spuse că tocmai i se confirmase neșansa de a fi rămas înzăpezită împreună cu un evadat extrem de periculos. Ce putea însemna „extrem de periculos” altceva decât că era un criminal? Un delincvent oarecare nu era etichetat astfel, dacă fura televizorul cuiva.

— Hope? o strigă el.

Hope puse repede pușca la loc în rastel, încercând să pară cât mai calmă.

— Sunt la tata în cameră, îi aranjez lucrurile, răspunse ea. Deschise și închise un sertar pentru efect sonor, apoi își lipi un zâmbet pe față și se duse la ușă.

— Ai înghețat?

— Suficient, spuse el scoțându-și haina și atârânănd-o. Tink își scutură de pe el cinci kilograme de zăpadă, apoi veni sărind spre Hope ca să o salute, după îndelungata lui absență de zece minute.

Îl certă din automatism pentru că udase din nou dușumeaua, deși rată efectul, aplecându-se să-l mângâie. Se duse după mătură și mop,

sperând că expresia ei nu o va trăda. Își simțea fața încordată de tensiune; orice zâmbet pe care-l încerca, arăta probabil ca o grimasă.

Ce putea face? Ce opțiuni avea?

Pe moment nu era în pericol, nu credea asta. Price nu știa că ascultase radioul, așa că nu se simțea amenințată. Nu avea motive să o ucidă; ea îi asigura mâncare, adăpost și sex.

Păli. Nu putea suporta să mai fie atinsă de el. Pur și simplu nu putea.

Îl auzi în bucătărie, luându-și și încălzindu-și o cană cu cafea. Începură să-i tremure mâinile. Ah, Dumnezeule, cât suferise gândindu-se că el o să plece. Niciodată nu fusese atât de atrasă de un bărbat, nici măcar de Dylan. Îl încălzise cu trupul ei, îi salvase viața; într-un fel primitiv, primar, era al ei acum. În doar douăsprezece scurte ore, el devenise centrul gândirii și emoțiilor ei, iar dacă nu îndrăznea încă să numească asta dragoste, era doar din efortul de autoprotejare – prea târziu. O parte din ea fusese sfâșiată și nu știa dacă va putea supraviețui acestei agonii. Ar putea – Doamne, Dumnezeule – ar putea chiar să-i poarte copilul.

Râsese cu ea, glumise cu ea, făcuse dragoste cu ea. Fusese atât de tandru și de atent față de ea încât nici acum nu putea descrie asta altfel decât că făcuseră cu adevărat dragoste. Sigur, Ted Bundy fusese și el un bărbat extrem de

atrăgător, doar că avea prostul obicei de a viola și a ucide femei. Hope se considerase întotdeauna un foarte bun judecător al caracterelor și tot ce îi arătase Price până acum spunea despre el că era o persoană decentă, plăcută, genul de bărbat care să antreneze echipele din Liga mică și care să danseze un jalnic doi pași. Îi prezentase chiar, într-un mod amuzant, starea lui civilă și o invitase la o întâlnire undeva, ca și cum ar fi urmat să se afle multă vreme în preajma ei, să facă parte din viața ei.

Ori juca el tare, ori era complet delirant. Își aminti clipa în care brusc, expresia lui se schimbase complet în ceva dur și înfricoșător și știu că nu delira.

Era periculos.

Trebuia să-l predea. Știa asta, accepta necesitatea, dar durerea era atât de mare încât aproape că gemu cu glas tare. Întotdeauna se întrebuse de ce își ajutau femeile bărbații sau iubiții să eludeze legea, iar acum înțelegea; gândul la Price în pușcărie pentru aproape tot restul vieții, riscând poate chiar pedeapsa capitală, era devastator. Și totuși nu va reuși să trăiască cu ea însăși dacă nu făcea nimic și altcineva ar muri din cauză că ea l-a lăsat să plece.

Poate că se înșela. Poate că ajunsese la cea mai

absurdă concluzie din viața ei. Spicherul nu spusese că *toți* polițiștii din autobuz muriseră, ci doar doi dintre ei. Pe de altă parte, nici nu spusese că unul dintre polițiști era dat lipsă, ceea ce cu siguranță s-ar fi anunțat, dacă ar fi fost așa.

Și acum ea se agăța de un fir de ață și știa asta. Uniforma care se usca pe balustradă era prea mică pentru Price și nu exista nicio explicație logică să-și fi schimbat propria uniformă cu alta care nu i se potrivea.

Price era unul dintre prizonierii evadați, nu un polițist.

Trebuia să fie atentă să nu se trădeze că auzise despre accidentul autobuzului. Nu trebuia să-și facă griji pentru orice ar fi apărut la televizor, câtă vreme nu repornea curentul și prima oară când se va duce la baie, va scoate bateriile radioului și le va ascunde. Și va trebui să verifice periodic telefonul, să vadă dacă s-au refăcut legăturile și să aștepte ocazia să sune la poliție.

Dacă va reuși să-și păstreze stăpânirea de sine, totul va fi în regulă.

— Hope?

Tresări, cu inima bătându-i repede, în panică. Price stătea în ușa, privind-o intens. Se foi cu mătura și mopul și aproape că le scăpă din mână.

— M-ai speriat!

— Văd. Price se apropie calm și i le luă din mâini. Hope făcu un involuntar pas înapoi, luptându-se cu o senzație de sufocare. Price i se părea și mai mare în spălătoria mică, blocând total ușa cu umerii lui. Când făceau dragoste, mărimea și forța lui îi făcuseră plăcere, dar acum era copleșită la gândul totalei ei neajutorări, într-o eventuală luptă fizică cu el. Nu că s-ar fi gândit la ideea de a se lupta cu el și de a-l supune. Dar trebuia să fie pregătită să se lupte cu el, indiferent cum, dacă va fi necesar. Să fugă ar fi cel mai deștept lucru, dacă ar avea ocazia asta.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Expresia lui era indescifrabilă și nu o scăpa din ochi. Stătea în fața ei și nu avea cum să treacă de el, nu, în spațiul minuscul al spălătoriei.

— Arăți speriată de moarte.

Gândindu-se cum trebuia să arate, Hope știu că nu putea nega asta; ar fi înțeles că îl mințea.

— Sunt, mărturisi ea, cu voce tremurândă. Nu știa ce o să-i spună, până când cuvintele i se rostogoliră singure afară din gură.

— Vreau să spun că sunt văduvă de cinci ani și nu am... abia te-am întâlnit pe *tine* și noi – eu – ah, la naiba, spuse ea neajutorată, bâlbâindu-și sfârșitul vorbelor.

Fața lui se relaxă și un zâmbet vag îi arcui gura.

— Cu alte cuvinte, tocmai ai avut unul dintre

acele momente în care realitatea te mușcă de fund, când privești în jur și totul te izbește dintr-o dată și te gândești, fir-ar să fie, ce naiba *m-a apucat*?

Ea reuși să încuviințeze din cap.

— Cam așa ceva, spuse înghițind greu.

— Bine, haide să vedem. Ești blocată singură în viscol și un străin aproape mort se prăbușește în fața ușii tale, tu îi salvezi viața și cu toate că nu ai mai avut un amant de cinci ani, nu se știe cum el sfârșește deasupra ta, cea mai mare parte din noapte. Îmi dau seama cât de deconcertant poate să fie totul. Mai ales că nu ai folosit niciun fel de control și ai putea rămâne însărcinată.

Hope avu senzația că tot sângele i se scursese din față.

— Ah, draga mea. Price puse ușor mătura și mopul deoparte și o cuprinse în brațe, mâinile lui mari frecând-o în sus și în jos.

— Ce s-a întâmplat, te-ai uitat pe calendar și ai descoperit că mai curând ai rămas, decât nu ai rămas însărcinată?

Ah, Doamne, își spuse că ar putea leșina la atingerea lui, spaima și dorința fiind atât de intense încât nu mai putea suporta. Cum putea fi atât de tandru, liniștind-o, când era un criminal, un deținut evadat? Și cum putea ca senzația trupului lui puternic lipit de al ei să i se pară atât de firească? Vroia să fie în stare să și pună capul

pe umărul lui și să uite de restul lumii. Doar să stea cu el aici, în munții aceștia îndepărtați, unde nimic nu-i putea atinge.

— Hope? Îi ridică fața, să o poată vedea mai bine.

Hope gâfâi după aer, pentru că simțea că nu are suficient oxigen.

— Momentul greșit – este acum, izbucni ea.

Price inspiră și el adânc, ca și cum realitatea tocmai l-ar fi mușcat și pe el de fund.

— Chiar așa?

— Întocmai. Vocea ei era mai relaxată și îi era recunoscătoare. Culmea ascuțită a panicii se estompa. Decisese deja că nu se afla într-un pericol imediat, deci nu trebuia decât să se calmeze, în loc să tresară de fiecare dată când el se apropia de ea. Asta l-ar face în mod clar bănuitor, având în vedere cât de dornică fusese să facă dragoste cu el. Avusese noroc că înțelegerea lui îi oferise un motiv plauzibil pentru starea ei de spirit, dar în același timp nu trebuia să uite cât de perspicace era el. Dacă ar ști că ascultase la radio, nu i-ar trebui mai mult de cinci secunde ca să pună totul cap la coadă și să știe că îl bănuia.

Price răsuflă puternic.

— În regulă. Mai devreme, când mi-ai spus că nu ești pe pilulă, nu prea mi-am dat seama. Deci ce ai de gând să faci? Să încetezi să mai riști, sau

să riscăm în continuare?

Brusc, imposibil, îl simți că tremură.

— Iisuse, spuse el cu voce tremurătoare, întotdeauna am fost al naibii de atent.

— A început și pe tine să te muște de fund realitatea? întrebă încet Hope, la pieptul lui.

— Mă mușcă, pe naiba. Fundul meu e plin de gheare. Nebunia este că.. Hope – îmi place ideea. Și îl simți din nou tremurând.

Ah, Doamne. În disperare, Hope își apăsă fața de pieptul lui. Nu putea fi un ucigaș, pur și simplu nu putea fi și să se poarte atât de dulce cu ea, și să tremure la gândul că va fi tată. Probabil că avea o personalitate dedublată, fiind atât omul pe care-l știa ea, cât și omul care se temea că ar putea fi.

— Este alegerea ta, spuse el.

Era excitat. Putea simți umflătura tare a erecției lui. Spunând că posibilitatea sarcinii nu îl speriasse, se excitase, exact așa cum simțise și ea înainte, știind că făceau dragoste fără protecție. Iar trupul ei era deja atât de acordat cu al lui, atât de receptiv la sexualitatea lui, încât simți cum se strânge în interior, de propria ei dorință. Era șocată, dar neputincioasă să și înfrâneze dorința. Tot ce putea face era să refuze să-i satisfacă dorința.

Gura îi era uscată de tensiune și încercă să și provoace salivarea.

— Ar... ar trebui să fim atenți, reuși ea să spună, recunoscătoare că îi lăsase ei decizia. Chiar dacă era unul dintre ceilalți deținuți evadați și nu cel considerat atât de periculos, ar fi criminal de iresponsabil din partea ei să continue să se culce cu el. Fusese deja suficient de iresponsabilă. Putea trăi cu ce făcuse deja, dar asta nu putea continua.

Price îi dădu drumul. Fata lui era tensionată.

— În regulă. Cheamă-mă când e gata masa. Mă duc să mai dau la zăpadă.

Hope rămase locului până când auzi ușa trântindu-se în urma lui; apoi își acoperi fața cu mâinile și se lăsă pe mașina de spălat vase. Te rog, te rog, se rugă ea, fă să se restabilească mai repede circuitul telefonic. Nu știa dacă mai putea suporta încă o oră ca aceasta, darmite zile. Vroia să plângă. Vroia să urle. Vroia să-l înșface și să-l trântescă de perete și să țipe la el că fusese atât de prost să se vâre în necazuri, în primul rând. Dar mai ales, vroia ca nimic din toate acestea să nu fie adevărate. Vroia să se fi înșelat cu desăvârșire, în toate concluziile la care ajunsese, îl vroia pe Price.

7

În timp ce friptura se încălzea la microunde, Hope scoase bateriile din radiou și le ascunse

într-una din tigăile ei cu capac. Verifică telefonul, dar nu fu surprinsă când nu auzi tonul. Vântul încetase doar cu câteva ceasuri înainte, deci echipele de intervenții nu aveau cum să ajungă în zona ei. Ele trebuiau să lucreze în urma echipelor de deszăpezire.

Accidentul autobuzului, își spuse ea, trebuie să fi avut loc înainte ca vremea să se fi înrăutățit foarte mult, altfel nimeni nu ar fi știut de el. Autoritățile avuseseră timp să ajungă la fața locului și să confirme moartea celor doi polițiști și să îi prindă pe doi dintre deținuții evadați. Dacă nu ar fi început vifornița, probabil că Price nu le-ar fi scăpat. La radio se spusese că accidentul avusese loc în timpul furtunii, dar nu întotdeauna ce se relata era scrupulos de exact și desfășurarea evenimentelor nu conta cu adevărat.

Microundele țârâiră. Hope se uită la tocăniță, apoi le mai programă pentru alte două minute. Auzea loviturile de lopată pe dușumeaua verandei, dar Price lucra într-o zonă care nu se vedea prin fereastră.

Dacă ea putea auzi lopata, putuse și el auzi radioul, mai devreme?

Transpirația îi erupse pe frunte și se lăasă moale pe un scaun. Să fie un actor chiar atât de bun?

Asta o înnebunea. Singura modalitate de a reuși să depășească situația era să înceteze să

mai facă presupuneri. Nu conta dacă Price era un asasin sau un delincvent obișnuit, oricum ea trebuia să-l predea. Nu se putea chinui singură, întrebându-se ce știa el sau ce bănuia el, ea trebuia să procedeze cât mai înțelept cu putință.

Se gândi din nou la pușcă și se ridică repede, ducându-se în dormitorul tatălui ei ca să caute mai insistent gloanțele. Nu-și putea permite să irosească aceste prețioase minute de singurătate.

Cutia cu gloanțe nu era în niciunul din sertarele biroului. Hope se uită prin cameră, sperând că instinctul o va îndruma spre locul cel mai probabil în care puteau fi ascunse – sau i-l va spune pe cel mai puțin probabil. Dar camera era o cameră obișnuită, fără panouri secrete ori sertare ascunse, sau orice altceva de acest gen. Se duse la pat și-și plimbă mâinile pe sub perne și saltea, dar le scoase din nou goale.

Își forța norocul dacă mai rămânea aici, așa că se repezi înapoi în bucătărie și începu să așeze masa. Tocmai termina, când îl auzi pe Price scuturându-și zăpada de pe ghete și deschizând ușa.

— La naiba, e frig! spuse el dârdâind, în timp ce-și atârna haina în cuier și se așeza să-și scoată ghetele grele. Fața lui era roșie de la ger. În ciuda frigului, transpirase muncind și fruntea îi era acoperită de o crustă de gheață care se

topi imediat la temperatura camerei, începând să i se prelingă pe la tâmple.

Price își șterse umezeala cu mâneca și apoi mai băgă un buștean în șemineu, ținându-și mâinile în bătaia focului, frecându-și-le repede ca să și repună sângele în circulație.

În timp ce puneă pe masă un bol mare cu tocăniță, Hope îi strigă:

— Mai fac o cafea, dacă vrei. Altfel ai de ales între lapte și apă.

— Apa e perfectă, spuse Price așezându-se pe același scaun dinainte. Tink, care a doua oară nu mai fusese lăsat afară cu Price, își părăsi locul de lângă foc și veni să se așeze lângă scaunul lui. Cu o expresie plină de speranță, își lipi botul de coapsa lui Price.

Price îngheță în timp ce-și puneă în bol, cu lingura de servit, o mare cantitate de tocăniță. Se uită în jos la ochii aceia cafenii, plini de suflet și-i aruncă o privire rapidă lui Hope.

— Mănânc cumva din bolul lui?

— Nu, el îți creează doar un complex de vinovăție.

— Și reușește.

— Are suficientă practică. Tink, vino aici. Hope bătu cu palma în propria ei coapsă. Dar Tink o ignoră, trăgând, în mod evident, concluzia că Price era mai ușor de impresionat.

Price învârti puțin în bol, dar nu duse lingura la

gură. Se uită în jos la Tink. Tink se uita la el. Price puse înapoi lingura în bol.

— Pentru Dumnezeu, fă ceva, bombăni el spre Hope.

— Tink, vino aici, repetă ea întinzându-se spre câinele încăpățânat.

Brusc, Tink se întoarse de la Price, cu urechile ciulite, cu fața spre ușa de la bucătărie. Nu lătră, dar fiecare mușchi îi tremura de concentrare.

Price se ridică atât de repede de pe scaun încât Hope nici măcar nu avu timp să clipească. Cu mâna stângă o trase și pe ea de pe scaun și o întoarse în spatele lui, scoțându-și totodată pistolul de la brâu.

Hope rămase paralizată o secundă, o secundă în care Price părea să asculte la fel de intens ca și Tink. Apoi îi puse o mână pe umăr și o împinse spre dușumea, lângă bufetul cu veselă și cu o mișcare a mâinii îi făcu semn să rămână acolo. Fără să facă zgomot, doar cu șosetele în picioare, se duse la fereastră, lipindu-și spatele de peretele din dreptul acesteia. Hope îl privi scoțându-și capul spre marginea ferestrei, doar atât cât să poată vedea afară cu un singur ochi. Se retrase imediat, apoi, după o clipă, repetă mișcarea, să mai arunce o privire.

Din gâtlejul lui Tink se auzi un mârâit prelung. Price îi mai făcu un semn cu mâna și fără să se gândească, Hope se întinse și trase câinele mai

aproape de ea, petrecându-și brațele în jurul lui, deși nu știa ce ar fi putut face ca să-l împiedice să latre. Să-l țină de bot, poate, doar că el era suficient de puternic ca să se elibereze, dacă vroia.

Ce făcea? se întrebă ea frenetic. Dacă afară erau polițiști? Era clar că nu l-au putut urmări pe Price prin viforniță, dar puteau verifica toate locurile în care și-ar fi putut găsi el adăpost.

Erau pe jos, sau foloseau snowmobile? Nu auzise zgomotul distinct al motoarelor și oricum, frigul era cu siguranță prea periculos pentru oricine, să se aventureze atât de departe.

Și mai existau încă doi deținuți evadați; oare Price ar fi fost la fel de alarmat dacă unul sau amândoi ar fi fost acum afară? Văzuse el ceva? Poate că nu era altceva decât un con de pin căzut, sau o veveriță aventurându-se afară din cuibul ei și făcând zăpada să cadă de pe o creangă de copac.

— Nu am verificat cabanele, mormăi Price furios pe el. La naiba, nu am verificat cabanele!

— Le-am încuiat ieri, spuse Hope cu voce joasă.

— Încuietorile nu înseamnă nimic. Price își înclină capul, ascultând, apoi îi făcu din nou semn să nu se miște.

Sub mâna ei, Tink tremura. Hope tremura și ea, cu gândurile roindu-i în minte. Dacă cineva ar fi stat peste noapte într-una dintre cabane,

înseamnă că nu era un polițist, pentru că un polițist și-ar fi făcut deja apariția la ea. Înseamnă că era un alt evadat. Rugându-se să aibă dreptate, își strânse mâna în jurul botului câinelui, trăgându-l aproape de ea, șoptindu-i să o ierte.

Tink începu imediat să se lupte, să se elibereze.

— Ține-l, îi spuse Price încet, îndreptându-se spre ușa bucătăriei.

Din locul ei de lângă bufet, Hope nu putea vedea ușa, iar mâinile îi erau ocupate complet cu Tink. Ușa explodă spre interior, izbindu-se de perete. Hope țipă și sări și-l scăpă pe Tink din mâini. El se smulse de lângă ea, cu labele patinând pe dușumeaua de lemn, lansându-se spre intrusul nevăzut.

Zgomotul împușcăturii a fost asurzitor. Hope se întinse instinctiv la podea, în continuare incapabilă să vadă ce se petrecea, cu urechile sunându-i, mirosul ascuțit de cordită arsă înțepându-i nările. O lovitură puternică în bucătărie fu urmată de zăngănit de sticlă spartă. Urechile i se limpeziră suficient ca să distingă zgomotul sălbatic făcut de doi bărbați care se luptau, mârâiturile și înjurăturile și izbiturile de pumni în came. La toate se adăugau lătrăturile lui Tink și Hope întrezări o pală de blană aurie năpustindu-se și ea în luptă.

Hope se ridică în picioare și alergă după pușcă. Price știa că pușca nu era încărcată, dar cealaltă persoană nu știa asta.

Cu arma grea în mână, se repezi și ea spre bucătărie. În timp ce ocolea bufetele, un trup greu se izbi de ea, doborând-o la pământ. Colțul ascuțit al unui bufet îi intră în umăr, amortindu-i brațul și pușca îi căzu din mână în timp ce ea se prăbușea greu pe spate. Strigă de durere, furioasă, înșfăcând pușca și chinându-se să se ridice într-un genunchi.

Price și străinul se luptau pe viață și pe moarte, pe jumătate întinși pe bufete. Fiecare dintre ei avea un pistol și fiecare dintre ei își avea mâna liberă încleștată în jurul încheieturii mâinii celuilalt, în lupta lor pentru a stăpâni situația. Se prăvăliră într-o parte, lovindu-se de setul ei de provizii și trimitându-l pe jos. Un nor de faină se împrășteie în bucătărie, așternându-se ca un vâl de pudră, pe fiecare suprafață. Piciorul lui Price alunecă pe faină și își pierde echilibrul; străinul se întoarce, împingându-l pe Price într-o parte. În mișcare, degetele lui Price se desfăcură de pe încheietura străinului, eliberând pistolul.

Hope se pomeni mișcându-se, târându-se să-l înșface pe străin de mână, dar se simți paralizată de groază; totul era cu încetinitorul și știa că nu va ajunge acolo, înainte ca străinul să-și îndrepte pistolul în jos și să apese pe trăgaci.

Dar atunci se lansă Tink, târându-se la pământ și își înfipse dinții în piciorul străinului.

Străinul urlă de durere și șoc și cu celălalt picior îl izbi pe Tink în cap. Câinele patină de-a lungul pardoselii, schelălăind.

Price se adună și se aruncă asupra omului, impactul aruncându-i pe amândoi în masă. Masa se răsturnă, scaunele se rupseră și bucăți de carne și de cartofi și de morcovi se împrăștiară pe jos. Cei doi bărbați ajunseră și ei tot acolo, cu Price deasupra. Capul celuilalt bărbat bubui puternic de dușumea, încremenindu-l o clipă. Price profită rapid de avantaj, împingându-și cotul în plexul lui solar și când omul începu să se zbată după aer, un pumn scurt, sălbatic, sub bărbie îi făcu dinții să-i clănțane. Până să-și revină omul, Price îi îndesă pistolul sub ureche.

Omul îngheță.

— Aruncă arma, Clinton, spuse Price cu o voce foarte calmă. *Acum*, sau apăs pe trăgaci.

Clinton aruncă arma. Price își întinse mâna stângă și o trase sub piciorul lui stâng. Vârându-și propriul pistol la brâu, îl apucă pe Clinton cu amândouă mâinile și efectiv îl ridică în sus, întorcându-se și trântindu-l înapoi jos, pe burtă. Hope îl văzu pe Clinton întărindu-și mâinile și făcu un pas înainte, plimbându-și țeava puștii peste fața lui.

— Să nu cumva! îi spuse ea.

Încet, Clinton se relaxă.

Price aruncă o privire spre pușcă, dar nu spuse nimic. Doar nu avea de gând să se trădeze că era neîncărcată și nici ea nu avea această intenție. Lasă-l să creadă că nu știa.

Price îi duse lui Clinton brațele la spate, apoi își scoase pistolul de la brâu, înfundându-l în capul lui Clinton.

— Mișcă-te un centimetru și-ți zbor naibii creierii. Hope, ai vreo sfoară? Dacă nu, sunt bune și niște eșarfe.

— Am niște eșarfe.

— Adu-le.

Hope urcă și caută în sertare până când găsi eșarfele. Genunchii îi tremurau și inima îi bubuia în piept. Simțea că i se face rău.

Coborî tremurând, ținându-se de balustradă. Cei doi păreau nemișcați, Clinton zăcând pe burtă, cu Price călărindu-l. În jurul lor, numai mobilă ruptă și mâncare împrăștiată. Tink stătea în picioare, la capul lui Clinton, mârâind, cu botul foarte aproape de fața acestuia.

Price luă una dintre eșarfe, o răsuci pe lungimea ei și o înfășură în jurul încheieturilor lui Clinton. Strânse tare și o legă într-un nod solid. Își vârî apoi pistolul încă o dată la brâu, luă de sub genunchi pistolul lui Clinton și-l împinse spre picioare. Aplecându-se, îl înșfacă pe Clinton de gulerul canadianei și îl ridică în picioare, apoi

îl trânti în singurul scaun care se mai afla în picioare. Se aplecă și-i fixă lui Clinton picioarele de picioarele scaunului, folosind câte o eșarfa pentru fiecare.

Lui Clinton îi căzu capul pe spate. Respira tare, cu un ochi umflat, închis, cu sângele prelingându-se pe la colțurile gurii. Se uită la Hope care era albă ca varul, strângând încă pușca de care parcă uitase.

— Împușcă-l, cârâi Clinton. Pentru Dumnezeu, împușcă-l. Este un asasin evadat. Eu sunt polițist... Mi-a luat uniforma... La naiba, *împușcă-l pe ticălos!*

— Frumoasă încercare, Clinton, spuse Price, îndreptându-se.

— Coniță, spun adevărul. Te rog, ascultă-mă, continuă Clinton.

Cu o mișcare blândă, Price se întinse și-i luă lui Hope pușca din mâinile nervoase. Ea i-o dădu fără să protesteze, pentru că acum Clinton era legat fedeleș și nu mai avea pe cine intimida cu o armă descărcată.

— La dracu' spuse Clinton, cu disperarea citindu-i-se în ochiul lui bun. Se lăsă în scaun, continuând să respire tare.

Hope se uita la el, luptând cu amețeala care puneă stăpânire pe ea. Clinton era aproape la fel de înalt ca Price, dar nu la fel de mușchiulos. După aprecierea ei – și după ani de zile în care

ea îi cumpărase lui Dylan și acum tatălui ei, toate hainele – Clinton ar putea avea la cămașă numărul treizeci și nouă.

Price purta și el urmele luptei. Pe obrazul drept i se forma o umflătură, sprânceana dreaptă avea sânge închegat pe ea și buzele îi erau sparte în câteva locuri, își șterse sângele de pe ochi și se uită la Hope.

— Ești bine?

— Da, spuse ea, deși umărul o durea ca naiba acolo unde se lovise în colțul bufetului și încă nu era sigură că nu o să leșine.

— Nu arăți bine. Stai jos. Price se uită înjur, văzu un scaun întreg și îl ridică în picioare. Cu mâna pe umărul lui Hope, o apăsă în jos pe scaun. Spuse scurt:

— Adrenalina. Întotdeauna te simți al naibii de slăbit după ce a trecut spaima.

Apoi i se adresă lui Clinton.

— Ai intrat într-una dintre cabane, da? Ai făcut focul și ai stat frumușel la căldură. Pe viscolul ăla, noi nu puteam vedea fumul ieșind pe coș. Totuși, când vremea s-a limpezit a trebuit să stingi focul. Și s-a făcut al naibii de frig, nu? Dar nu puteai pleca mai departe în munți fără mâncare și haine mai groase, așa că ai venit aici.

— Frumos scenariu, Tanner, spuse Clinton. Asta ai fi făcut tu dacă nu mi-ai fi furat uniforma? Unde e bătrânul? L-ai omorât și pe el?

întrebă Clinton după ce se uită în jurul lui, cu ochiul bun.

Hope îl simți pe Price privind-o ca să-i vadă reacția la spusele lui Clinton, dar ea se uita doar la bărbatul legat, fără să-și schimbe expresia. Nu-i era greu să-și păstreze calmul, pentru că se simțea amorțită, stoarsă. De unde știa Clinton de tatăl ei? Era din zonă? Își spuse că nu era făcută să aibă sânge de erou.

— Hei! Price veni în fața ei, atingându-i obrazul și luându-i mâinile într-ale lui. Hope clipi, uitându-se la el.

Sprâncenele lui erau strânse într-o cută adâncă, ochii lui albaștri o studiau.

— Nu-l lăsa să se joace cu mintea ta, draga mea. Totul o să fie bine; relaxează-te și ai încredere în mine.

— Coniță, nu-l asculta, cârâi Clinton.

— Tremuri toată, continuă Price ignorându-l. Poate c-ar trebui să te întinzi puțin. Vino, lasă-mă să te ajut să te duc la canapea. O ridică în picioare, cu mâna sub cotul ei. Când Hope se întoarse, Price înjură cumplit și o opri din mers.

— Ce e? întrebă ea, tremurând din cauza bruștei lui schimbări.

— Ai spus că nu ești rănită.

— Nu sunt.

— Îți sângerează spinarea. Furios, o trase după el, obligând-o să intre în dormitorul tatălui ei. Se

opri să pună pușca înapoi în rastele, apoi o împinse spre baie. După ce trase brutal perdelele ca să aibă mai multă lumină, începu să-i desfacă nasturii de la bluză.

— Ah, asta era. M-am zgâriat de colțul bufetului, când am căzut. Se înfioră, sfârcurile întărindu-i-se când aerul rece îi mângâie sânii.

Price înmuie o cârpă și îi tamponă spatele cu ea, imediat sub omoplat. Hope se chirci de durere.

— Ai o gaură în spinare și după cum arată, o să ai și o vânătăie imensă. Îți trebuie o pungă de gheață, dar mai întâi îți dezinfectez gaura asta și o pansez. Unde ai trusa medicală?

— În ușa bufetului de pe frigider.

— Întinde-te. Vin imediat.

O conduse la pat și Hope se prăbuși pe el, cu fața în jos. Îi era frig fără bluză și-și trase pătura peste ea.

Price se întoarse imediat cu trusa. Sângele îi picura din nou în ochi și se opri un minut să se spele pe față. Dar cum sângele începu din nou să curgă, smulse un pansament adeziv și și-l lipi peste sprânceană, înjurând.

Apoi, cu trusa în poală, se așeză lângă Hope și îi tamponă delicat rana cu un unguent cu antibiotic. Dar oricât de delicat era, Hope simțea dureros chiar și cea mai mică atingere, dar suportă, refuzând să tresară din nou. Price îi

puse un pansament peste rană, apoi o acoperi cu un T-shirt al tatălui ei.

— Stai cuminte aici. Mă duc să aduc gheață, îi spuse el.

Price improviză o pungă cu gheață umplând cu cuburi o pungă de plastic cu fermoar. Hope sări când el i-o puse pe spate.

— Este prea rece!

— Bine, poate că T-shirtul este prea subțire. Îți aduc un prosop.

Aduse un prosop din baie și i-l puse în locul T-shirtului. Punga cu gheață era mai suportabilă acum.

Trase cuvertura peste ea, pentru că în cameră era frig.

— Ți-e prea frig aici? Nu vrei să te duc sus? o întrebă el mângâind-o pe păr.

— Nu, mi-e bine așa, cu pătura. Doar că mi-e somn, spuse ea șoptit.

Price se aplecă și o sărută pe tâmplă.

— Reacția. Dormi puțin. Când o să te trezești, o să te simți mai bine.

— Acum mă simt ca o cârpă.

— Tu nu te-ai mai bătut niciodată?

— Nu, acum a fost pentru prima oară. Și nu mi-a plăcut. M-am purtat ca o fetiță, nu?

Price chicoti, mângâind-o pe păr.

— Cum se poartă fetițele?

— Știi tu, așa cum le vezi mereu în filme, țipă și

îți stau în drum.

— Tu ai țipat?

— Da. Când a dat cu piciorul în ușă. M-am speriat.

— Îmi închipui. Dar în drum, ne-ai stat?

— Am încercat să nu.

— Nu ne-ai stat, draga mea. Tu ți-ai păstrat sângele rece, ai luat pușca și ai ațintit-o asupra lui. Price o mai sărută o dată, cu buzele calde pe pielea ei rece.

— În orice luptă, te-aș alege să fii de partea mea. Și acum culcă-te și nu-ți face griji pentru mizeria din bucătărie. O să facem noi curat, Tink și cu mine. El s-a și ocupat deja de bucățile de carne.

Hope zâmbi, așa cum intenționase și el și Price se ridică de pe pat. Hope închise ochii și în câteva secunde auzi închizându-se încet ușa.

Hope deschise ochii.

Stătea cuminte, pentru că gheața îi ușura durerea din umăr. Dacă-și amintea bine care era tratamentul cu gheață, însemna că trebuia să stea cu ea cincisprezece minute, apoi alte cincisprezece, fără. Ar putea să aibă nevoie de toată flexibilitatea umărului și aprecia că Price nu va mai intra la ea cel puțin o oră. Avea puțin timp să se ocupe de ea.

Îl auzi mișcându-se prin bucătărie. Auzea cioburile de sticlă, în timp ce el mătura și auzi

zgomotul făcut de lemnul sfărâmat, când Price îndepărtă resturile scaunelor. Nu auzi un sunet venind dinspre captivul Clinton.

Făina făcuse o mizerie cumplită. Îndepărtarea ei presupunea aspirarea și ștergerea cu mopul și spălarea tuturor obiectelor pe care se așezase, ori asta necesita ceva timp.

Hope îndepărtă cuverturile și se ridică din pat. Deschise încet ușa debaralei și luă un tricou de-al tatălui ei, trăgându-și-l cu greu peste cap, chircindu-se când umărul și mușchii spinării protestară la această mișcare.

Și începu să caute gloanțele.

Peste o jumătate de oră găsi cutia, într-unul din buzunarele unei jachete a tatălui ei.

8

Când Hope ieși din cameră, de elasticul treningului îi atârnavu câteva cravate pe care tatăl ei nu le mai purta. În mâini avea pușca.

Clinton stătea tăcut, exact cum îl lăsase, pentru că oricum nu avea altă alegere. Când o auzi, își deschise ochiul cel bun, care se mări când văzu pușca. Zâmbi vag, mulțumit și dădu încurajator din cap, către ea.

Price stătea la spălător, clătind o cârpă. Curățase aproape toată mizeria, deși mobilierul ei se redusese cumplit și câteva suprafețe încă

mai erau pudrate cu făină. Price își ridică privirea și când ea ridică pușca, cuvintele pe care ar fi vrut să le spună îi muriră pe buze.

— Ține-ți mâna dreaptă acolo unde s-o pot eu vedea. Cu mâna stângă scoate-ți pistolul de la brâu. Pune-l pe bufet și fă-i un vânt spre mine.

Price nu se mișcă. Ochii lui albaștri deveniră duri, glaciali.

— Ce naiba îți închipui că faci?

— Preiau controlul. Și fă ce ți-am spus.

El nici măcar nu se uită la pușcă. Zâmbind, începu să se apropie de ea.

— Am găsit gloanțele, spuse Hope repede, înainte ca el să se apropie prea mult de pușcă. În buzunarul unei jachete, adăugă ea, ca el să știe că ea chiar le găsisese.

Price se opri. Furia îi întunecase fața și ar fi băgat spaima în ea, dacă nu ar fi avut pușca.

— Pistolul! repetă ea.

Încet, cu mâna dreaptă pe chiuvetă, Price își scoase pistolul de la spate. Punându-l pe bufet, îl împinse spre ea.

— Nu-l uita pe al meu, spuse greoi Clinton, din spatele ei. Gura și maxilarul începuseră să i se umfle și să se învinețească.

— Și pe celălalt, spuse Hope fără să clipească la privirea ucigătoare pe care i-o aruncă Price care se supuse, tăcut.

— Și acum dă-te înapoi.

Price se dădu. Hope își luă pistolul și lăasă pușca jos, pentru că îi era mai comod așa.

— Bine. Și acum, așează-te pe scaun și du-ți mâinile la spate.

— Nu face asta, Hope, spuse el printre dinții încleștați. Este un asasin. Nu-l asculta. De ce l-ai crede, pentru Dumnezeu? Uită-te la el, are salopetă de pușcăriaș.

— Asta pentru că mi-ai luat tu uniforma.

— Stai jos, repetă Hope către Price.

— Fir-ar, de ce nu vrei să mă crezi?

— Pentru că am auzit la radio despre un accident de autobuz. Doi polițiști au murit și cinci prizonieri au evadat. În timp ce vorbea, Hope nu-și lua ochii de la Price. Pentru că ai o cămașă prea mică pentru tine. Pentru că nu ai portofel și pentru că pantalonii uniformeii tale sunt rupți și au urme de sânge, fără ca tu să fi fost rănit.

— Și cum rămâne cu pistolul de polițist? Dacă i-am luat hainele, de ce nu i-am luat și pistolul?

— Nu știu, recunosc eu. Poate că ai fost aruncat la pământ în timpul accidentului și când ți-ai revenit, ceilalți prizonieri fugiseră deja, luând armele cu ei. Nu cunosc toate detaliile. Tot ce știu eu este că ți-am pus foarte multe întrebări. Iar răspunsurile tale nu se potrivesc. De ce ai descărcat pușca și ai ascuns gloanțele?

Price nici nu clipi.

— Din motive de siguranță.

Nici Hope nu clipi.

— Rahat. Stai jos.

Price se așeză. Nu-i plăcea asta, dar degetul ei era pe trăgaci și privirea ei nu tremura deloc.

— Pune-ți mâinile la spate.

Price și le puse la spate. Din urechi îi țâșneau aburi. Stând departe de atingerea lui în cazul în care el s-ar fi rotit brusc și ar fi încercat să-i arunce arma din mână, Hope scoase una dintre cravate, făcându-i două noduri. Apropiindu-se apoi repede, petrecu nodurile în jurul încheieturilor lui și trase tare de capete. El începuse deja să se miște, dar îngheță în loc când cravata i se strânse tare în jurul încheieturilor.

— Frumoasă schemă. Ce ai făcut? spuse el calm.

— Noduri, așa cum aș lega un vițel. Nu a trebuit decât să trag. Apoi petrecu capetele între încheieturile lui, fixând fiecare nod și înnodă cravata.

— Așa, acum picioarele.

Price nu se mișcă, lăsând-o să îi lege picioarele.

— Ascultă-mă, spuse el imperios. Eu chiar sunt ajutor de șerif. Nu lucrez de multă vreme aici și nu mă cunoaște multă lume.

— Da, cum să nu, spuse Clinton. I-ai ucis pe cei

doi polițiști și probabil că ai fi omorât-o și pe ea, înainte de a pleca. Dezleagă-mă, conită, mi-au amorțit mâinile.

— Nu! Ascultă-mă, Hope. Trebuie să fi auzit de tipul ăsta. Este de pe aici. Așa a știut că locuiești împreună cu tatăl tău. Clinton — și Price își întoarse capul spre celălalt bărbat — a răpit-o pe fiica unui fermier bogat din zonă și a cerut un milion recompensă. I-au dat banii. Dar el nu și-a respectat partea lui din târg. Fata nu se afla acolo unde spusese el că o lăsase. A fost prins când a încercat să-și cheltuiască banii și nu a spus niciodată unde a ascuns trupul fetei. S-a vorbit despre asta la toate emisiunile de știri. Era transferat la o închisoare mai sigură iar noi ne-am gândit că merita încercarea de a mă băga împreună cu el, poate aflam ceva. Poate fi condamnat pentru crimă, pe baza dovezilor circumstanțiale, dar părinții vor să fie găsit trupul fetei. Au acceptat gândul că a murit, dar vor să-i ofere o înmormântare decentă. Avea șaptesprezece ani, o fetiță drăguță pe care a îngropat-o undeva în munți, sau a aruncat-o într-o mină părăsită.

— Văd că știi multe, aruncă Clinton cu o voce sălbatică. Vorbește, vorbește; spune-mi unde ai ascuns cadavrul.

Hope se duse în camera mare și mai puse lemne pe foc. Apoi se opri lângă telefon, ridicând

receptorul ca să verifice tonul. Nimic.

— Ce faci? Dezleagă-mă, îi ceru Clinton.

— Nu, spuse Hope.

— Ce?! Parcă nu-i venea să creadă ce auzise.

— Nu. Până când nu se reface legătura telefonică și nu-l pot suna pe șerif ca să lămurească totul, presupun că cel mai bun lucru este să vă țin pe amândoi așa cum sunteți.

Urmă un moment de tăcere încremenită; apoi Price își lăsă capul pe spate într-un hohot de râs. Clinton se zgâi la el, cu gura căscată; apoi se înroși tot și strigă:

— Târfa cretină și idioată!

— Bravo, fetițo, îmi placi, spuse Price printre hohote de râs. Doamne, cât te iubesc! Chiar o să te iert pentru asta, deși pe mine tipii ăia n-o să mă ierte ani de zile că am lăsat o blondă dulce și micuță, cu ochi cafenii, să mă lege fedeleș.

Hope se uită în ochii aceia albaștri, râzători, strălucind de lacrimi de amuzament și nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Probabil că te iubesc și eu, dar asta nu înseamnă că o să te dezleg.

Clinton își reveni suficient ca să spună:

— Își bate joc de tine, coniță.

— Coniță? Parcă nu așa mi-ai spus acum câteva clipe.

— Îmi pare rău. M-am pierdut cu firea. Mă doare să te văd picată după fundul ăsta care

regulează orice femeie.

— De asta sunt sigură.

— Ce trebuie să fac să te conving că minte?

— Nu poți face nimic, așa că fă economie de aer, îi spuse ea politicoasă.

O jumătate de oră mai târziu, Clinton spuse:

— Trebuie să mă duc la baie.

— Du-te-n pantaloni, îi replică Hope. Nu se gândise la complicația asta, dar nici nu avea de gând să-l dezlege pe vreunul dintre ei. Îi aruncă lui Price o privire de scuze și el îi făcu cu ochiul.

— Până una, alta, eu n-am probleme. Totuși, dacă până diseară nu se reface legătura telefonică, probabil că o să te implor să-mi aduci un borcan pentru compot.

Lui i-ar aduce unul, își spuse ea. Nu ar fi deranjat-o să-i facă lui acest serviciu. Se uită la Clinton. În niciun caz; pe a lui nu i-ar atinge-o nici cu cleștele.

Din jumătate în jumătate de oră verifica telefonul, privind cum soarele după-amiezii cobora în spatele munților. Clinton se foi și Hope nu se îndoia că era în suferință. Probabil că nici Price nu era mai bine, doar că el nu lăsa să se vadă. Îi zâmbea de câte ori îi surprindea privirea, deși cu fața lui învinețită zâmbetul semăna mai mult cu o grimasă.

Exact la asfințit, când ridică receptorul, Hope auzi tonul.

— Bingo! exclamă ea triumfător, ridicând receptorul și luând cartea de telefon ca să caute numărul șerifului.

Price îi recită numărul și dacă atunci fusese aproape sigură că el îi spusese adevărul, în clipa aceea era *absolut* sigură. Fața i se luminează și îi aruncă lui Price un zâmbet radios, în timp ce forma numărul.

— Departamentul Șerifului, se auzi o voce bărbătească, alertă.

— Alo, sunt Hope Bradshaw, de la Complexul Crescent Lake. Am aici doi bărbați. Unul este Price Tanner și numele celuilalt este Clinton. Amândoi pretind că sunt ajutoare de șerif și că celălalt este un asasin. Îmi puteți spune dumneavoastră care, ce este?

— Fir-ar să fie, tună vocea. La naiba! Fir-ar, scuze, nu am vrut să spun asta. Ziceți că îi aveți și pe Tanner și pe Clinton?

— Da. Care dintre ei este ajutorul de șerif?

— Tanner. Cum i-ați...? Adică...

— Țin un pistol îndreptat asupra lor. Cum arată Tanner? Ce culoare de ochi are?

Ajutorul de șerif de la celălalt capăt al firului nu păru deconcertat.

— Culoarea ochilor? Ah... subiectul are în jur de un metru optzeci și patru, nouăzeci de kilograme, este brunet cu ochi albaștri.

— Mulțumesc, spuse Hope, recunoscătoare că

polițiștii erau antrenați să ofere descrieri succinte.

— Vreți să vorbiți cu Ajutorul de Șerif Tanner?

— Da, doamnă, aș vrea!

Luând telefonul, îl duse cât putu de departe, dar firul nu era suficient de lung.

— O clipă, spuse ea lăsând receptorul jos.

Se repezi la bucătărie și luă cuțitul de fructe. Alergând înapoi la Price, îngenunche și-i tăie legăturile de la mâini cu mișcări de fierăstrău, apoi se aplecă asupra gleznelor, în timp ce el își freca mâinile să-și repună sângele în circulație.

— Ai nevoie de un telefon fără fir. Sau de unul cu un fir mai lung.

— O să mă ocup de asta prima oară când mă duc la târguieli, spuse ea eliberându-i gleznelor. Telefonul din bucătărie era mai aproape, deși nici firul lui nu era suficient de lung. Price șchiopătă spre el, cu mușchii crispați după atâta stat într-o poziție forțată.

— Aici e Tanner. Da, totul este sub control. Vă fac un raport complet când veniți. Drumurile au redevenit circulabile? În regulă.

Price puse receptorul înapoi în furcă și se întoarse șchiopătând spre ea.

— Drumul este în continuare blocat, dar fac rost de un plug. În două ore ar trebui să fie aici. Spunând asta, Price trecu de ea, șchiopătând. Hope clipi des.

— Price?

— Nu mă pot opri să vorbesc, spuse el îndreptându-se cât putea de repede, spre baie.

Hope nu-și putu stăpâni râsul. Clinton se holbă la ea în timp ce trecea pe lângă el să ducă telefonul înapoi în camera mare. Mai avea încă în mână cuțitul de fructe. Se opri și se uită la el gânditoare și ceva trebuie să i se fi citit pe față, pentru că omul păli.

— Nu, strigă Clinton în timp ce ea se apropia, apoi începu să urle.

— L-AI CRESTAT, SPUSE Price, nevenindu-i să creadă. Chiar l-ai crestat.

— Trebuia să știe că vorbeam serios, spuse Hope. N-a fost decât o tăietură minusculă, nimic să merite atâta scandal. De fapt, a fost un accident; n-am vrut să mă apropii atât de mult de el, dar el a făcut un salt.

Nu numai asta făcuse Clinton; își pierduse și controlul asupra rinichilor. După care a început să vorbească, bâlbâindu-se cât putea el de repede, strigând la Price, spunând orice ca să o împiedice să-l mai taie. Price sună la departamentul șerifului, făcând schimb de informații, pe care le sperau reale.

TRECUSE DE MIEZUL NOPTII. Stăteau întinși în pat, îmbrățișați. Hope îi ținea pe obraz o

pungă cu gheață; el îi ținea una pe spate.

— Am vorbit serios, spuse Price sărutând-o pe frunte, când am spus că te iubesc. Știu, totul s-a petrecut foarte repede, dar... Știu ce simt. Din clipa în care am deschis ochii și te-am văzut, te-am dorit. Deci? adăugă el după o pauză.

— Deci? repetă ea.

— Deci, „poate” că și tu mă iubești, ei?

— Poate. Și Hope se ghemui și mai comod, lângă el. Categorie, întări ea.

— Spune-o! îi porunci el strângând-o mai mult în brațe.

— Te iubesc. Dar eu cred că ar trebui să ne acordăm timp, să ne cunoaștem unul pe celălalt...

Price râse încetișor.

— Să ne acordăm timp? Nu crezi că e cam târzior pentru așa ceva?

Ea nu avea răspuns. Pentru că prea multe se întâmplaseră într-un timp atât de scurt. Avea senzația că ziua de ieri se petrecuse de fapt cu multe săptămâni în urmă. Aruncați împreună în circumstanțe extreme, îl văzuse într-o multitudine de situații și știa că prima ei impresie despre el, încețoșată, delirantă, fericită, fusese cea adevărată. Simțea ca și cum l-ar fi citit instantaneu, instinctul primitiv recunoscându-l drept partenerul ei.

— Mărită-te cu mine, Hope. Cât mai repede. Cu

riscurile pe care ni le-am asumat, probabil că am nimerit lozul cu copilul.

Vocea lui era leneșă, plină de seducție.

Hope își înălță capul de pe umărul lui, uitându-se, prin întuneric, la el. Îi văzu strălucirea dinților când zâmbi și avu din nou acel sentiment de recunoaștere, de confirmare.

— Bine. Dacă vrei tu...

— Dacă vreau? Price îi luă mâna și i-o duse între picioarele lui. Era tare ca piatra.

— Abia aștept, draga mea, șopti el cu o voce ușor tremurată, cum o mai avusese mai devreme, când discutaseră despre această posibilitate.

— Tu nu trebuie decât să rostești cuvântul și eu mă voi dedica proiectului.

— Te iubesc, spuse ea, abandonându-se bucuroasă inevitabilului.

Lacul Viselor

1

Ochii lui erau ca nestematele, acvamarini, adânci și plini de viață ca marea, dogorind prin ceața care-l învăluia. Străluceau în jos spre ea, cu o expresie atât de intensă încât se sperie și se luptă în strânsoarea lui. El o liniști, cu vocea îngroșată de pasiune, în timp controla lupta, mângâind-o și îmbrățișând-o până când ea

începu din nou să tremure de plăcere, întinzându-se în sus spre el. Coapsele lui o loveau ritmic. Trupul lui puternic era gol, mușchii lui de fier mișcându-se ca mătasea unsă, sub pielea asudată. Ceața venind dinspre lac era atât de groasă în jurul lor, încât nu-l putea vedea clar, îl putea doar simți, intrând și ieșind, posedând-o atât de sălbatic și de total, încât știi că nu se va putea elibera niciodată de el. Trăsăturile lui se pierdeau în ceață oricât și-ar fi forțat ea ochii să-l vadă, oricât ar fi strigat, frustrată. Doar nestematele fierbinți ale ochilor lui străpungeau ceața, ochi pe care-i mai văzuse înainte, prin alte... cețuri.

Thea se trezi brusc, cu trupul tremurând de eoul pasiunii... și împlinirii. Pielea îi era udă de sudoare și-și putea auzi propria respirație, la început repede și puternică, încetinind treptat, pe măsură ce bătăile inimii își regăseau ritmul normal. Visul o sleia întotdeauna de putere, lăsând-o stoarsă și fără oase, de epuizare.

Se simțea zguduită, incapabilă să gândească, depășită de panică și de pasiune, totodată. Ventrele îi palpitau, ca și cum ar fi făcut dragoste; se răsuci în așternuturile răvășite, strângându-și pulpele, încercând să nege senzația că îl mai avea încă în ea. Pe el. Fără nume, fără chip, dar întotdeauna, el.

Se uită la lumina vagă a dimineții timpurii care se presa de fereastră, un cenușiu atât de fragil încât abia reușea să pătrundă prin geam. Nu trebuia să se uite la ceas; visul îi apărea întotdeauna în ora întunecată, tăcută, dinaintea răsăritului și se termina la prima apropiere a luminii.

Este doar un vis, își spuse ea în încercarea de a se liniști. Doar un vis.

Doar că era cu totul altfel decât orice vis pe care-l avusese vreodată.

Se gândea la el ca la un singur vis, deși episoadele erau diferite. Ele – el – începuseră cu aproape o lună în urmă. La început se gândise la el doar ca la un vis straniu, în mod singular viu și înspăimântător, dar totuși, doar un vis. Apoi visul a revenit în noaptea următoare. Și următoarea. Și în fiecare noapte de atunci, până când începuse să-i fie frică să se mai culce. Încercase să-și potrivească alarma ceasului ca să se trezească mai devreme, dar subterfugiul nu funcționase. Ah, da, alarma sunase; dar în timp ce stătea întinsă în pat, deplângând somnul pierdut și oțelindu-se să se scoale efectiv, visul îi revenise. Simțise cum starea de veghe începea să dispară, simțise cum aluneca sub suprafața conștientului, în lumea neagră a imaginilor vii, legănătoare. Încercase să lupte, să rămână trează, dar pur și simplu îi fusese imposibil.

Ochii grei i se închideau și el era din nou acolo...

Era furios pe ea, furios că încercase să-l evite. Părul lui lung, buclat, îi unduia pe umeri, cu şuvițele aproape vii de forța furiei lui. Ochii lui... ah, Doamne, ochii lui la fel de vii ca și visul, de un albastru-verde aprins, strecurându-se prin plasa contra tântărilor, care-i drapa patul. Rămase întinsă acolo nemișcată, acut conștientă de așternuturile reci de sub ea, de mirosurile grele ale nopții tropicale, de căldura care făcea chiar și delicata ei cămașă de noapte să-i pară apăsătoare... dar mai ales de carnea ei care tremura de groază, conștientă de bărbatul care stătea acolo, în dormitorul umbrit al nopții, uitându-se la ea prin țesătura plasei.

Îngrozită, da, dar totodată triumfătoare. Știusese că se va ajunge aici. Îl respinsese, îi ținuse piept, îl incitase, aducându-l în acest moment, la acest târg cu diavolul pe care-l va încheia cu el. Era dușmanul ei. Dar în noaptea aceasta va deveni amantul ei.

Se apropie de ea, antrenamentul lui de luptător trădându-se în grația și forța fiecărei mișcări.

— *Ai încercat să mă eviți, spuse el cu vocea la fel de furioasă ca un tunet în noapte. Ți-ai jucat jocurile, excitându-mă în mod deliberat, ca pe un armăsar urcat pe o iapă... iar acum îndrăznești*

să încerci să te ascunzi de mine? Ar trebui să te sugrum.

Thea se ridică într-un cot. Inima îi bubuia în piept, izbindu-se dureros de coaste și avu senzația că va leșina. Carnea ei însă se trezea la apropierea lui, desconsiderând pericolul.

— Mi-a fost teamă, spuse ea simplu, dezarmându-l cu acest adevăr.

El se opri, cu ochi arzând mai viu ca adineauri.

— Fii blestemată. Blestemați să fim amândoi, șopti el. Apoi mâinile lui puternice, de luptător, se întinseră spre vâlul plasei, apucându-l și drapându-l peste partea superioară a trupului ei. Țesătura transparentă se așază peste ea ca un vis, continuând totuși să-i încetoșeze lui trăsăturile, împiedicând-o să îl vadă clar. Atingerea lui, când veni, îi smulse un sunet încet, de surpriză. Mâinile lui erau aspre și fierbinți, alunecând în sus, pe picioarele ei goale, într-o mângâiere înceată, îndepărtându-i cămașa din cale. O foame violentă, cu atât mai feroce cu cât nu era dorită, emană din el, la vederea locului de împreunare al pulpelor ei.

Deci așa o să fie, își spuse ea și încercă să se îmbărbăteze. El intenționa să-i răpească virginitatea, fără să o pregătească. Așa să fie. Dacă el își imagina că o va face să strige de durere și de șoc, va fi dezamăgit. Era el un luptător, dar ea îi va arăta că era egala lui, în

curaj.

Și el o posedă astfel, împinsă până la marginea patului, doar cu partea de jos a trupului, descoperită și cu plasa contra țânțarilor, între ei. O posedă cu mânie și cu tandrețe. O posedă cu o pasiune care o ardea, cu o plenitudine care o însemnă pe vecie a lui. Și la sfârșit, ea, da, strigă. Până la urmă, triumful a fost al lui. Dar strigătele ei nu erau de durere ci de plăcere și de împlinire și de o glorie despre care nu știuse că exista.

Aceasta a fost pentru prima oară când a făcut dragoste cu ea, pentru prima oară când s-a trezit încă tremurând în urma unui orgasm atât de dulce și de intens încât se pomeni plângând, ghemuită de una singură în patul răvășit și tânjind după mai mult. Pentru prima oară, dar în mod categoric, nu pentru ultima.

Thea se sculă din pat și se duse la fereastră, frecându-se într-una cu mâinile pe brațe, în timp ce se uita afară, în curtea interioară tăcută, a blocului cu apartamente și așteptând sosirea adevăratului răsărit, așteptând ca lumina veselă să alunge strania senzație de ireal, își pierdea oare mințile? Oare așa începea nebunia, cu această treptată eroziune a realității, până când nu mai puteai spune ce este real și ce nu? Pentru că aici și acum, ei nu i se mai păreau reale, nu

atât de reale ca visele care plecau odată cu zorile. Munca ei avea de suferit; puterea ei de concentrare dispăruse. Dacă ar fi lucrat pentru altcineva și nu doar pentru ea, ar fi avut mari probleme.

Nimic nu o pregătise pentru ceea ce i se întâmpla acum. Totul fusese atât de normal, atât de firesc. Părinți minunați, o viață de familie liniștită, doi frați care, în ciuda indiciilor inițiale, deveniseră bărbați cumsecade, interesanți, pe care îi adora. Nimic traumatic nu i se întâmplase în perioada de creștere; monotonia școlii, prietenii aproape sufocante de care par să aibă nevoie tinerii, obișnuitele dispute și certuri și zilele lungi, liniștite, ale vacanței, petrecute la lac. În fiecare vară, curajoasa ei mamă încărcă minibuzul și o pornea la drum spre casa lor de vacanță, unde își stăpânea singură cei trei copii plini de energie, aproape toată vara. Tatăl lor venea la ei în fiecare weekend și rămânea aici și pentru o parte din concediul lui. Thea își amintea de lungile, fierbințele zile de înot și pescuit, de albinele bâzâind prin iarbă, de cântecele păsărilor, de insectele sclipind în întuneric, de țârâitul greierilor și orăcăitul broaștelor, de pleoscăitul unei broaște țestoase care se lansa la apă, de mirosul îmbietor al hamburgerilor pe grătarul cu cărbuni. Își amintea cât de plictisită era și cât de nerăbdătoare să se întoarcă acasă,

pentru ca apoi, când se apropia din nou vara, să trepideze să se întoarcă la lac.

Dacă era ceva neobișnuit în viața ei, era ocupația aleasă de ea, dar ei îi plăcea să zugrăvească frumos case. Era dornică să pună mâna pe orice ofertă de zugrăvit, în interior sau exterior, iar clienților părea să le facă plăcere preocuparea ei pentru detalii. Pe măsură ce clienții aflau despre acest talent deosebit al ei, căpăta tot mai multe comenzi, cerându-i-se să transforme pereții. Picturile ei murale era vesele și firești; nimic mistic sau angoasant. Și atunci de ce a început, dintr-o dată, să aibă aceste vise bizare, în care îi apărea același bărbat fără chip, noapte de noapte? Numele lui varia în aceste vise. Era Marcus, îmbrăcat în centurion roman. Era Luc, un invadator normand. Era Neill, era Duncan... era atâția și atâția bărbați diferiți, încât nu ar fi trebuit să poată să-și mai amintească numele lor. Dar totuși și le amintea. Și el îi spunea de fiecare dată altfel: Judith, Wila, Moira, Anice. Era toate aceste femei și toate aceste femei erau la fel. Și el era la fel, indiferent ce nume purta.

Îi apărea în vise și când făcea dragoste cu ea îi posedea mai mult decât trupul. Îi invadea sufletul și o umplea de un dor care nu o părăsea niciodată, de sentimentul că într-un fel era incompletă fără el. Plăcerea era atât de

zguduitoare, senzația atât de reală, încât prima oară când se trezise, plângând încet, își dusese cu groază mâna jos, atingându-se, să simtă umiditatea seminței lui. Nu era acolo, firește. El nu exista decât în mintea ei.

În mai puțin de o săptămâna era aniversarea ei de treizeci de ani și în toți acești ani nu simțise niciodată ceva atât de intens pentru un bărbat real, cum simțea pentru himera care o bântuia în visele ei.

Nu se putea concentra asupra muncii ei. Pictura murală pe care tocmai o terminase pentru familia Kalman nu se bucurase de obișnuita ei atenție pentru detalii, deși doamna Kalman fusese fericită cu ea. Thea știa că nu se ridicase la standardele ei obișnuite, chiar dacă doamna Kalman nu știa asta. Trebuia să înceteze să mai viseze la el. Poate că ar trebui să meargă la un terapeut, sau poate chiar la un psihiatru. Dar totul în ea se revolta la această idee, la gândul de a-i povesti unui străin visele ei. Ar fi fost ca și cum ar fi făcut dragoste în public.

Dar trebuia să facă ceva. Visele deveneau tot mai intense, tot mai înspăimântătoare. Căpătase o teamă atât de mare de apă încât ieri, traversând podul cu mașina, fusese aproape cuprinsă de panică. Ea, care iubise atât de mult sporturile de apă și care înota ca un pește! Iar acum trebuia să-și facă mult curaj, să se uite

doar, la un râu sau un lac și teama devenea tot mai mare.

În ultimele trei vise, fuseseră la lac. La lacul ei, unde-și petrecuse minunatele vacanțe ale copilăriei. El îi invadase terenul propriu și dintr-o dată i se făcu mai groază ca oricând. Era ca și cum o urmărise pas cu pas, în visele ei, împingând-o în mod inexorabil spre o concluzie pe care ea o știa deja.

Pentru că în visele ei, el făcea doar uneori dragoste cu ea. Alteori, o omora.

2

Casa de vacanță era aceeași, dar în mod ciudat, diminuată de trecerea timpului. Văzută cu ochii unui copil, fusese un loc ușor magic, spațios, un loc unde veselia și râsul erau ceva obișnuit, o casă făcută pentru veri lungi, minunate. Thea stătea în mașină și se uita la ea, simțind dragoste și o senzație de pace care îi depășeau teama de a se afla efectiv aici, la locul unde se petrecuseră cele mai recente vise. Cu locul acesta nu putea asocia nimic altceva decât momente plăcute. La paisprezece ani fusese sărutată pentru prima oară, în umbra sălciei plângătoare, de Sammy-Nu-Știu-Cum. Toată vara aceea simțise o pasiune înnebunitoare pentru Sammy, al cărui chip nici măcar nu și-l mai

amintea! Ce mai dragoste!

Acum vedea micimea casei și nevoia de a fi zugrăvită. Zâmbi, spunându-și că se va ocupa de asta cât va sta aici. Iarba crescuse până la genunchi și leagănul, care atârna de ramura groasă a stejarului uriaș, se desprinsese într-o parte. Se întări și aruncă o privire rapidă spre lac. Pontonul trebuia reparat și el și încercă să se concentreze asupra acestui lucru, dar întinderea de apă albastră din spatele lui îi aduse transpirația pe frunte. Simți în stomac o senzație de greață și înghiți convulsiv în timp ce-și întorcea privirea înapoi spre casă, concentrându-se asupra zugrăvelii scorjite de pe veranda din față.

Noaptea trecută o ucisese. Expresia ochilor aceia acvamarini fusese calmă și terifiant de îndepărtată în timp pe o ținea în apa rece a lacului, cu brațele ca oțelul, lupta ei panicată pierzând treptat din intensitate, până când plămâni ei torturați eliberară ultima prețioasă fărâmă de oxigen și ea își inhala acum propria moarte.

Se trezise în zorii timpurii, transpirată și tremurând și știu că nu mai putea continua așa, fără să aibă o serioasă cădere nervoasă. Se sculase, își făcuse o oală cu cafea și-și petrecuse următoarele câteva ore făcându-și planuri și supraîncercându-se cu cafeină. Cum nu avea

nicio comandă, îi era ușor să și planifice timpul liber. Poate că nu era mișcarea cea mai înțeleaptă, de vreme ce vara era sezonul în care primea cele mai multe comenzi, dar asta era. La o oră la care probabil că părinții ei se vor fi trezit deja, îi va suna și le va cere permisiunea să și petreacă două săptămâni la lac. Așa cum se așteptase, părinții ei au fost încântați să afle că în sfârșit își lua și ea o mică vacanță. Frații ei își petreceau în mod regulat vacanțele la casa de vară, împreună cu familiile lor, dar de la optsprezece ani, dintr-un motiv sau altul, Thea nu se mai întorsese la lac. Unsprezece ani însemnau mult, dar într-un fel sau altul, viața îi stătuse în cale. Mai întâi colegiul și nevoia de a lucra verile ca să-l finanțeze, apoi vreo două slujbe plictisitoare în domeniul ales de ea și care-i spusese că domeniul fusese prost ales.

Nimerise în cariera ei de zugrav și pictor de case accidental, într-un moment în care rămăsese fără slujbă și era disperată să facă ceva, orice, ca să câștige bani. Spre surpriza ei, în ciuda muncii grele, îi plăcuse să zugrăvească case. În timpul iernii obținea câteva oferte de zugrăvit în interior, dar verile erau cele în care lucra ca un diavol și efectiv nu reușea să și întâlnească familia, în timpul ieșirii acesteia la lac.

— Dar de ziua ta? Nu o să fii aici, atunci? o

întrebă mama ei, amintindu-și brusc de eveniment.

Thea avu o ezitare. Familia ei era minunată, cu prilejul aniversărilor. Acum că frații ei erau căsătoriți și aveau copii, nu exista o lună din an, fără aniversări. Spuse, într-un final:

— Nu știu. Sunt obosită, mamă. Chiar am nevoie să mă odihnesc.

Nu acesta era motivul pentru care se ducea la lac, dar nici minciună nu era. De aproape o lună nu mai dormise bine și oboseala începea să se resimtă.

— Ce-ați zice de o petrecere cu întârziere?

— Da, cred că o să fie în regulă. O să trebuiască să-i anunț pe băieți, spuse mama ei, îndoită.

— Da, mi-ar părea rău pentru ei să pregătească vreo șotie în ziua greșită. În cazul în care au comandat deja să mi se livreze o încărcătură de găinaț de pasăre, vor trebui să mai amâne livrarea cu câteva zile.

Mama ei chicoti.

— Haide, că niciodată n-au mers atât de departe.

— Asta doar pentru că știu bine că eu le-aș face ceva de două ori mai cumplit.

— Bine, scumpa mea, să-ți priască vacanța ta la lac. Dar ai grijă de tine. Nu cred că mi place ideea să te știu singură acolo.

— O să am grijă. Există ceva provizii acolo?

— Cred că sunt câteva conserve de supă, în cămară, dar altceva, nimic. Dă-ne de veste când ajungi acolo, da?

— „Dă-ne de veste” era codul pentru ceea ce tatăl lor numea „Pune-mâna-pe-telefon-și-anunț-o-pe-mama-ta-că-ești-bine-ca-să-nu-sune-laPersoaneDispărute.” De regulă, doamna Marlow își lăsa copiii să-și vadă de viața lor, dar când spunea „dă-ne de veste”, știau cu toții că era puțin îngrijorată.

— Te sun cum ajung la băcănie.

Thea își respectase promisiunea, sunând-o de îndată ce ajunsese la băcănia de unde își cumpărau întotdeauna proviziile pentru casa de vacanță. Stătea acum în mașină, în fața casei, înghețată de teama de lac, în timp ce pungile cu perisabile se topeau pe bancheta din spate.

Își impuse să inspire adânc, să-și gonească teama. Foarte bine, nu se putea uita la lac. O să se uite în altă parte, în timp ce va descărca mașina.

Ușa cu plasă scârțâi când o deschise, un sunet familiar care îi relaxă puțin expresia. Veranda cu plasă se întindea de-a lungul întregii fațade și în copilăria ei era ocupată de o colecție de scaune și șezlonguri din lemn de Adirondack sau din răchită, desperecheate. Mama lor obișnuia să stea ore în șir pe terasă, cosând sau citind și

urmărindu-i pe Thea și pe băieți în timp ce se jucau în lac. Veranda era goală, acum: mobilierul din lemn de Adirondack și din răchită dispăruse de mult și o auzise pe mama ei spunând că șezlongurile fuseseră depozitate în magazia din spate. Thea nu știa dacă se va obosi să le scoată; în măsura în care va putea, cu siguranță că nu se va uita la lac.

Nu, nu acesta era adevărul. Ea venise aici să înfrunte groaza pe care i-o inoculaseră visele ei. Dacă acest lucru însemna să stea și să se uite ore întregi la apă, atunci asta va face. Nu va permite acestui coșmar nocturn să-i răpească bucuria de o viață.

Când descuie ușa, o izbi în față căldura și umiditatea unei case neaerisite. Strâmbă din nas și se repezi să descuie și să deschidă toate ferestrele, dând drumul înăuntru aerului proaspăt. La vremea când termina de adus în casă proviziile și de băgat în frigider carnea, briza ușoară îndulcise deja, mult, aerul.

Din obișnuință, Thea porni să-și ducă hainele în vechiul ei dormitor, dar se opri în clipa în care deschise ușa. Vechiul ei pat din fier fusese înlocuit cu două paturi gemene. Camera era mult mai micuță decât își amintea ea. Privind în jur, se încruntă ușor. Dușumelele fără covoare erau aceleași, dar pereții erau zugrăviți în altă culoare și ferestrele erau acoperite cu jaluzele,

care înlocuiseră draperiile foșnitoare pe care le preferase ca fetiță.

Camera băieților avusese întotdeauna paturi gemene – trei, de fapt – și se uită să vadă dacă rămăsese la fel. Rămăsese, doar că numărul paturilor scăzuse la două. Thea oftă. I-ar fi plăcut să doarmă în vechea ei cameră, dar probabil că aceea a părinților era singura cu pat dublu și știa că va aprecia confortul acestuia. În apartamentul ei avea un pat de regină.

Deschizând ușa celui de al treilea dormitor, se simți ca micuța și curioasa Goldilocks și o pufni râsul. Da, în patul acesta o să doarmă. Vechiul pat dublu nu mai era, în locul lui se afla un pat uriaș, care ocupa aproape tot spațiul, lăsând doar atât, de o parte și de alta a lui, cât să te poți mișca să aranjezi așternuturile. Restul spațiului era ocupat aproape în întregime de o comodă lungă, dublă. Va trebui să fie atentă să nu se lovească la degetele de la picioare, umblând pe aici, dar de dormit, era clar că va dormi în confort.

În timp ce-și atârna hainele în debara, auzi inconfundabilul scârțâit al ușii cu plasă, pași grei pe verandă și apoi două ciocănituri scurte, puternice, în glaful ușii de la intrare, rămasă deschisă. Thea încremeni, tăcută. În stomac începea să i se formeze un nod rece, de groază. Nu știa cine putea fi la ușă. Niciodată până acum

nu îi mai fusese frică aici – rata crimelor era atât de mică încât era aproape inexistentă – dar dintr-o dată se simți îngrozită. Dacă o văzuse vreun vagabond descărcând mașina și știa că era singură aici? O sunase deja pe mama ei, anunțând-o că ajunsese cu bine, deci nimeni nu se mai aștepta să audă de ea cel puțin o săptămână. Îi spusese mamei ei că intenționa să stea vreo două săptămâni. Putea fi ucisă sau răpită și nimeni nu ar fi aflat ceva decât peste cel puțin două săptămâni.

Sigur, mai erau și alte case pe marginea lacului, dar niciuna la vedere. Cea mai apropiată, o casă de închiriat, se afla la vreo jumătate de milă depărtare, ascunsă în spatele unei fâșii de pământ care dădea direct în lac. Își aminti că în vara în care avea ea paisprezece ani, fusese închiriată de familia lui Sammy-Nu-Știu-Cum. Cine știe cine o închiriasse acum, sau dacă cineva se obosise să o închirieze sau pur și simplu o ocupase prin efracție.

Nu mai auzise o altă mașină sau o barcă, deci cine se afla pe verandă, venise pe jos. Numai casa de închiriat era la o distanță ce putea fi străbătută pe jos.

Asta însemna că era un străin, nu cineva aparținând familiilor cu care se văzuseră aici în fiecare vară.

Imaginația ei o luase razna, desigur, dar nu-și

putea controla respirația scurtă, superficială și nici bătăile puternice ale inimii. Nu putea decât să stea acolo, în dormitor, ca un animăluț paralizat de apropierea unui prădător.

Ușa de la intrare era deschisă. Se mai afla acolo încă o ușă cu plasă, dar nu era încuiată. Nimic nu-l putea opri, cine o fi fost el, să intre în casă.

Dacă se afla în pericol, însemna că era încolțită. Nu avea nicio armă în afara cuțitelor din bucătărie, dar nu putea ajunge la ele fără să fie văzută. Aruncă o privire agonizantă spre fereastră. Ce șanse avea să o deschidă și să sară afară prin ea, fără să fie auzită? Având în vedere tăcerea din casă, șansele nu erau prea mari.

Ciocănitul acela dublu, puternic, se auzi din nou. Cel puțin mai era încă pe verandă.

Poate că ea *era* nebună. De unde știa că era un bărbat? După pașii apăsați? Poate că era o femeie voluminoasă.

Nu. Era un bărbat. Era sigură de asta. Chiar și ciocănitul lui suna masculin, prea puternic să fi fost făcut de mâna mai ușoară a unei femei.

— Alo? E cineva acasă?

Thea se cutremură când vocea profundă răsună în casă, pătrunzându-i în oase. Era clar o voce bărbătească și i se părea ciudat de familiară, deși știa că nu o mai auzise niciodată înainte.

Dumnezeule, își spuse ea, brusc dezgustată de sine. Ce se petrecea cu ea? Dacă bărbatul de pe verandă îi vroia răul, nu-i folosea la nimic să se ascundă aici, în dormitor, ca o lașă. Și în plus, un criminal ar fi deschis simplu ușa și ar intrat aici, nu ar mai fi așteptat. Probabil că era un bărbat cât se poate de cumsecade, care făcea o plimbare și constatare sosirea unui nou vecin. Poate că el nici nu o văzuse, observase doar mașina de pe alee. Se făcea singură de râs cu suspiciunile, cu panica asta.

Sigur, logica nu putea decât să-i mai calmeze spaima. Îi trebui mult autocontrol ca să-și îndrepte umerii și să-și liniștească respirația și chiar mai mult, ca să-și oblige picioarele să se îndrepte spre ușa dormitorului. Se opri încă o dată aici, ca să-și mai facă puțin curaj. Apoi ieși din dormitor în living și în raza vizuală a bărbatului de pe verandă.

Se uită la ușa deschisă și inima aproape că îi stătu în loc. Silueta bărbatului se contura în lumina puternică din spatele lui și nu-i putea vedea trăsăturile, dar era, clar, un bărbat înalt. Cel puțin un metru optzeci și trei, cu umeri care umpleau cadrul ușii. Era doar imaginația ei, nu se putea altfel, dar în poziția acelor umeri se citea o tensiune indescrribibilă, prudență și amenințare, totodată.

Nu se putea convinge să se apropie mai mult.

Dacă el va face o mișcare să deschidă ușa cu plasă, ea se va rezezi în bucătărie, spre ușa din spate. Geanta era în dormitor și nu va reuși să și-o ia, dar cheile de la mașină erau în buzunarul de la jeanși, deci va reuși să plonjeze în mașină și să încuie portierele până o va ajunge din urmă, apoi să plece după ajutor.

Își drese glasul și reuși să spună:

— Da? Cu ce vă pot ajuta? În ciuda efortului, vocea ei era joasă și răgușită. Spre dezamăgirea ei, sunase aproape... ca o invitație. Poate că era mai bine decât să fi sunat îngrozită, deși se îndoia. Ce declanșa mai curând apropierea unui prădător, groaza sau o percepută invitație sexuală?

Încetează! își spuse ea hotărâtă. Vizitatorul ei nu spusese și nu făcuse nimic care să-i justifice această paranoia.

— Sunt Richard Chance, spuse bărbatul și încă o dată vocea lui îi pătrunse sub piele, până în măduva oaselor. Am închiriat casa alăturată, peste vară. V-am văzut mașina în parcare și am venit să mă prezint.

Ușurarea era aproape la fel de debilitantă ca și teroarea, își dădu seama Thea în timp ce mușchii i se decontractau, amenințând-o cu o prăbușire. Întinse o mână nesigură, să se sprijine de perete.

— Sunt — sunt încântată să vă cunosc. Sunt Thea Marlow.

— Thea, repetă el încetișor. Era o subtilă senzualitate în felul în care-i pronunțase numele, ca și cum l-ar fi gustat. Sunt încântat să te cunosc, Thea Marlow. Știu că probabil încă mai despachetezi, așa că nu o să te rețin. Ne vedem mâine.

Se întoarce să plece și Thea făcu un pas grăbit spre ușă. Apoi un altul. Când el se întindea să deschidă ușa cu plasă, ea se afla deja în prag.

— De unde știi că încă mai despachetez? izbucni ea, din nou tensionată.

El se opri, dar nu se întoarce.

— Păi eu obișnuiesc să mă plimb mult, diminețile, dar mașina ta nu era aici, în dimineața asta. Când am pus adineauri mâna pe capota mașinii, era caldă încă, ceea ce înseamnă că nu ai venit de multă vreme. Cred că a fost o presupunere rezonabilă.

A fost. Rezonabilă, logică. Dar de ce-i verificase capota să vadă cât era de caldă? Suspiciunea o lăsă mută.

Apoi, încet, își întoarce fața spre ea. Soarele puternic străluci în părul lui des și lucios ca blana de nurcă și îi scoase în evidență, cu claritate, fiecare linie puternică a feței. Prin plasa fină a ușii, ochii lui îi întâlneau pe ai ei și un zâmbet lent, de necitit, îi înălță colțurile gurii.

— Pe mâine, Thea Marlow.

Din nou nemișcată, Thea îl privi plecând.

Sângele i se scurse în picioare și crezu că o să leșine. Simțea un zumzet în urechi și buzele îi amortiseră. Vederea începea să i se întunece și își dădu seama că va leșina *cu adevărat*. Se lăsă stângace în mâini și genunchi și-și lăsă capul să atârne în față, până când amețeala începu să dispară.

Dumnezeule Mare. *Era el!*

Nu exista nicio îndoială. Deși nu-i văzuse niciodată chipul în visele ei, îl recunoscuse. Când se întorsese să se uite la ea și când ochii aceia vii, acvamarin, scânteiaseră spre ea, fiecare celulă din corpul ei zbârnâise, recunoscându-l.

3

Thea era atât de zdruncinată încât începuse efectiv să-și reîncarce lucrurile în mașină, gata să zboare înapoi în siguranța îndoielnică a apartamentului ei din White Plains. Până la urmă, deși continua să tremure, își aduse înapoi în casă hainele și târguielile, după care făcu apel la cafea, tradiționalul ei remediu. La ce bun să se întoarcă acasă? Problema erau visele ei, care o aduseseră într-o stare de tensiune atât de mare încât intrase în panică la vederea unui vecin venit să o salute, după care decisese imediat, bazându-se pe culoarea plină de viață a ochilor acestuia, că el era bărbatul din visele ei.

Perfect, își spuse ea cu seriozitate, în timp ce savura a treia cană cu cafea, sosise timpul confruntării cu realitatea. Niciodată nu reușise să-i vadă chipul lui Marcus – Neill – Duncan, din cauza acelei ceți afurisite care părea să se interpună întotdeauna între ei. Singurul lucru pe care-l putea spune despre el era că avea păr lung, negru și ochi acvamarin. Pe de altă parte, îi știa mirosul, atingerea, fiecare centimetru din trupul lui mușchiulos, forța cu care făcea dragoste. Ce trebuia oare să facă, să-l roage pe Richard Chance să se dezbrace, ca să-i caute similaritățile?

Sunt mulți bărbați bruneți; de fapt, majoritatea. Mulți bărbați bruneți au ochi plini de viață. Doar pura întâmplare făcuse ca ea să-l cunoască pe Richard Chance într-o perioadă în care nu era foarte logică atunci când venea vorba despre culoarea ochilor. Se scutură și se ridică să-și toarne cea de a patra cafea.

Ea venise aici cu un scop. Refuza să permită unui vis, indiferent cât de realist și de tulburător era, să-i distrugă bucuria de a savura ceva ce iubise dintotdeauna. Nu ura doar această recentă teamă de apă, ura ce făceau visele acestea cu amintirile verilor copilăriei ei. A pierde această bucurie era ca și cum și-ar pierde centrul eului ei. La naiba, va învăța să iubească din nou apa. Poate că nu va reuși să se uite la

apă imediat, dar la vremea când va pleca de aici, își jură că o să înoate din nou în lac. Nu putea permite stupidei ei paranoia față de Richard Chance să o gonească de aici. Faptul că el îi pronunțase numele ca și cum l-ar fi savurat, nu însemna nimic. De fapt, însemna ceva, dar acest ceva era legat de organele lui sexuale, nu de visele ei. Thea știa că nu era o frumusețe răpitoare, dar nici nu era oarbă la atracția pe care o exercita asupra bărbaților. Era adesea nemulțumită de mopul ei de păr castaniu, des, buclat, disperată să-l îmblânzească tot timpul în ceva ce să semene cât de cât a un stil, dar bărbaților, din motive de ei știute, le plăcea. Avea ochii verzi, trăsăturile ei erau proporționate și frumos cizelate, iar rigorile meseriei ei o mențineau zveltă și în formă. Acum că nervii începuseră să i se calmeze, își dădea seama că sclipirea aceea din ochii lui memorabili fusese mai curând interesată, decât amenințătoare.

Chestia asta putea deveni dificilă, având în vedere că ea venise aici ca să și rezolve anumite probleme, nu ca să își permită o legătură de o vară cu un vecin. Nu se afla în dispoziție romantică, nici măcar pentru un divertisment oarecare, de două săptămâni. Se va arăta rece și neinteresată față de invitațiile pe care i le-ar putea lansa el, el va înțelege mesajul și cu asta

se va termina totul.

„VINO.”

Thea se întoarse și îl văzu stând sub salcie, cu mâna întinsă. Nu vroia să se ducă cu el, toate instinctele îi spuneau să fugă, dar pornirea de a asculta era ca o nevoie teribilă în ea, o durere și o foame pe care i-o putea satisface el.

„Vino, spuse el din nou și picioarele ei începură să înainteze, fără voia lor, de-a lungul ierbii reci, acoperită de rouă. Cămașa albă de noapte i se încolăcea în jurul picioarelor și-si simțea goliciunea sub material. Indiferent câte straturi de haine ar fi acoperit-o, el o făcea întotdeauna să se simtă dezbrăcată și vulnerabilă. Știa că nu trebuia să se afle aici singură, mai ales cu el, dar nu reușea să se convingă să intre din nou în casă. Știa că era un bărbat periculos, dar nu conta. Tot ce conta era să fie cu el; buna cuviință care îi dirijase viața însemna, brusc, mai puțin decât însemna iarba udă de sub picioarele ei goale.

Când ajunse la el, un lung moment rămăseră să se înfrunte din priviri ca doi adversari, fără să se miște sau să spună ceva, până când își spuse că va începe să urle de atâta tensiune. Ca un prădător ce era, el o pândise săptămâni în șir iar acum știa, instinctiv, că era în mâna lui. Își puse mâna pe brațul ei, atingerea arzând de vitalitate

și un zâmbet vag îi flutură pe gura dură, când simți fiorul ei trădător.

— Crezi că o să-ți fac rău? o întrebă el vizibil amuzat.

Ea se înfioră din nou și spuse, uitându-se în sus la el:

— Da. Într-un fel sau altul... da.

O atrase inexorabil mai aproape de el, până când trupul ei sumar îmbrăcat se lipi de el și căldura animalică a cărnii lui îndepărtă răcoarea aerului nopții. Automat, își ridică mâinile să și le odihnească pe pieptul lui și senzația mușchilor lui ca piatra îi opri respirația. Niciun alt bărbat pe care-l atinsese ea vreodată nu fusese atât de dur și de vital ca acest – acest luptător, a cărui viață se baza pe moarte și distrugere. Vroia să-l nege, să plece de lângă el, dar era la fel de neajutorată ca o frunză în vânt, ca să poată sfida curenții care o aspirau spre el.

Îi atinse părul cu buzele, într-un gest ciudat de tandru, neașteptat de la un astfel de bărbat.

— Atunci întinde-te jos, lângă mine și îți voi arăta cea mai dulce durere, șopti el.

Thea se trezi, ecourile propriilor ei strigăte răsunând încă în întunericul dormitorului. Îi arătase; ah, îi arătase. Zăcea acum pe spate, cu cămașa de noapte încolăcită în jurul taliei, cu picioarele deschise și genunchii ridicați. Mai

simțea încă în ea ultimele pulsații ale împlinirii.

Își acoperi fața cu mâinile și izbucni în plâns.

Era mai mult decât tulburător – era umilitor. Bărbatul acela blestemat nu îi domina doar visele, îi domina și trupul. Întreaga ei personalitate se bazase pe o încăpățânată normalitate, pe bunul ei simț. Thea crezuse întotdeauna despre ea că era o persoană onorabilă și brusc, această descriere părea să nu i se mai aplice. Din cauza viselor își luase ea două săptămâni de vacanță, în toiul celui mai ocupat sezon al ei, ori asta nu era onorabil. Ceea ce se întâmpla acum cu ea sfida bunul simț, sfida toate eforturile ei de a înțelege ce anume se întâmpla. Și în mod cert nu era *normal* să aibă orgasme înspăimântător de intense, noapte de noapte, în timp ce dormea singură.

Înghițindu-și lacrimile, se dădu împleticindu-se jos din pat și se duse la baie, unde rămase îndelung sub duș, încercând să-și scape trupul de senzația de a fi fost atins de mâini invizibile. Când se simți cât de cât mai calmă, se uscă și se relaxă în bucătărie, unde își pregăti cafea proaspătă, după care se așeză, bând-o și urmărind trecerea zorilor spre o dimineață radiind de soare.

Bucătăria se afla în spatele casei, deci lacul nu se vedea de la fereastra ei și Thea se relaxa încet, în timp ce urmărea păsărelele zbenguindu-

se din cracă în cracă, într-un pom din apropiere, ciripindu-și și făcând lucruri păsărești.

Trebuia să înceteze să permită acestor vise să o tulbure atât de mult. Oricât de tulburător era conținutul lor, erau totuși doar niște vise. Când se gândea rațional, singurul lucru legat de aceste vise, care îi afecta cu adevărat viața, era teama de apă pe care i-o cauzaseră. Ea venise la lac tocmai pentru a lucra ca să scape de această teamă, să se forțeze să-i facă față și dacă va reuși să și-o depășească, se va declara mulțumită. Poate că nu era normal să aibă vise erotice atât de intense, sau ca același bărbat care îi aducea o asemenea plăcere să o ucidă în alte vise, dar se va descurca și cu asta. Cine știe ce anume declanșase aceste vise? Puteau fi declanșate de lecturile eclecticice, sau de cine știe ce film pe care-l văzuse, sau de o combinație între cele două. Poate că vor dispărea la fel de brusc precum apăruseră.

Între timp, își irosise deja una dintre zilele prescrise de ea însăși, ca perioadă de recuperare. Exceptând acea unică privire spre lac, imediat după sosire, care-i cauzase o stare de greață, reușise să ignore cu desăvârșire lacul.

În regulă, Theadora, se muștră ea în tăcere. Încetează să mai fii așa o cârpă. Revino-ți și fă ce ai vrut să faci, venind aici.

Într-un gest inconștient de pregătire, își trecu

degetele prin părul care aproape i se uscaseră când timp îşi băuse cafeaua, amânând inevitabilul. Îşi simţea buclele neascultătoare, grele şi vibrante, formându-se sub degetele ei. Probabil că arăta ca naiba şi se bucură că nu era nimeni să o vadă. În aceste două săptămâni va putea face abstracţie de felul în care arăta, exceptând curăţenia esenţială şi savură această libertate.

Îşi mai turnă o ultimă cană cu cafea, pentru starea ei de bine şi se duse pe verandă, uitându-se atentă în jos, ca nu cumva să verse lichidul fierbinte. Da, îşi spuse ea sarcastic, grozavă scuză ca să evite să vadă lacul, de cum avea să deschidă uşa.

Continuă să se uite în jos în timp ce deschidea uşa de la intrare şi simţi aerul rece al dimineţii spălându-i picioarele. După ce ieşise de sub duş, îşi trăsese din nou pe ea cămaşa de noapte şi materialul subţire nu era potrivit pentru răcoarea pe care soarele încă nu o alungase de tot.

Perfect. Era timpul s-o facă. Ținându-se tare de cană ca de un colac de salvare, îşi ridică încetișor ochii, astfel încât privirea ei alunecă mai întâi de-a lungul dușumelei verandei, apoi spre iarba crescută peste măsură și apoi în jos, de-a lungul pantei care ducea spre lac. În mod deliberat se concentra doar asupra unui câmp vizual îngust, astfel încât orice altceva era

încețoșat. Iată, acolo, la stânga, era salcia și...

El stătea acolo, sub ramurile plângătoare, exact cum stătuse în visul ei.

Inima aproape că i se opri. Doamne, Dumnezeule, visele ei începeau acum să se manifeste și în ceasurile ei de trezie, sub forma halucinațiilor. Încercă să clipească, încercă să alunge viziunea, dar nu reuși decât să se uite înghețată, îngrozită, la bărbatul care stătea nemișcat ca o statuie, ochii lui acvamarini strălucind de la distanță.

Apoi el se mișcă și ea tresări reacționând, în timp ce își dădea seama de două lucruri, fiecare la fel de tulburător, în felul lui.

Unul, „viziunea” era Richard Chance. Silueta de sub copac era o ființă umană reală, nu un produs al imaginației ei.

Doi, nu își dăduse seama mai devreme, dar în noaptea trecută reușise pentru prima oară să vadă chipul iubitului ei din vise și acest chip fusese chipul lui Richard Chance.

Își calmă bătăile sălbatice ale inimii. Firește că subconștientul ei alesese trăsăturile iubitului din vise. De fapt, fusese uluită de asemănarea dintre ochii lor. Acest tertip al viselor ei era, în sfârșit, logic.

Se priviră peste întinderea de iarbă udă de rouă și un zâmbet leneș flutură pe linia dură a gurii lui, aproape făcându-i inima să o ia din nou

la galop. Pentru siguranța circuitelor ei, Thea speră ca el să nu zâmbească prea des.

Apoi Richard Chance întinse mâna spre ea și spuse:

— Vino.

4

Orice urmă de culoare se șterse de pe chipul ei.

— Ce-ai spus? întrebă ea șoptit.

Nu avea cum să o audă. Se aflau la cel puțin 30 de metri depărtare unul de celălalt; abia dacă auzise ea singurul cuvânt pronunțat de el, deși într-un fel sunetul fusese perfect clar, ca și cum l-ar fi auzit atât în ea cât și în afara ei. Dar expresia de pe chipul lui se schimbă subtil, spre ceva mai alert, cu ochii mai sfredelitori. Mâna lui întinsă păru dintr-o dată mai imperioasă, deși tonul deveni seducător.

— Thea. Vino cu mine.

Tremurând, Thea se dădu înapoi, cu gândul să închidă ușa. Sigur, nu putea fi vorba decât de o pură coincidență, dar o coincidență stranie.

— Nu fugi. Nu trebuie să fugi. Nu o să-ți fac rău, spuse el cu blândețe.

Thea nu se considerase niciodată o lașă. Frații ei ar fi descris-o o idee prea impulsivă pentru binele ei, încâpățânându-se să se cațere în orice

copac în care se cățărau ei, sau să se legene pe o frânghie tot atât de înaltă ca și ei, pentru ca de acolo să-și ia avânt și să-și dea drumul în lac. În ciuda straniei similitudini între vis și ce spusese el chiar acum, spinarea i se întări și Thea se uită la Richard Chance stând acolo, sub salcie, înconjurat de o ceață ușoară. O dată în plus, permisesse unei ciudate coincidențe să o sperie, ori ea era obosită să se tot teamă. Știa instinctiv că cel mai bun mod de a-ți învinge o temere era acela de a-i face față – de unde și venirea ei la lac – și decisese să se uite bine, atent, la domnul Chance, ca să catalogheze toate similitudinile dintre el și iubitul ei din vis. Se uită și aproape își dori să nu o fi făcut.

Asemănarea nu era doar la ochi și la culoarea părului. O putea vedea acum în liniile puternice ale trupului său, înalt și masiv. Purta jeanși și ghete de drumeție și o cămașă din batist Chambray, cu mâneci scurte, care-i expunea mușchii brațelor. Observă grosimea încheieturilor mâinilor, încheieturile unui bărbat care face de obicei muncă fizică grea ...
încheieturile unui spadasin.

Thea oftă, zguduită de acest gând. De unde-i venise? Ce știa ea despre spadasini? Nu prea se vedeau la tot pasul; ea nu întâlnise nici măcar un singur scrimer. Și chiar în timp ce-și imagina mișcările elegante presupuse de scrimă,

respingea comparația. Nu, un *spadasin* era un bărbat care folosea într-o bătălie o sabie lată, grea, tăind și ciopârțind. O amintire îi trecu prin minte și îl văzu pe Richard Chance în mână cu o sabie scoțiană, doar că își spunea Neill... și apoi Marcus, mânuind de data asta o sabie romană, scurtă...

Nu. Nu avea voie să gândească astfel. Visele erau o fantezie a subconștientului, nimic mai mult. Nu recunoștea, cu adevărat, nimic la Richard Chance. Toate acestea se explicau prin faptul că îl cunoscuse pur și simplu într-un moment când era vulnerabilă pe plan emoțional și dezechilibrată, aproape ca și cum ar fi ieșit tocmai dintr-o poveste de dragoste cu final nefericit. Trebuia să și revină, pentru că era imposibil ca acest bărbat să aibă vreo legătură cu visele ei.

El stătea în continuare acolo, cu mâna întinsă, ca și cum ar fi trecut doar o secundă și nu minutul întreg pe care-l simțea ea.

Și apoi el zâmbi din nou, ochii aceia vii încrețindu-se la colturi.

— Nu vrei să vezi pui de broască țestoasă? o întrebă el.

Pui de broască țestoasă. Perspectiva era dezarmantă și în mod surprinzător încântată de idee, Thea se trezi înaintând câțiva pași, până când se pomeni în fața ușii cu plasă a verandei.

Abia atunci se opri și se uită în jos, la cămașa ei de noapte.

— Trebuie să mă schimb.

Privirea lui se plimbă de-a lungul trupului ei.

— Pentru mine ești grozavă, așa. În plus, puii ar putea dispărea, dacă nu vii acum.

Nu încercase să-și ascundă tonul apreciativ, ușor răgușit.

Thea își mușcă buza. În fond, cămașa ei de noapte nu era o piesă nemaipomenită; era din bumbac alb, simplu, cu un decolteu modest și mânecute căzute, lungă până la glezne. Prudența se lupta cu dorința de a vedea puii de broască țestoasă. Dintr-o dată nu se mai putea gândi la nimic altceva mai drăgălaș decât la niște puișori de broască țestoasă. Decizându-se repede, împinse ușa și păși afară, în iarba înaltă. Trebuie să-și ridice cămașa de noapte până la jumătatea gambei, ca să nu și-o ude în rouă. Își croi drum cu grijă, prin bălăriile crescute, către bărbatul înalt care o aștepta.

Mai avea puțin să ajungă la el, când își dădu seama cât de aproape se afla de apă.

Încremeni la jumătatea pasului, fiindu-i imposibil să arunce măcar o privire în dreapta, unde lacul murmură atât de aproape de piciorul ei. În schimb, privirea panicată i se încleștă de chipul lui, cerșindu-i instinctiv ajutorul.

El se îndreptă, fiecare mușchi încordându-i-se

când deveni alert, ca răspuns la reacția ei. Ochiul se micșorară și se uită atent dintr-o parte într-alta, căutând ce anume o îngrozise.

— Ce este? o întrebă apucând-o de braț și trăgând-o protector mai aproape de el, în căldura și adăpostul trupului său.

Thea se înfioră și deschise gura să-i spună, dar apropierea trupului său, în același timp liniștitor și alarmant, o derută și nu reuși să se gândească ce anume să-i spună. Nu știa ce o alarmase mai mult, apropierea de lac sau apropierea de el. Ea iubea întotdeauna lacul și era foarte prudentă față de acest bărbat, dar reacția lui spontană la tulburarea ei făcuse să tresară ceva în ea și brusc simți dorința de a se lipi de el. Mirosul cald al pielii lui îi umplea nările, plămâni — o combinație înnebunitoare de săpun, de aer proaspăt, de sudoare curată și de miros de bărbat. O trăsese spre stânga lui, lăsându-și dreapta liberă și îi simțea constanța liniștitoare a băților inimii, prin peretele puternic al pieptului.

Dintr-o dată deveni acut conștientă de goliciunea ei, sub cămașa de noapte. Sâni îi palpitau acolo unde erau presați de laterala lui și ventrele începeau să-i pulseze. Doamne, Dumnezeule, ce căuta ea aici, îmbrăcată astfel? Ce se întâmplase cu mult trâmbițatul ei bun simț? De când începuseră visele, se părea că nu

mai avea niciun fel de bun simț. Nu avea nicio scuză să se afle atât de aproape de un bărbat pe care îl cunoscuse ieri, abia. Știa că trebuia să se retragă de lângă el, dar din clipa în care o atinsese, avusese un ciudat sentiment de intimitate, de *justețe*, ca și cum s-ar fi întors într-un loc unde mai fusese de nenumărate ori înainte.

Mâna lui liberă se plimba prin buclele ei umede. Ceva din starea de alertă dispăru din mușchii lui.

— Thea? Te-a speriat ceva?

Thea își dresе glasul și luptă împotriva unui val de amețeață. Mâna din părul ei părea atât de familiară, ca și cum... își smulse gândurile neascultătoare, din poteca imposibilă. Spuse, într-un târziu, cu un glas încă stins, de teamă.

— Apa. Mi-e... mi-e frică de apă și mi-am dat tocmai seama cât de aproape eram de mal.

— Ah, spuse el cu un sunet încet, de conștientizare. Este de înțeles. Dar cum o să vezi broaștele țestoase, dacă ți-e frică de apă?

Se uită uluită la el.

— Nu m-am gândit la asta. Cum să-i spună că teama ei de apă era atât de recentă, încât nu se obișnuise încă să gândească în termeni de ce ar putea sau nu ar putea, în funcție de proximitatea apei. Atenția îi fu din nou distrasă de unghiul maxilarului lui, văzut de jos. Era un maxilar

foarte puternic, cu o bărbie încăpățânată, observă ea. Avea o barbă foarte deasă; deși era clar că tocmai se bărbierise, îi vedea firele întunecate, ca la o barbă de ora cinci. Simți din nou acea enervantă senzație de familiaritate și vru să-i pună mâna pe obraz. Se întrebă dacă era suficient de atent ca să se bărbierească înainte de a face dragoste și avu brusc o imagine puternică a acestei bărbii țepoase, frecându-se blând de curba sânelui ei.

Tresări brusc, o mică mișcare care fu controlată aproape din prima clipă, brațul lui strângându-se mai tare în jurul ei și trăgându-o mai ferm spre el.

— Broscuțele sunt acolo, cam la vreo șaisprezece metri, șopti el aplecându-și capul pentru ca obrazul lui să-i mângâie buclele. Te-ai putea uita la ele dacă eu o să mă interpun între tine și lac și o să te țin, ca să fii sigură că nu o să cazi în el?

Ah, ce bun era. Observă acest lucru într-un mod periferic. Ori de câte ori făcea ceva ce ea putea considera alarmant – ceva care *trebuia* să o alarmeze, cum ar fi să o ia în brațele lui – imediat îi distrăgea atenția, comentând ceva. Văzu tertipul dar... puii de broască țestoasă erau atât de drăguți. Se gândi la propunerea lui. Poate că era o iluzie periculoasă, dar se simțea în siguranță în brațele lui, încălzită de căldura

lui și învăluită în toată această forță mușchiulară. În clipa aceea începu dorința, delicată, delicioasă, adânc în ea... sau poate că începuse înainte, la prima lui atingere, dar abia acum crescuse într-atât încât să o recunoască. Cum altfel s-ar fi gândit la asprimea bărbii lui pe sânii ei? Știa că ar fi trebuit să se întoarcă în casă. Doar decisese deja că nu avea timp pentru o aventură oarecare. Dar logica nu avea nimic de-a face cu amestecul sălbatic de senzații pe care le experimentase din prima clipă în care-l văzuse pe omul ăsta, teamă, panică și constrângere și dorință, toate învălmășindu-se, împletindu-se, astfel încât nu știa de la un minut la altul cum va reacționa. Nu-i plăcea asta, nu-i plăcea nimic din asta. Vroia să fie din nou Thea cea de odinioară, nu creatura asta nervoasă, illogică, pe care nu o mai recunoștea.

Perfect, să aruncăm atunci logica afară pe fereastră. Oricum nu-i fusese de cine știe ce folos de când îi apăruseră visele. Se uită în sus, în ochii aceia acvamarini și aruncă la câini și prudența, decizând în schimb să acționeze în baza instinctului pur.

— Poate că asta o să funcționeze. Haide să încercăm.

Crezu că întrezărise o scânteie de triumf în ochii aceia cristalini, dar când se uită mai atentă, nu văzu decât o oarecare plăcere masculină.

— Haide să ne îndepărtăm câțiva pași de apă, sugeră el trăgând-o deja, cu brațul bine strâns pe talia ei. Tot vom reuși să vedem broscuțele. Să-mi spui dacă suntem încă prea aproape, da? Nu vreau să fii nervoasă.

Thea chicoti, surprinsă că mai era în stare să râdă. Cum putea să nu fie nervoasă? Era prea aproape de apă și mult prea aproape de el.

— Dacă aș fi fost încălțată, aș fi tremurat în pantofi, recunosc eu ea.

El se uită în jos la picioarele ei goale și la felul în care-și ținea în sus cămașa de noapte, să o ferească de iarba udă.

— Ar putea fi mărăcini, spuse el ca un fel de explicație, în timp ce se apleca să o cuprindă cu brațul liber pe după genunchi. Thea scoase un țipăt slab de surpriză în timp ce el o ridica, apucându-se de cămașa lui ca să se țină. El zâmbi, în timp ce o instala mai sus, pe pieptul lui.

— Cum este?

Înspăimântător. Excitant. Inima îi bubuia sălbatic și acea primă apăsare a dorinței devenea tot mai intensă, își aruncă privirea spre pământ și spuse:

— Sus.

— Te temi și de înălțime?

— Nu, doar de apă. Și de tine, *uriașule*. Dar de fapt, era mai mult atrasă decât temătoare.

O purtă în brațe de-a lungul malului, având grijă să nu se apropie mai mult de apă, în timp ce Thea se uita în orice altă parte, numai la lac, nu. Punctul cel mai atrăgător era gâtul lui, puternic și bronzat, cu o adâncitură mică, vulnerabilă, sub solidul măr al lui Adam. Aproximarea strânsă de pielea lui goală îi făcu buzele să-i tremure, ca și cum și le-ar fi apăsă tocmai de acea mică adâncitură, unde pulsul îi bătea ademenitor.

— Nu trebuie să facem zgomot, spuse el șoptit, încetinindu-și ultimii pași. Părăsiseră relativa curățenie a ierbii prea crescute din grădină și se aflau acum într-o învâlmășeală de tufe și buruieni, unde precis se aflau și mărăcini. Picioarele ei goale o făceau la fel de fericită pe cât era el, că o căra. Copacii erau mai deși aici, limitând mult vederea spre lac.

— Sunt tot aici, pe un buștean căzut, la marginea apei. Să nu faci mișcări bruște. O să te las acum jos, foarte încet. Pune-ți picioarele pe bocancii mei.

Până să apuce să îl întrebe de ce, acum când se simțea atât de bine în brațele lui, el își retrase brațul de sub picioarele ei și îi lăsă partea de jos a trupului să alunece. Deși el avusese grijă să nu lase cămașa de noapte să rămână prinsă între ei, fricțiunea trupului ei de al lui nu putea fi mai înnebunitoare. Thea își ținu respirația, sânii și

vintrele îi zbârnâiau de căldură, în timp ce-și lăsa picioarele și greutatea pe vârful cizmelor lui. Nici el nu era mai puțin afectat; umflătura fermă dintre picioarele lui o spunea clar.

Totuși, el păru mai capabil decât ea, să o ignore. Avea amândouă brațele în jurul ei, ținând-o confortabil lipită de el, dar își întorsese capul spre lac. Îi putea simți entuziasmul zumzăind în el, dar care nu părea să fie de natură sexuală, în ciuda semierecției lui.

— Sunt șapte broscuțe, spuse el în șoaptă, cu glasul răgușit al unui îndrăgostit. Sunt aliniate pe buștean, ca niște turtițe argintii, cu picioare. Întoarce-ți doar capul și aruncă-ți o privire, iar eu o să te țin ferm, ca să te simți în siguranță.

Thea ezită, sfâșiată între dorința de a vedea broscuțele țestoase și spaima de apă. Mâinile se agățau tare de brațele lui și îi simți bicepșii tari flexându-se, când o strânse mai aproape de el.

— Nu te grăbi, îi spuse el în șoaptă și Thea îi simți buzele periindu-se de buclele ei.

Inspiră adânc și se oțeli. O jumătate de secundă mai târziu își îngropă convulsiv fața în pieptul lui, tremurând, încercând să lupte cu greața care urca în ea. El o legănă, liniștind-o cu ușoara mișcare clătinătoare a trupului său, în timp ce îi șoptea sunete liniștitoare, care nu erau chiar cuvinte.

Peste două minute încercă din nou, cu aproape

același rezultat.

La a patra încercare, din ochi îi curgeau lacrimi de frustrare. Richard încercă să o ducă înapoi în casă, dar încăpățânarea de care erau atât de conștienți frații ei își spuse cuvântul și Thea refuză să plece de acolo. Dumnezeuule, o să vadă broscuțele acelea țestoase.

Zece minute mai târziu tot nu reușise să arunce decât o singură otheadă, înainte ca panica și greața să o lovească din nou și Thea începea să devină furioasă pe ea. Broscuțele se însoreau încă fericite, dar puteau pleca de acolo în orice clipă.

— De data asta o să reușesc, anunță ea pe un ton de furioasă determinare.

Richard oftă.

— Bine.

Era perfect conștientă că el o putea oricând ridica înapoi în brațe și să plece de acolo, dar simțea pe undeva că era dispus să stea așa până când ea va fi gata să renunțe. Se încurajă și începu să-și întoarcă încet, încet, capul.

— În vreme ce tu te torturezi singură, eu o să mi ocup timpul amintindu-mi cum puteam vedea prin cămașa ta de noapte, când înaintai prin grădină, spuse el.

Uluită, Thea se pomeni clipind des, câteva secunde, spre micuțele broaște țestoase, în timp ce tremura la impactul spuselor lui. Când își

întoarse brusc capul, pe fața ei se citea mai multă furie decât panică.

— *Ce?!*

— Am putut vedea prin cămașa ta de noapte, repetă el binevoitor. Un zâmbet îi flutură pe buze și ochii lui cristalini păreau și mai amuzați când se uită în jos, la ea. Soarele strălucea dintr-un anumit unghi. Am văzut... Dar lăsa propoziția neterminată.

Se împinse în brațele lui, în dorința de a se elibera, dar fără rezultat.

— Și mă rog, *ce anume* ai văzut?

— Totul. Ai niște sfârcuri mici, formidabile. Părea că savurează amintirea. Scoase un sunet mic, de plăcere, din beregată.

Thea se înroși puternic, simțind cum acele mai sus menționate sfârcuri mici, formidabile, începeau să i se întărească. Reacția fu dublată de una asemănătoare, în pantalonii lui.

— Uită-te la broscuțe, spuse el.

Tulburată, făcu întocmai. În același timp, el o mângâie cu mâna dreaptă în jos, spre fundul ei, atingerea arzându-i carnea prin pânza subțire, apoi o prinse și o ridică astfel încât despicătura dintre pulpele ei se așeză peste umflătura tare din spatele șlițului său. Lui Thea i se tăie respirația. Se uita orbită la broscuțe, dar atenția ei era îndreptată asupra apexului pulpelor ei. Își înghiți un geamăt, reținându-și cu greu pornirea

de a se freca de umflătură. Simțea cum se modifică în interior, cum i se contractă și decontractă mușchii, se simțea tot mai udă, pe măsură ce dorința devenea din ce în ce mai mare.

Era un străin. Iar ea probabil că înnebunise, de vreme ce stătea aici cu el, într-o poziție atât de provocatoare. Dar cu toate că mintea ei știa că el era un străin, trupul îl accepta ca și cum l-ar fi știut dintotdeauna. Conflictul o făcu incapabilă să acționeze.

Broscuțele erau chiar ca niște turțițe, cu minuscule căpșoare de reptilă și cu piciorușe boante. Stăteau aliniate pe bușteanul pe jumătate imersat, apa pleoscăind blând chiar sub ele. Thea se uită câteva clipe la luciul apei până să își dea seama ce făcea și cu cât succes îi distrăsese el atenția.

— Richard, spuse ea încet.

— Hmm? Vocea lui era mai groasă, respirația ușor mai rapidă.

— Mă uit la broscuțe.

— Știu, draga mea. Am știut că o s-o poți face.

— Nu vreau să mă duc mai aproape, dar mă uit la apă.

— Asta e bine. Pe măsură ce o să înveți să ai încredere în mine, o să scapi, treptat, de frica asta.

Ce lucru ciudat a putut el spune. Ce legătură

avea el cu frica ei de apă? Care fusese provocată de visele ei, nu de el. Vroia să-l întrebe de ce spusese asta, dar îi era greu să gândească cum trebuie, când el o ținea atât de intim și când erecția lui se împingea tot mai insistent în ea, cu fiecare clipă care trecea.

Apoi ceva nevăzut le alarmă pe broscuțele țestoase, sau poate că una dintre ele decisese pur și simplu că îi ajunsese atâta soare și celelalte fuseseră de acord, pentru că începură să-și dea drumul, de pe buștean, plonjând în apă, una câte una, întreaga acțiune derulându-se atât de repede încât nu dură mai mult de o secundă. Mici valuri începură să radieze dinspre buturugă, retrezind un ecou de greată în stomacul ei. Thea înghiți și se uită în altă parte și vraja senzuală dispăru.

Și el înțelese. Înainte ca ea să apuce să spună ceva, o ridică în brațe și o purtă înapoi în grădină.

Amintindu-și ce spusese el despre cămașa ei de noapte, Thea se înroși din nou, de cum o instală înapoi pe picioarele ei. El se uită la obrajii încinși și în ochi i se citi amuzamentul.

— Nu râde, mormăi ea îndepărtându-se de el. Deși era, probabil, prea târziu, încercă să fie demnă.

— Mulțumesc că mi-ai arătat broscuțele țestoase și că ai avut răbdare cu mine.

— Cu cea mai mare plăcere, spuse el pe un ton grav, care îi trăda totuși râsul interior.

Thea se încruntă. Nu știa dacă să se îndepărteze mergând de-a-ndărătelea, sau să se întoarcă, permițându-i să aibă o priveliște perfectă și asupra spatelui ei. Nu avea destule mâini ca să-și acopere punctele de interes și oricum, era prea târziu. Făcu un compromis, îndepărtându-se pieziș.

— Thea.

Thea se opri, ridicându-și întrebător sprâncenele.

— Vrei să vii cu mine la un picnic, în după-amiaza asta?

Un picnic? Se uita la el, minunându-se încă o dată de tulburătorul amestec de familiar și de străin, pe care le regăsea în de el. Ca și puii de broască țestoasă, un picnic suna aproape la fel de insuportabil de tentant; simțea totul ca și cum ar fi deschis o carte atât de captivantă încât nu se putea opri din a întoarce pagină după pagină. Totuși, simți cum dă înapoi.

— Eu nu...

— Cam la o milă de aici, există un pom, într-un câmp necultivat, o întrerupse el și orice urmă de amuzament dispăruse din ochii lui de culoarea oceanului. Este uriaș, cu crengi mai groase ca talia mea. Parcă s-ar afla acolo dintotdeauna. Mi-ar plăcea să stau întins pe o pătură, la umbra lui,

să-mi pun capul în poala ta și să-ți povestesc despre visele mele.

5

Thea ar fi vrut să o ia la fugă. La naiba cu atâta curaj; discreția îi cerea să dispară. Vroia ea asta, dar picioarele nu i se mișcau. Parcă îi amortise tot trupul. Dădu drumul tivului cămășii de noapte să cadă în iarba udă și rămase uitându-se prostește la el.

— Cine ești? șopti ea într-un târziu.

El îi studie subita teroare din ochi și o undă de regret îi traversă fața. Spuse într-un târziu, pe un ton blând:

— Ți-am spus, sunt Richard Chance.

Se opri și privirea pătrunzătoare i se fixă din nou asupra ei, ca să nu-i scape nici cea mai mică nuanță a expresiei.

— Haide să intrăm, spuse el apropiindu-se și luând-o blând de mână și ghidându-i pașii stângaci spre casă.

— O să vorbim acolo.

Thea își întări picioarele tremurânde și-și fixă călcâiele în pământ, trăgându-l să se oprească. Ca și cum ar fi putut. Niciodată până atunci nu fusese atât de conștientă de forța unui bărbat, cum era de a lui. Nu că era o grămadă de mușchi, dar forța de oțel a trupului său era

evidentă. Îl întrebă imperios:

— Ce e cu visele tale? Ce vrei de la mine?

El oftă și-i dădu drumul, frecându-și ușor degetele, în sus și în jos, pe partea interioară, catifelată a brațului ei.

— Ceea ce nu vreau eu, este să-ți fie frică. Tocmai te-am găsit, Thea. Ultimul lucru pe care-l vreau este să te sperii și să te pierd.

Tonul lui era calm și sincer și avu asupra ei un ciudat efect magic. Cum putea o femeie să nu se simtă, dacă nu convinsă, cel puțin calmată de această liniște din cuvintele lui? Își mai reveni puțin și se pomeni mânăată încă o dată spre casă. De data aceasta nu mai încercă să-l oprească. Așa măcar se va putea schimba în ceva mai potrivit, înainte de a avea acea discuție pe care și-o dorea el cu atâta insistență.

Se smulse de lângă el de îndată ce intrară și-și strânse în jurul ei, ca pe o pelerină, sărmana, roasa ei stăpânire de sine.

— Bucătăria este acolo, spuse ea arătând cu degetul. Dacă pui la făcut o cană proaspătă cu cafea, vin și eu imediat ce mă îmbrac.

El îi aruncă din nou una din acele priviri directe, de pură apreciere masculină, măsurând-o din cap până în picioare.

— Din punctul meu de vedere, nu e cazul să-ți faci probleme, spuse el încet.

— Tocmai pentru punctul tău de vedere îmi fac

probleme, răspunse ea și zâmbetul lui îi trimise fluturi în stomac. În ciuda tuturor eforturilor, se simți încălzită de nedisimulata lui atracție pentru ea.

— Cafeaua este în bufetul din stânga chiuvetei.

— Da, doamnă. Îi făcu cu ochiul și o porni spre bucătărie. Thea intră în dormitor, închise ușa și se lăsă pe ea, ușurată. Încă îi mai tremurau picioarele. Ce se petrecea? Avea senzația că se prăvălea într-un loc ciudat, bizar. El era un străin, îl cunoscuse abia ieri și totuși existau momente, tot mai multe, când simțea că îl știa la fel de bine cum se știa pe ea, când vocea lui reverbera adânc în ea ca un clopot intern. Trupul ei răspunsese trupului lui așa cum nu i se mai întâmplase vreodată cu altcineva, cu ușurința unor vechi îndrăgostiți.

Spusese și făcuse lucruri care erau ca un ecou straniu al viselor ei. Dar cum putuse ea visa despre un bărbat pe care nu-l cunoștea? Era ceva cu totul în afara experienței ei; nu avea nicio explicație pentru asta, doar dacă nu ar fi devenit dintr-o dată, clarvăzătoare.

Da, desigur. Thea scutură din cap în timp ce își scotea cămașa de noapte și deschise un sertar de la comodă, să-și ia un sutien și niște chiloți. Parcă îi auzea pe frații ei, dacă ar fi îndrăznit măcar să pomenească despre așa ceva. „Uhu, uhu” ar fi pufnit ei, fornăind de râs. „Are cineva

un turban pentru ea? Madam Theadora o să ne ghicească acum viitorul!”

Își trase pe ea jeanșii și un T-shirt și-și vârî picioarele în niște teniși. Reconfortată de armura îmbrăcăminții, se simțea mai bine pregătită să-i facă față din nou lui Richard Chance. Era o idee bizară să se gândească că îl întâlnise în visele ei, dar știa un mod sigur de a afla. În fiecare reîncarnare, coapsa stângă a luptătorului ei avea o cicatrice, o linie roșie lungă, neregulată, care se termina exact la câțiva centimetri deasupra genunchiului. Nu trebuia decât să-l roage să-și dea jos pantalonii, ca să-i poată vedea piciorul și o să deslușească acest mister, odată pentru totdeauna.

Corect. Se și vedea oferindu-i o ceașcă de cafea: – Cu zahăr și lapte? Vrei cumva o prăjiturică cu chimen? Vrei te rog să-ți dai jos pantalonii?

Sânii îi tresăriră și mușchii stomacului i se încordară. Perspectiva de a-l vedea dezbrăcat era mai tentantă decât ar fi trebuit. Era ceva periculos de tentant în gândul de a-l ruga să se dezbrace. Sigur, el ar face-o, cu ochii aceia intenși uitându-se la ea în tot acel timp. Iar el era la fel de conștient ca și ea că în cazul în care ar fi fost surprinși, ar fi fost omorât...

Thea se smulse din această tulburătoare fantezie. *Omorât?* De ce, Dumnezeule, se

gândise la așa ceva? Probabil că era doar visul, din nou – dar nu visase niciodată că el fusese ucis, doar ea. Și că el fusese ucigașul.

Mușchii stomacului i se strânseseră din nou, dar de data aceasta cu revenirea acelei spaime instinctive pe care o resimțise din prima clipă în care îi auzise pașii pe verandă. Se temuse de el chiar înainte de a-l vedea. Era un bărbat a cărui reputație îl preceda...

Încetează! se admonestă Thea furioasă. Ce reputație? Ea nu auzise niciodată de Richard Chance. Se uită în jurul ei, în dormitor, sperând să reintre în normalitatea mediului ei înconjurător. Avea senzația că lucrurile deveneau încetoșate, dar contururile mobilelor erau reconfortant de ascuțite. Nu, ceața se afla înăuntrul ei și se îngrozi. Începea cu adevărat să alunece peste această linie delicată dintre realitate și lumea viselor.

Poate că Richard Chance nu exista. Poate că nu era decât produsul imaginației ei, trezit la viață de acele vise de trei ori blestemate.

Dar mirosul înnebunitor de cafea nu era un vis. Thea ieși din cameră și traversă livingul, oprindu-se neobservată în pragul ușii bucătăriei. Sau ar fi trebuit să nu fie observată, pentru că picioarele ei în teniși nu făcuseră niciun zgomot. Dar Richard Chance, stând cu ușa frigiderului deschisă, studiindu-i conținutul, se întoarse

imediat să-i zâmbească și privirea aceea acvamarină, enervantă, se plimbă de-a lungul picioarelor ei îmbrăcate în jeanși, cu aceeași apreciere ca și atunci când nu avusese pe ea decât cămașa de noapte. Pentru el nu conta cu ce era îmbrăcată; el vedea carnea femeii, nu hainele, înțelese Thea în timp ce trupul îi pulsa din nou, într-un răspuns automat la această caldă examinare sexuală.

— Ești real? îl întrebă ea, cuvintele abia auzite scăpându-i fără niciun plan. Am înnebunit?! Degetele i se strânseseră în pumni, în așteptarea răspunsului lui.

El închise ușa frigiderului și traversă repede spre ea, luându-i în mâna lui mult mai mare unul din pumnii strânși și ridicându-l la buze.

— Firește că nu ai înnebunit, o liniști el. Gura lui caldă apăsă cu delicatețe pe fiecare oscior alb al pumnului ei, ușurându-i tensiunea din mână.

— Lucrurile se întâmplă prea repede și tu ești puțin derutată. Atâta tot.

Explicația, constată ea, era încă una dintre afirmațiile lui ambigue, dar ciudat de liniștitoare. Iar dacă el era un produs al imaginației ei, era unul foarte solid, numai mușchi și căldură trupească, cu parfumul subtil al pielii lui, cu tot.

Se uită la el îndelung, gânditoare.

— Dar dacă sunt nebună, spuse ea rezonabil, atunci tu nu exiști și atunci de ce aș crede tot ce

spui?

El își dădu capul pe spate, izbucnind în râs.

— Ai încredere în mine, Thea. Nu ești nebună și nici nu visezi.

Ai încredere în mine. Cuvintele îi răsunară în minte și fața îi îngheță, fiori alergându-i de-a lungul spinării, în timp ce se uita la el. Ai încredere în mine. Îi mai spusese asta înainte. Nu-și amintise până acum, dar îi mai spusese asta în visele ei – visele în care o omora.

El îi văzu schimbarea din expresie și propria lui expresie deveni controlată. Se întoarse și se duse să toarne cafea în două cești pe care le puse pe masă, înainte de a o ghida spre unul dintre scaune. El se așeză vizavi de ea și cuprinse o cană cu amândouă mâinile, inhalând aroma bogată a aburului.

Nu o întrebase cum îi plăcea cafeaua, remarcă Thea. Și nici ea nu-i oferise lapte sau zahăr. El bea cafeaua așa cum bea și ceaiul: fără nimic.

Dar de unde știa ea că îi plăcea ceaiul? Simți cum o cuprinde o ușoară amețală și se apucă de marginea mesei, în timp ce se uita la el. Era senzația cea mai ciudată, ca și cum ar fi perceput imagini multiple, în timp ce ochii ei nu vedeau decât una singură. Și pentru prima oară conștientiză o senzație de incomplet, ca și cum ar fi lipsit o parte din ea.

Își petrecu mâinile în jurul ceștii fierbinți din

fața ei, dar nu bău. Se uită în schimb la el, atentă.

— În regulă, domnule Chance, cărțile pe masă. Ce vreți să-mi spuneți despre visele dumneavoastră?

El zâmbi și dădu să deschidă gura, dar se răzgândi și zâmbetul lui deveni trist. Într-un târziu ridică din umeri, ca și cum și-ar fi dat seama că nu se mai putea eschiva.

— Te visez de aproape o lună.

Thea se așteptase la asta, dar auzindu-l acum, a fost totuși un șoc pentru ea. Mâinile îi tremurară un pic, mărturisind:

— Eu – și eu te visez. Ce se întâmplă? Avem cumva vreo legătură paranormală? Eu una nici măcar nu cred în chestii dintr-astea!

El sorbi din cafea, privind-o peste ceașcă.

— În ce crezi tu, Thea? În soartă? În șansă? În coincidentă?

— În toate, presupun. Eu cred că sunt lucruri care trebuie să se întâmple... și unele care pur și simplu se întâmplă.

— Și pe noi în ce categorie ne bagi? Lucrurile astea doar s-au întâmplat sau trebuiau să se întâmple așa, cu noi?

— Tu presupui că există un „noi”, sublinie ea. Noi avem niște vise ciudate, dar asta nu înseamnă că suntem ...

— Intimi? sugeră el, privind-o intens.

Da, visele fuseseră într-adevăr așa. Obrajii i se înroșiră amintindu-și câteva detalii sexuale. Sperase că visele ei fuseseră doar ale ei... dar nu, înțelese ea, văzând expresia din ochii lui. Se înroși și mai tare.

El izbucni în râs.

— Dacă ți-ai putea vedea expresia!

— Încetează, spuse ea brusc, fixându-și privirea în ceașca de cafea, pentru că era prea stânjenită să se uite la el. Nu știa dacă îl va mai putea privi vreodată în ochi.

— Thea, draga mea. Tonul lui era răbdător și dureros de tandru când încercă să o liniștească.

— Am făcut dragoste cu tine în orice fel în care un bărbat poate iubi o femeie... dar numai în visele mele. Cum poate un vis să egaleze realitatea?

Dacă realitatea ar fi mai intensă decât visele, își spuse ea, precis că ar omorî-o. Mâzgăli ceva cu degetul pe masă, încercând să tergiverseze, până când se va liniști din nou. Oare cât de *reale* erau visele acestea? Cum îi putea spune el cu atâta ușurință „dragă mea” și cum de urechilor ei li se părea atât de firesc acest lucru? Încercă să-și spună că nu trecuseră nici douăzeci și patru de ore de când îl văzuse pentru prima oară, dar constată că timpul nu avea nicio importanță. Exista între ei o recunoaștere profundă, care nu avea nicio legătură cu numărul rășăriturilor și

apusurilor.

Încă nu se putea uita la el, dar nici nu trebuia să-l vadă, pentru că fiecare celulă a trupului ei era vibrant conștientă de prezența lui. Singurele alte dăți când se simțise atât de dureros de vie și de sensibilă la prezența cuiva, fusese în visele ei cu acest bărbat. Nu știa cum sau de ce visele lor ajunseseră să se înlănțuiască, dar evidența era prea copleșitoare ca să nege că acest lucru se întâmplase. Dar totuși, cât de aproape de realitate erau aceste vise? Thea își dresese glasul.

— Știu că este o întrebare ciudată... dar ai cumva o cicatrice pe coapsa stângă?

Richard rămase o vreme tăcut, dar în final îl auzi oftând.

— Da.

Thea închise ochii, în timp ce șocul răspunsului lui puneă stăpânire pe ea. Dacă visele erau atât de precise, atunci mai avea o întrebare pentru el, una cu mult mai importantă, chiar. Își făcu curaj și îl întrebă, cu vocea sugrumată:

— În visele tale, m-ai ucis vreodată?

Richard rămase din nou tăcut o vreme, atât de mult încât Thea nu mai putu suporta tensiunea și-și ridică privirea spre el.

— Da, spuse el.

Thea se ridică de la masă și se repezi spre ușa de la intrare. El o prinse aici, petrecându-și brațele pe după ea, prin spate și ținând-o ferecată de el.

— Dumnezeule, să nu-ți fie frică de mine. Niciodată nu ți-aș face vreun rău. Ai încredere în mine. Îi șoptise cuvintele în buclele ei încurcate, cu vocea aspră de emoție.

— Să am încredere în tine! Să am încredere în tine? Cum aș putea? Cum aș putea vreodată? răspunse ea ca un ecou, în pragul lacrimilor, încercând să se smulgă din strânsoarea lui.

— Cel puțin aici ai dreptate, spuse el cu oarecare asprime în glas. Te-ai coborât, lăsându-mă să te ating, să-ți ofer plăcere, dar niciodată nu ai avut încredere în mine, ca să te iubesc.

Thea râse sălbatic, în pragul isteriei.

— Te-am cunoscut abia ieri! Ești nebun — amândoi suntem nebuni. Nimic din toate astea nu are logică. Și Thea se apucă de mâinile lui, încercând să se elibereze din strânsoare. El își ajustă doar strângerea. Prinzându-i mâinile și înlănțuindu-și degetele cu ale ei, împiedicând-o să acționeze violent și continuând să o țină în îmbrățișarea lui. Era atât de imobilizată încât ar fi putut doar să-l lovească în fluierul piciorului, numai că ea era în teniși și el în ghete, deci se îndoia că i-ar fi pricinuit cine știe ce disconfort. Dar deși știa că era inutil, se răsuci și se luptă cu

forța lui superioară, până când obosi. Gâfâind, incapabilă să mai facă vreun efort, cedă, lăsându-și mușchii să se relaxeze.

Instantaneu el o strânse mai mult, aplecându-și capul să-și frece gura de tâmpilele ei. Rămase cu buzele acolo, simțindu-i pulsul prin pielea delicată. Îi șopti:

— Nu ne-am cunoscut abia ieri. Ne cunoaștem de o viață – de mai multe vieți. Eu am fost aici, așteptându-te. Știam că o să vii.

Atingerea lui avu un efect magic asupra ei: ca întotdeauna. Prezentul se încețoșă, amestecându-se cu trecutul, până când nu mai era sigură ce anume se petrecea acum și ce anume se petrecuse înainte. Exact așa o ținuse și în noaptea aceea când el se strecurase prin tabăra armatei tatălui ei și se furișase în camera ei. Teroarea se agita în ea ca aripile unui vultur, dar era și atunci la fel de neajutorată ca acum. Îi pusese căluș și o purtase în tăcere, prin noapte, spre propria lui tabără, unde o ținuse ostatecă, împotriva atacului tatălui ei. Fusese virgină când o răpise. Când o returnase, o lună mai târziu, nu mai era neatinsă. Și se îndrăgostise atât de prostește de răpitorul ei, încât mințise ca să îl protejeze, trădându-și astfel tatăl.

Thea își lăsă capul să-i cadă pe spate, pe umărul lui.

— Nu știi ce se întâmplă, spuse ea în șoaptă.

Cuvintele sunară gros, găuit. Scenele pe care le avea ea în cap nu puteau fi amintiri.

Buzele lui îi atinseră adâncitura mică de sub ureche.

— Ne-am regăsit, Thea. Thea. Cât de mult îmi place numele ăsta.

Ca și prima oară, îi pronunțase numele de parcă l-ar fi degustat.

— De fapt, este – este Theadora. O preocupase dintotdeauna de ce îi dăduseră părinții ei un nume atât de demodat, de neobișnuit, dar când i-a întrebat, mama ei i-a răspuns, ușor confuză, că pur și simplu le plăcuse. Frații ei, pe de altă parte, aveau nume cât se poate de normale, Lee și Jason.

— Ah. ăsta îmi place chiar mai mult. Îi ciuguli lobul urechii, mușcându-l ușor cu dinții lui ascuțiți.

— Cine ai fost înainte? se auzi ea întrebând, scuturând apoi repede din cap. Nu contează. Oricum eu nu cred nimic din toate astea.

— Ba, crezi, o certă el amușinându-i delicat coarda expusă, vulnerabilă a gâtului ei arcuit. Se excitase din nou, constată ea, sau poate că încă nici nu se relaxase, cine știe. Lungimea lui dură se arcuise pe fundul ei îmbrăcat în jeanși. Niciun alt bărbat nu mai reacționase la ea cu atâta dorință evidentă, nu o mai dorise atât de puternic și de continuu. *Nu trebuia decât să-și*

frece coapsele de el, în mișcarea aceea rotată care îl înnebunea întotdeauna și el ar posedat-o acolo, atunci, lipind-o de zidul castelului și ridicându-i fustele...

Thea își smulse mintea care o luase razna, de la visul cu ochii deschiși, dar realitatea nu era nici ea mai puțin provocatoare sau precară.

— Nu mai știu ce este cu adevărat real, strigă ea.

— Noi, Thea. Noi suntem reali. Știu că ești confuză. De cum te-am văzut, am știut că o să începi să-ți amintești. Vroiam să te strâng în brațe, dar știam că era prea devreme, știam că erai îngrozită de ce se petrecea. Haide să ne bem cafeaua și-ți voi răspunde la toate întrebările.

Îi dădu drumul prudent, lăsând-o cu un ciudat sentiment de frig și de abandonare. Se întoarse să se uite la el, la oasele acelea puternice ale feței lui, la privirea intens atentă a ochilor lui plini de viață. Îi simți foamea emanând din el ca un câmp de forță, învăluind-o într-o căldură primară care contracara răcoarea faptului că nu se mai afla în brațele lui. O altă amintire o asaltă. Dintr-un alt timp, când stătuse și se uitase la chipul lui și-i văzuse dorința atât de clară, din ochi. Atunci fusese șocată și îngrozită, o tânără domnișoară inocentă, răsfățată, aruncată brusc în condiții dure, când nu mai

avea decât dubioasa lui protecție, împotriva pericolelor. Dubioasă nu din cauza lipsei lui de competență ci pentru că era sigură că pericolul era mai mare dinspre el, decât dinspre o amenințare exterioară.

Thea inspiră încet, adânc, simțind din nou ceața aceea interioară, când trecutul se confunda cu prezentul și înțelese dintr-o dată cât de zadarnic era să continue să lupte cu adevărul. Oricât ar fi fost de necrezut, trebuia să accepte ceea ce se petrecea. Își trăise întreaga ei viață – această viață, oricum – sigură, într-un cadru îngust, neștiind nimic altceva, dar acum obloanele fuseseră date de-o parte și ea vedea mult prea mult. Această enormitate o copleșea, îi cerea să-și depășească granițele confortabile ale vieții ei și să pășească spre pericol, pentru că asta era ceea ce adusese cu el Richard Chance, când intrase din nou în viața ei. Îl iubise în toate reîncarnările lui, indiferent cât de mult se luptase să-l respingă. Iar el o dorise și el, violent, ignorând cu aroganță pericolul de a se întoarce la ea, iară și iară. Dar în ciuda acestei dorințe, își spuse ea cu durere, până la urmă el sfârșea prin a o distruge de fiecare dată. Visele ei fuseseră niște avertismente, făcându-i cunoștință cu trecutul. Pentru că ea să știe și să îl evite în prezent.

Să plece. Asta era tot ce trebuia ea să facă, să-

și strângă lucrurile și să plece. În schimb, îl lăsase să o conducă înapoi în bucătărie, unde cafeaua încă mai aburea în cești. Rămase deconcertată să constate cât de puțin timp trecuse de când se ridicase de la masă.

— Cum ai știut unde să mă găsești? De când știi de mine? îl întrebă ea brusc, luând o gură întăritoare de cafea.

El îi aruncă o privire apreciativă, ca și cum i-ar fi măsurat dorința de a-i accepta răspunsurile și se așeză pe scaun, vizavi de ea.

— Ca să-ți răspund mai întâi la cea de a doua întrebare a ta, am știut de tine aproape toată viața mea. Eu am avut dintotdeauna vise ciudate, foarte amănunțite, din vieți și timpuri diferite, așa încât am acceptat toate acestea cu mult înainte de a deveni suficient de matur ca să mă gândesc că erau lucruri imposibile.

Râse sarcastic, apoi își căută și el puterea în cafea.

— Faptul că știam despre tine, că te așteptam, m-a distrus în relația cu alte femei. Nu o să te mint spunându-ți că am fost ca un călugăr, dar nu am avut niciodată nici măcar o pasiune de adolescent.

Se uită în sus la ea, cu privirea inexpresivă.

— Cum poate concura o adolescentă sprintară, șopti el, cu amintirile mele, când eu știam ce însemna să fiu bărbat și să fac dragoste cu tine?

Ea nu avea asemenea amintiri decât de curând, dar oricum și ea trecuse prin viață nemarcată romantic, cea mai adâncă parte din ea fiind incapabilă să răspundă bărbaților interesați. De la bun început, nu reușise să-și construiască nicio protecție împotriva lui Richard.

Atât mental cât și fizic, era dureros conștientă de el. El crescuse cu această prevenire și firește, nu i-a fost ușor. Era greu de imaginat, dar lui îi fuseseră răpite, dintotdeauna, o copilărie și o adolescență normale, o *viață* normală.

— Cât despre felul în care te-am găsit, continuă el, visele m-au adus aici. Detaliile pe care le-am văzut m-au ajutat să restrâng localizarea. Visele au început să fie tot mai intense și am știut că nu puteai fi departe. Cum am văzut locul acesta, am știut că aici este. Așa că am închiriat casa vecină și am așteptat.

— Tu unde locuiești? îl întrebă ea curioasă.

Richard îi aruncă un zâmbet ciudat.

— Am locuit în Carolina de Nord, o bună bucată de vreme.

Era convinsă că nu-i spunea adevărul. Se lăsă pe spate și îl studie, gândindu-se la următoarea întrebare.

— Cu ce te ocupi, ca să-ți câștigi existența?

El râse și tonul era jalnic și vesel în același timp, ca și cum s-ar fi așteptat la întrebarea aceasta.

— Dumnezeule, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Lucrez în armată, ce altceva să fac?

Firește. Doar era un războinic înnăscut, indiferent în care dintre viețile lui. Frânturi de informații, aflate de la emisiunile de știri, își găseau acum locul. Știind intuitiv că el o direcționa, se hazardă:

— Fort Bragg?

El încuviință din cap.

Forțele Speciale, prin urmare. Habar n-ar fi avut unde se afla baza acestora, dacă nu ar fi fost toate acele știri despre Războiul din Golf. Fu cuprinsă de o subită groază. Participase și el la conflict? Dacă ar fi fost ucis și ea nu ar mai fi știut niciodată despre el...

Atunci ea nu ar mai fi trebuit acum să se teamă pentru propria ei viață.

Într-un fel, asta nu-i diminuează frica pe care o resimțea pentru el. Întotdeauna îi fusese frică de el. El trăia cu pericolul fără să se gândească la el, dar ea nu fusese niciodată în stare să facă asta.

— Cum ai plecat de acolo?

— Am avut multe zile libere. Încă o lună de acum înainte nu trebuie să mă întorc acolo, decât în cazul în care s-ar întâmplă ceva neașteptat.

Dar în ochii lui citea, fără să o înțeleagă exact, o expresie de îngrijorare, de resemnare.

Richard se întinse peste masă și-i luă mâna. Degetele lui lungi, bățătorite, le acoperiră pe ale ei mai subțiri, mai mici, învăluindu-le în căldură.

— Dar tu? Tu unde locuiești, cu ce te ocupi?

Cel mai sigur ar fi fost să nu-i spună, dar se îndoia că ar fi avut vreun rost. În fond îi știa numele și probabil că și notase și numărul mașinii ei. Dacă ar fi vrut, ar fi reușit să o găsească.

— Eu locuiesc în White Plains. Acolo am crescut; toată familia mea locuiește acolo.

Se trezi sporovăind despre asta, nerăbdătoare să-i ofere toate detaliile vieții ei.

— Părinții mei trăiesc încă și am doi frați, unul mai mare decât mine și altul, mai mic. Tu ai frați și surori?

El scutură din cap, zâmbindu-i.

— Am câțiva unchi și mătuși și câțiva veri împreăștiați prin țară, dar nu am pe nimeni mai apropiat.

El fusese dintotdeauna un singuratic, nepermițând nimănui să se apropie de el – cu excepția ei. Din punctul acesta de vedere, fusese la fel de neajutorat ca și ea.

— Eu zugrăvesc case, spuse ea simțind în continuare nevoia de a umple toate golurile dintre ei. Case adevărate, nu imaginile lor. Și fac picturi murale.

Se simți tensionată, dorind ca el să o aprobe,

nu să-și manifeste îndoiala, așa cum făceau mulți alții.

Degetele lui se strânseseră peste ale ei, apoi se relaxară.

— Asta explică multe. Ți-a plăcut întotdeauna să faci cât mai confortabile și mai frumoase locurile noastre, fie că era vorba de o blană întinsă pe jos, în cort, sau de câteva flori sălbatice, într-o cupă de metal.

Până să-i fi spus asta, ea nu avusese nicio amintire despre astfel de lucruri, dar brusc văzu pieile pe care le folosiseră ca să-și facă priciul, în cort și felul în care florile sălbatice pe care le aranja în cupa metalică își plecau capetele sub pala de aer rece, de fiecare dată când se deschidea perdeaua cortului.

— Tu îți amintești totul? întrebă ea în șoaptă.

— Fiecare detaliu? Nu. Nu-mi pot aminti nici toate detaliile petrecute în viața aceasta; nimeni nu poate. Dar lucrurile importante, da.

— Noi de câte ori...? Vocea i se stinse, lovită din nou de imposibilitatea acestui lucru.

— De câte ori am făcut dragoste? sugeră el, deși știa al naibii de bine că nu asta ar fi vrut ea să întrebe. Totuși, ochii lui arborară o expresie fierbinte, ușor galeșă și spuse:

— Fără număr. Eu nu am reușit niciodată să mă satur de tine.

Trupul ei îi răspunse, tresărind de dorință.

Reuși să se controleze. În joc era viața ei, dacă ar fi cedat nevoii dureroase de a se implica din nou într-o relație cu el.

— De câte ori am trăit, îl corectă ea.

Îi simți împotrivirea de a-i răspunde, dar jurase că îi va răspunde la toate întrebările, iar el era un om de onoare.

Și el spuse, strângându-i din nou mai tare, mâna.

— De douăsprezece ori. Aceasta este cea de a douăsprezecea oară.

Thea aproape că sări de pe scaun. De douăsprezece ori! Cifra îi răsuna în cap. Ea nu-și amintea decât de jumătate din aceste dăți, dar și aceste amintiri erau parțiale. Copleșită, încercă să se smulgă de lângă el. Nu-și putea păstra sănătatea minții sub o asemenea încărcătură.

Într-un fel se pomeni trasă pe după masă și instalată în poala lui. Acceptă familiaritatea poziției, știind că o mai ținuse așa, de nenumărate ori. Coapsele lui erau dure sub fundul ei, pieptul lui, un zid puternic, care să îi ofere protecție, brațele lui, vânjoase bare de susținere, din oțel viu. Nu avea logică să se simtă în siguranță și protejată în îmbrățișarea unui bărbat care însemna un pericol atât de mare pentru ea, dar contactul cu trupul lui era infinit de reconfortant.

El spunea ceva liniștitor, dar Thea nu se putea

concentra supra cuvintelor. Își lăsă capul pe spate, pe umărul lui, amețită de tumultul emoțiilor contradictorii. El se uită în jos la ea și-și ținu respirația, devenind tăcut, în timp ce privirea i se fixă pe gura ei.

Știa că ar fi trebuit să se întoarcă, dar nu o făcu, nu putu face asta. În schimb, brațul i se petrecu pe după gâtul lui, ținându-se tare de el, în timp ce el își coborî capul și-i acoperi gura cu a lui.

7

Gustul lui era ca o reîntoarcere acasă, gurile lor potrivindu-se fără nicio stângăcie sau nesiguranță. Un geamăt flămând hârâi în gâtulejul lui și întreg trupul i se tensionă în timp ce-i acapara gura cu limba. Cu ușurința unei lungi familiarități, își vârî mâna sub T-shirtul ei și și-o închise peste un sân, făcându-și loc cu degetele pe sub cupa sutienului, pentru ca mâna să i se așeze acum pe pielea goală, cu sfârcul ca o mărgică, în palma lui. Thea se înfioră sub atingerea lui, într-un paroxism de dorință amestecată cu ușurare, ca și cum, după ce suferise din cauza absenței lui, se putea acum relaxa. Pentru ea nu existase niciodată un alt bărbat, își spuse ea afundându-se în plăcerea sărutului lui și nici nu va exista vreodată. Deși

păreau prinși într-un infernal dans al morții, nu se mai putea opri să nu-l iubească, așa cum nu-și putea opri bătăile inimii.

Reacția lui la ea era la fel de profundă și de necontrolabilă ca și a ei. O simțea în tensiunea tremurândă a trupului lui, în respirația lui neregulată, în nevoia atât de disperată de a o atinge. De ce atunci, în toate viețile lor împreună, o distrusese? De sub pleoape începură să i se prelingă lacrimi, în timp ce se agăța de el. Oare *din cauza* forței dorinței lui? Să nu fi suportat să fie atât de mult la discreția altei persoane, să fi considerat intolerabilă această vulnerabilitate și într-un brusc acces de furie decisese să pună capăt acestei nevoi? Nu; Thea respinse acest scenariu, pentru că una dintre cele mai clare amintiri ale ei era calmul din ochii lui acvamarini în timp ce o apăsa mai adânc și mai adânc în apă, ținând-o acolo până când orice urmă de oxigen îi dispăruse din plămâni și imaginea i se încețoșase.

O lacrimă îi alunecă în colțul gurii și el îi gustă sarea. Gemu și buzele îi părăsiră gura ca să se plimbe de-a lungul obrazului, sorbind umezeala. Nu o întrebă de ce plângea, nu deveni neliniștit sau preocupat. În loc de asta, o strânse mai tare la piept, liniștind-o cu prezența lui. În timp ce scene din trecut îi alunecau prin memorie ca niște eșarfe de mătase, fine dar detectabile, Thea

își aminti că el nu fusese niciodată tulburat de lacrimile ei. Și oricum, nici ca ea să fi fost vreo plângăcioasă; iar când *plângea totuși*, cel mai adesea el era cauza lacrimilor ei. Iar reacția lui era și atunci exact ca aceasta de acum: o strângea în brațe, lăsând-o să-și facă plânsul, rareori deviind de la acest obicei, indiferent cât de mult ar fi supărat-o.

— Tu nu ai făcut niciodată compromisuri, spuse Thea încet, întorcându-și fața în umărul lui, ca să-i folosească drept batistă cămașa albă.

El reuși cu greu să-i urmeze firul gândirii. Oftă, în timp ce degetele îi frământau ușor sânul, savurând moliciunea de mătase a pielii, mărgeaua sfârcului.

— Noi ne-am aflat întotdeauna pe poziții opuse. Eu nu mi-am putut trăda țara, prietenii.

— Dar de la *mine* te-ai așteptat să o fac, spuse ea cu amărăciune.

— Nu, niciodată. Amintirile tale sunt încă încețoșate, nu-i așa? Scumpa mea, tu ai luat unele decizii grele, dar ele s-au bazat pe propriul tău simț justițiar și nu le-ai luat pentru că te-aș fi constrâns eu.

— Așa spui tu. Îi apucă mâna și i-o trase afară de sub bluza ei. Pentru că memoria mea este încețoșată, nu te pot contrazice aici, nu-i așa?

— Ai putea încerca să ai încredere în mine.

Spusese asta încet, cu privirea intensă.

Thea se foi în poala lui.

— Spui într-una asta. Date fiind circumstanțele, îmi ceri prea mult, nu crezi? Sau sunt în siguranță cu tine câtă vreme stau departe de apă?

Gura lui făcu o grimasă de amărăciune.

— Încrederea a fost întotdeauna problema noastră.

Ridicând mâna, cea care abia adineauri îi mângâiase sânul, se jucă încet cu una din buclele ei încâlcite.

— Din partea mea, mărturisesc. Nu am fost niciodată sigur că nu o să te răzgândești și n-o să mă trădezi, în schimb.

— În schimbul tatălui meu, vrei să spui. Dintr-o dată furioasă, încercă să se dea jos din poala lui. Dar el își întări doar mai mult brațele, ținând-o în loc, așa cum o făcuse de nenumărate alte ori.

— Temperamentul tău nu s-a schimbat niciodată, remarcă el, încântarea străpungând stratul de amărăciune a stării lui.

— Eu nu sunt temperamentală, izbucni Thea, știind bine că frații ei ar fi dezaprobat-o pe loc. Nu se aprindea repede, dar nici nu renunța ușor.

— Sigur că nu, spuse el strângând-o mai aproape și dragostea absolută din vocea lui aproape că-i topi inima. Cum putea avea față de ea niște sentimente atât de intense și totuși să facă ceea ce făcuse? Și cum de mai putea ea să-l

iubească atât de mult, la rândul ei?

O ținu o vreme așa, în tăcere, cu inima bătându-i de laterala pieptului ei. Senzația era cea pe care o simțise de multe ori înainte, stând întinsă pe brațul lui stâng, astfel ca brațul drept, cel care mânua sabia, să fie liber.

Își dădu seama că vroia asta. Îl vroia pe *el*, pentru tot restul vieții. Pentru totdeauna. În toate viețile lor anterioare, timpul cât fuseseră împreună se număra în luni sau chiar în săptămâni, dragostea lor fiind atât de dureros intensă, încât uneori intra în panică în fața imposibilei forțe a sentimentelor ei. Nu reușiseră niciodată să îmbătrânească împreună, să se iubească fără disperare sau teamă. Acum trebuia să ia o decizie vitală: să fugă, ca să-și protejeze viața... sau să rămână și să lupte pentru viața lor împreună? Bunul simț care o condusesse până acum, cel puțin până când visele distruseseră totul, îi spunea să fugă. Inima îi spunea să rămână lipită de el cât mai strâns cu putință. Poate, doar poate, dacă va fi foarte prudentă, de data aceasta va reuși să câștige. Va trebui să fie extrem de prudentă față de situațiile care implicau apa. Cu perfecțiunea înțelepciunii căpătate prin experiență, știa acum că fusese o nebunie să se ducă să vadă broscuțele țestoase împreună cu el; avusese noroc că nu se întâmplase nimic. Poate că pur și simplu nu

fusese destul timp ca să se întâmple ceea ce se mai întâmplase în trecut.

Înțelese că de data aceasta lucrurile erau altfel. Circumstanțele lor erau altele. O trecu un fior când își dădu seama că de data aceasta *putea* fi altfel. Spuse în șoaptă:

— De data aceasta nu suntem pe poziții opuse. Tatăl meu este un om minunat, un cap de familie cât se poate de obișnuit, fără o armată la dispoziția lui.

Richard chicoti, dar redeveni repede sobru. Când Thea își ridică privirea, văzu tristețe în ochii lui.

— Aceasta este cea de a douăsprezecea oară a noastră. Nu cred că vom mai avea o altă șansă.

Thea se îndepărtă puțin de el.

— M-ar ajuta dacă aș ști de ce ai făcut... ce ai făcut. Niciodată nu am știut. *Spune-mi*, Richard. În felul acesta mă pot apăra împotriva...

Richard scutură din cap.

— Nu pot. Totul se rezumă la încredere. Ea este cheia pentru totul. Eu trebuie să am încredere în tine. Tu trebuie să ai încredere în mine... *chiar în fața dovezii copleșitoare a contrariului.*

— Îmi ceri prea mult, spuse ea pe un ton sec. Și tu trebuie să ai încredere în mine în aceeași măsură?

— Eu deja am. Pentru ultima oară. Poate că de

aceea s-au și schimbat circumstanțele noastre.

În colțul gurii îi apărură un zâmbet crispat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nici asta nu-ți pot spune. Ar schimba ordinea lucrurilor. Ori îți amintești singură, ori nu. De data aceasta ori o s-o facem așa cum trebuie, ori vom pierde pentru totdeauna.

Ei nu îi plăceau alegerile. Vroia să strige la el, să și urle furia față de soarta necrutătoare. Dar știa că nu i-ar folosi la nimic. Ea nu putea decât să și ducă mai departe propria ei bătaie, știind că o va costa viața dacă va pierde. Poate că asta și era ideea, anume că fiecare persoană era în final responsabilă pentru propria-i viață. Dacă așa era, nu-i păsa prea mult de lecție.

El începu să o sărute din nou, ridicându-i capul și bând adânc din gura ei. Thea i-ar fi putut savura ore întregi săruturile, dar el se retrase dintr-o dată, cu respirația grea și dorința întunecându-i ochii.

— Culcă-te cu mine, șopti el, a trecut atât de mult timp. Am nevoie de tine, Thea.

Chiar avea. Îi simțea erecția tare ca fierul, lipită de fesele ei. Totuși, cu toate intimitățile din viețile lor trecute, în această viață abia îl întâlnise și nu-i venea să lase lucrurile să ajungă atât de departe, atât de repede. El îi văzu refuzul în expresie, înainte ca ea să fi apucat să spună ceva și mormăi o înjurătură în barbă.

— De fiecare dată faci asta, spuse el frustrat. Mă înnebunești. Fie mă faci să aștept, când eu mor să te am, fie mă provocă să fac dragoste cu tine când știi al naibii de bine că nu ar trebui.

— Așa să fie? Thea se dădu jos din poala lui și-i aruncă peste umăr o privire provocatoare. Niciodată până atunci nu-i mai aruncase cuiva priviri provocatoare și era oarecum surprinsă de ea însăși că o făcea cum, dar gestul îi venise cât se poate de firesc. Poate că în trecut fusese ușor seducătoare. Îi plăcea ideea. O făcea să se simtă bine. Personalitatea lui Richard era atât de puternică încât ea avea nevoie de *ceva* care să o ajute să-l țină în frâu.

El o privi furios și-și strânse mâinile în pumni. Dacă relația lor ar fi fost mai avansată, se gândi ea, el nu ar fi luat nu-ul ca pe un răspuns, cel puțin nu încă.

Mai întâi ar fi făcut toate eforturile ca să o seducă – eforturi care de obicei reușeau. Indiferent cum îl chema și indiferent de moment, Richard fusese întotdeauna un amant senzual, devastator. Doar că și el simțea constrângerile noului, știa că ea era încă prea nervoasă pentru ceea ce vroia el.

Se ridică rigid în picioare, cu o grimasă pe chip, din cauza disconfortului.

— În cazul acesta ar trebui să plecăm de aici, poate să mergem în oraș, pentru prânz. Sau

poate pentru micul dejun, se corectă el uitându-se la ceas.

Thea zâmbi, amuzată și impresionată de atenția lui. A se afla undeva în public cu el i se părea într-adevăr cu mult mai sigur decât să rămână aici.

— Asta este chiar ca o întâlnire, spuse ea și râse. Niciodată n-am mai făcut-o, înainte.

ERA O ZI ÎNCÂNTĂTOARE, plină de bucuria redescoperirii. După micul dejun în singura cafenea din micuțul orașel din apropiere, o porniră cu mașina pe drumurile lăturalnice, oprindu-se ocazional ca să coboare și să exploreze locurile pe jos. Richard evita cu grijă orice fir de apă sau iaz, astfel încât Thea se simțea relaxată, putându-se concentra asupra cunoașterii, încă o dată, a acestui bărbat pe care-l iubise dintotdeauna. Atâtea lucruri pe care le făcea el îi declanșau amintiri, unele delicioase, altele, tulburătoare. A spune că viețile lor trecute fuseseră tumultoase, ar fi însemnat să ia totul în derizoriu. Rămase șocată să își amintească momentul când se folosiseră de un cuțit ca să se apere de el, o confruntare care se terminase cu vărsare de sânge: a lui. Și cu o pasională scenă de iubire.

Dar cu fiecare nouă amintire se simțea tot mai întregită, pe măsură ce piesele lipsă își găseau

locul. Avea senzația că în toți acești douăzeci și nouă de ani de viață a ei nu avusese decât o singură dimensiune și că abia acum devenea o persoană deplină, reală.

Și erau lucruri noi pe care le descoperea la el. Nu rămăsese cătuși de puțin un învechit; era un bărbat modern, cu amintiri și experiențe care nu o includeau pe ea. E drept, uneori mai folosea câte un termen arhaic sau o frazare care o amuza, ca până la urmă să se surprindă făcând și ea același lucru.

— Mă întreb de ce de data aceasta ne amintim, filosofă ea în timp ce se plimbau pe o cărare pustie, cu copaci înalți, atât de deși deasupra lor încât formau un tunel întunecat, răcoros. Părăsiseră Jeep-ul lui vreo sută de metri mai încolo, tras într-o margine ca să nu blocheze traficul inexistent.

— Niciodată nu am mai făcut asta, continuă ea.

— Poate pentru că acum este *ultima* oară. Îi ținea mâna într-a lui. Vroia să se uite doar la el, să absoarbă detaliile ținutei lui drepte, militărești, unghiul arrogant al capului lui brunet, bărbia încăpățânată. O cuprinse panica la gândul că acesta avea să fie sfârșitul, că îl va pierde pentru totdeauna dacă nu va reuși să fie mai deșteaptă decât soarta.

Îl strânse mai tare de mână. Asta era ce trebuia ea să facă: să se lupte cu soarta. Dacă va

câștiga, va avea o viață cu acest bărbat pe care-l iubea de două milenii. Dacă pierdea, va muri. Nimic mai simplu.

8

A doua zi dimineața, Thea stătea întinsă, nemișcată, în ceasul dinaintea răsăritului, respirând în ritmul profund al somnului. Visul începu să se desfășoare, în timp ce scene de demult se perindau în subconștientul ei.

Lacul era tăcut și straniu de frumos, în zori. Stătea pe ponton și privea răsăritul soarelui auriu din spatele copacilor înalți, întunecați, privea lacul devenind din negru, roz, în reflexele strălucitoare. Iubea lacul în toate stările lui, dar răsăritul era preferatul ei. Așteptă și fu răsplătită de strigătul de vânătoare al unui scufundac, în timp ce lacul se trezea și saluta ziua.

Copilul se mișcă în ea, o fluturare blândă, în timp ce-și întindea picioarele. Zâmbi și își coborî mâna să se odihnească pe delicata mișcare. Savură senzația prețioasei vieți. Copilul ei – și al lui. Îl găzduia deja în ea de cinci luni, bucurându-se de fiecare zi, pe măsură ce trupul ei se schimba din ce în ce. Ușoara umflătură a pântecului începea abia acum să devină vizibilă.

Stătuse singură aici la lac, dar în curând îi va fi imposibil să-și mai ascundă starea. Va trebui să facă față situației și furiei tatălui ei, când va trebui, dar nu va permite ca nimic să-i facă rău copilului.

Încă se mai trezea durând-o dorul de iubitul ei, plângând pentru el, plângând pentru cum ar fi fost dacă el ar fi fost altcineva și ea, altcineva. Să-i ia naiba pe bărbați, cu războaiele lor. Dacă el i-ar fi acordat o șansă, l-ar fi ales, dar el nu i-a acordat-o. În schimb, a dispărut pur și simplu din viața ei, necrezând în suficiența ei dragoste. El nu știa despre noua viață pe care o lăsase în ea.

Pontonul începu să vibreze brusc sub ea, când picioare încălțate în cizme se auziră pe scânduri. Se întoarse speriată, ca să rămână pironită locului de șoc, întrebându-se dacă visa sau dacă dorul ei nu-l adusese cumva, odată cu răsăritul. În jurul lui se învârteau vagi rotocoale de ceață, în timp ce se apropia de ea. Inima i se strânse dureros. Chiar dacă nu era aievea, îi mulțumi lui Dumnezeu pentru șansa de a-l mai vedea din nou clar – părul lui des, negru, ochii lui vii, de culoarea mării, perfecțiunea mușchiuloasă a trupului său.

Se opri la cinci picioare de ea, brusc, ca și cum s-ar fi lovit de un zid. Privirea lui neîncrezătoare se plimbă de-a lungul trupului ei, clar conturat

de soarele din spate, sub cămașa de noapte, singurul lucru pe care-l avea pe ea. El îi văzu mâna odihnindu-se protector pe umflătura pântecului, în atingerea instinctivă a unei femei însărcinate.

Era aievea. Doamne, Dumnezeu, era aievea. Se întorsese la ea. Îi văzu șocul oglindit în ochi, în timp ce confrunta realitatea iminentei paternități. Se uită îndelung, tăcut, la pântecul ei, înainte de a-și ridica din nou privirea spre ea.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă el gutural.

— Nu am știut decât după plecarea ta.

Se apropie de ea cu prudența cu care te-ai apropia de un animal sălbatic și întinse încetișor mâna, punându-și-o pe pântecul ei. Se înfioră la căldura și vitalitatea atingerii lui și aproape că gemu tare, când durerea lunilor fără el începu să-i iasă prin carne. Nu putea el simți cât de mult o îndurerase? Nu putea el simți că absența lui aproape că o ucisese, că numai faptul că-i purta copilul în pânțece îi mai dăduse o rațiune de a trăi?

Și apoi simți fiorul care-l străbătu și pe el, când mâinile i se închiseră în jurul trupului ei. Căldura pură sfârâi parcă între ei. Inspiră adânc, tremurat de dorință, trupul încălzindu-i-se și devenind moale, umed, în instinctivă pregătire pentru el.

— Lasă-mă să te văd, gemu el trăgând deja în

sus de cămașa de noapte.

Se pomeni întinsă pe ponton, cu trupul gol scăldat de lumina perlată a dimineții. Cămașa de noapte trasă în sus îi proteja pielea delicată de asprimea lemnului de sub ea. Apa clipea încetișor în jurul ei, sub ea, dar fără să o atingă. Avea senzația că plutea, ancorată doar de mâinile acelea puternice. Închise ochii, lăsându-l să descopere în liniște toate schimbările din trupul ei, schimbări pe care ea le știa atât de bine. Mâinile lui aspre se plimbau de-a lungul ei ușor ca mătasea, atingându-i sfârcurile umflate, înnegrite, cântărind greutatea mai plină a sânilor. Apoi coborâră spre pântec, cuprinzând în palme micuța ridicătură a copilului său.

Nu deschise ochii nici când îi îndepărtă picioarele, ridicându-i genunchii și desfăcându-i larg, să se poată uita la ea. Își ținu răsuflarea când aerul rece îi mângâie carnea cea mai intimă și dorința de el se intensifică. Nu putea el simți câtă nevoie avea de el, nu-i putea simți vibrația corpului sub mâinile lui? Sigur că putea. Niciodată nu reușise să-și ascundă dorința pentru el, nici când încercase cu disperare s-o facă. Îi auzi ritmul nebun al respirației și recunoscându-i dorința, se încălzi și mai mult.

— Ești atât de frumoasă încât mă doare când te privesc, șopti el. Simți un deget lung, băătorit, explorându-i locul delicat dintre

picioare, mângâind și frecând, înainte de a pătrunde încetișor înăuntru. Simțurile i se aprinseră la șocul acestei mici invazii; spinarea i se arcui în sus și el o liniști cu un murmur adânc. Și apoi îl simți apropiindu-se mai mult de ea, poziționându-se între picioarele ei, așezându-și îmbrăcămintea și zăcu acolo, în agonia anticipării clipei în care vor fi din nou împreună, încă o dată unul singur, din nou, un tot. O umplu cu atâta gingășie încât parcă ar fi făcut parte din ea și amândoi gemură de perfecțiunea senzației. Apoi timpul pentru gânduri raționale trecu și nu mai puteau decât să se miște împreună, să se agațe unul de celălalt, forța lui complementată de delicatețea ei, bărbat și femeie, împreunați pentru totdeauna.

Thea gema în somn în timp ce iubitul ei din vis o aducea spre extaz, apoi redeveni din nou tăcută, pe măsură ce visul se modifica și continua.

Apa se închise deasupra capului ei, o spumă albă marcând locul unde ea dispăruse dedesubt. Șocul, după extazul pe care tocmai îl cunoscuse cu el, o paraliză momente lungi, prețioase. Apoi se gândi la copilul pe care-l purta în ea și-și strigă în tăcere furia ca nu cumva acesta să pățească ceva. Începu să se zbată sălbatic

împotriva inexorabilei străneri care o apăsa în jos, departe de aer, departe de viață. Nu putea permite să i se întâmple ceva copilului ei, indiferent ce făcuse tatăl lui. În ciuda a orice, îl iubea pe el, îi iubea copilul.

Dar nu se putea elibera de ceea ce o împingea în jos. Cămașa de noapte i se înfășură între picioare, în loc să plutească deasupra. Plămâni i se îngreunau în agonie, încercând să inspire aer. Se luptă împotriva impulsului, știind că și va inhala moartea. Să lupte. Trebuia să lupte pentru copil.

Pe umerii ei, mâini puternice o împingeau mai adânc în apă. Disperată, cu vederea încețoșată, se uită prin apa verzuie în ochii reci, îndepărtați, ai bărbatului pe care-l iubea atât de mult încât l-ar fi urmat oriunde. El o împingea acum în jos, în jos, departe de aerul dătător de viață.

— De ce? gemu ea neauzită. Apa ucigașă îi umplu gura, nările, i se repezi în jos, pe gât. Nu mai putea rezista. Doar copilul îi mai dădea forța de a continua lupta, în timp ce se zbătea împotriva mâinilor aceluia puternice, încercând să se elibereze. Copilul ei... trebuia să și salveze copilul. Dar întunericul creștea tot mai mult, înnourându-i ochii și știu că pierduse. Ultimul ei gând în viața aceasta a fost un strigăt de disperare slab, interior: de ce?

Thea se trezi în hohote neajutorate de plâns. Se făcu covrig într-o parte, copleșită de durere, durere pentru copilul ei nenăscut, durere pentru bărbatul pe care-l iubise atât de mult încât nici măcar distrugerea ei, venită din mâinile lui nu fusese în stare să-i ucidă sentimentele pentru el. *Nu avea nicio logică.* Făcuse dragoste cu ea, apoi o înecase. Cum putea un bărbat să-și simtă propriul copil izbind în pântecul mamei și apoi să distrugă această viață nevinovată? Indiferent ce ar fi simțit pentru ea, cum își putea el omorî copilul?

Durerea era zguduitoare, devastatoare. Își auzea sunetele încete,perate ale hohotelor, în timp ce zăcea ghemuită acolo, incapabilă să se miște, incapabilă să gândească.

Apoi auzi Jeep-ul oprind brusc pe alee, cauciucurile mușcând pietrișul. Înghețată, teroarea alergându-i prin vene ca apa rece ca gheața. Era aici. Ar fi trebuit să nu uite că el avea aceleași vise ca ea; el știa că ea știa despre aceste ultime momente de coșmar, de sub apă. Nu putea începe să se gândească la ce încerca el să facă, repetându-i moartea iară și iară, de-a lungul secolelor, dar brusc nu mai avu nicio îndoială că va avea în curând aceeași soartă dacă va rămâne aici. După ultimul ei vis, el nu mai avea cum să o amăgească, făcând-o să-i dispară teama, așa cum o făcuse înainte.

Sări afară din pat, fără să mai piardă timpul să-și adune hainele. Picioarele goale o scoaseră fără zgomot afară din dormitor, traversară livingul și o duseră în bucătărie. Ajunse la ușa din spate în clipa în care pumnul lui greu lovea în ușa de la intrare.

— Thea! Vocea lui profundă era puternică dar reținută, ca și cum ar fi vrut să o facă să creadă că nu se afla în pericol.

Umbrele întunecate ale răsăritului timpuriu mai învăluiau încă încăperile, lumina cenușie fiind încă prea slabă ca să pătrundă prin ferestre. Ca un animăluț încercând să scape neobservat de prădător, Thea stătea nemișcată, cu capul ridicat, ascultând cel mai slab sunet al mișcărilor lui.

Putea să se strecoare afară prin ușa din spate fără vreun zgomot trădător? Sau poate că el începuse deja să dea ocol casei, să încerce chiar ușa asta? Gândul de a deschide ușa și a se pomeni nas în nas cu el îi îngheță mai mult sângele în vine.

— Thea, ascultă-mă.

Era tot pe veranda din față. Thea băjbâi după lanț, rugându-se ca mâinile tremurânde să nu o trădeze. Găsi despicătura și încetișor, agonizant, alunecă lanțul, eliberându-l, ținându-i capătul în mână, să nu clincănească. Și întinse mâna spre încuietoare.

— Nu este ce crezi tu, scumpa mea. Să nu-ți fie frică de mine, te rog. Ai încredere în mine.

Să am încredere în el! Aproape că râse tare, gălgâiala isterică urcând în beregata ei, în ciuda eforturilor, riscând să o trădeze. În sfârșit, reuși să estompeze sunetul. El repetase atât de des cuvintele acestea încât deveniseră ca o litanie. De atâtea ori avusese încredere în el – cu inima ei, cu trupul ei, cu viața și cu copilul ei – și de fiecare dată el se întorsese împotriva ei.

Găsi încuietoarea și o răsuci fără zgomot.

— Thea, știu că ești trează. Știu că mă poți auzi.

Deschise ușa treptat, ținându-și răsufierea la orice scârțâit care l-ar fi putut alerta. Prin crăpătură se strecură lumina cenușie. Răsăritul se apropia cu fiecare secundă, aducând cu el lumina strălucitoare care i-ar fi făcut imposibilă încercarea de a se ascunde de el. Își dădu seama că nu avea la ea cheile de la mașină și îngheță în loc. Dar nu avea curaj să se întoarcă după ele; va trebui să scape fugind pe jos. Oricum, așa poate că era cel mai bine. Dacă ar fi fugit cu mașina, el ar fi ajuns-o ușor din urmă. Se simțea mult mai vulnerabilă pe picioare, dar totuși i-ar fi fost mult mai ușor să se ascundă.

În sfârșit, ușa se deschise suficient ca să se poată strecura prin ea. Își ținu răsufierea când părăsi siguranța precară a casei. Ar fi vrut să se

ascundă în spatele zidurilor, dar știa că în curând el o să spargă un geam și o să intre, sau poate va da un picior în ușă. În fond era un războinic, un ucigaș. Putea intra. Nu era în siguranță acolo.

Ieșirea din spate nu era împrejmuită, existau doar câteva trepte și o tendă, contra ploii. Există și aici o ușă cu plasă. O descuie încetișor și începu torturantul proces al deschiderii ei, cu nervii tot mai tensionați. Se concentra, uitându-se la arcuri, poruncindu-le să nu facă zgomot. Se auzi un scârțâit slab, care nu putea fi auzit la mai mult de câteva picioare, dar sudoarea îi umezi trupul. Un centimetru, doi centimetri, șase. Deschiderea devenea tot mai mare. Opt centimetri. Nouă. Începu să se strecoare prin ea. Și pe după colțul casei apărură Richard. O văzu și se repezi la ea ca o bestie uriașă asupra prăzii.

Thea țipă și sări înapoi trântind ușa de la bucătărie și băjbâind după încuietore. Prea târziu! El tot o să intre prin ușă, încuiată sau nu. Îi simți determinarea și lăsă ușa neîncuiată, preferind o secundă în plus, în care să se repeadă spre ușa din față.

Ușa din spate se trânti exact când ea ajungea la cea din față. Își simți pieptul greu de panică, respirația refuzând să coboare mai jos de stern. Degetele tremurânde, nesigure, încercau să manevreze lacătul, încuietorea.

— *Thea!* duduï vocea lui, reverberând de furie.

Plângând cu hohote, deschise uşa şi se repezi afară pe verandă, izbindu-se de uşa exterioară cu plasă, lansându-se prin ea, împleticindu-se, căzând în genunchi în iarba înaltă, udă.

El apăru alergând prin uşă. *Thea* se chinuï să se ridice în picioare, îşi ridică până la genunchi cămaşa de noapte şi începu să alerge spre drum.

— Fir-ar să fie, ascultă-mă! urlă el repezindu-se să-i taie calea. Ea îşi schimbă brusc direcţia când el apăru în faţa ei, dar *Richard* reuşi încă o dată să se interpună între ea şi drum.

Disperarea îi încetoşă privirea; hohotele de plâns o sugrumau. Era încolţită. O s-o omoare, şi încă o dată nu se putea apăra.

Dădu drumul cămăşii de noapte, faldurile acoperindu-i picioarele şi rămase uitându-se la el cu ochii încetoşaţi de lacrimi. Lumina cenuşie era mai puternică acum; îi putea vedea ferocitatea din ochi, încrâncenarea maxilarului, transpiraţia pe piele. Nu avea pe el decât jeanşii. Fără cămaşă, fără ghete. Pieptul lui puternic se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei, doar că a lui nu era greoaie, în timp ce ea era epuizată. Nu avea nicio şansă în faţa lui.

Începu încet să se îndepărteze cu spatele de el, durerea din ea devenind tot mai mare, până când nu mai putu decât să respire, pentru ca inima ei să continue să bată.

— Cum ai putut? spuse ea printre hohote, sufocându-se. Copilul nostru... *Cum ai putut?*

— Thea, ascultă-mă. Își întinse mâinile într-un gest larg, ca să o liniștească, doar că ea îl știa acum prea bine ca să se mai lase prostită. El nu avea nevoie de nicio armă; putea ucide cu mâinile goale.

— Liniștește-te, scumpa mea. Știu că ești furioasă, dar haide să intrăm, să stăm de vorbă.

Thea își șterse furioasă lacrimile de pe obraji.

— Să stăm de vorbă! La ce bun? Negi ce s-a întâmplat? Nu m-ai ucis doar pe mine. Ți-ai ucis și copilul! Strigându-i toate acestea, continua să dea cu spatele, suferința fiind prea intensă ca să poată rămâne aproape de el. Se simțea ca sfâșiată, durerea fiind atât de copleșitoare încât până și moartea i se părea acum binevenită, scăpând-o de ea.

El privi dincolo de ea și expresia i se schimbă brusc. Ochii îi deveniră ciudat de inexpresivi și trupul i se încordă, ca și cum s-ar fi pregătit să sară.

— Te apropii prea mult de apă, spuse el cu o voce plată, calmă. Întoarce-te de la mal.

Thea riscă o privire rapidă peste umăr și văzu că se afla chiar la marginea malului, lacul rece, ucigaș, clipocind aproape de picioarele ei goale. Lacrimile îi încețoșau imaginea, dar lacul era acolo, așteptând-o tăcut.

O cuprinse frica fără de margini față de lac, dar care era nimic în comparație cu durerea imensă pentru copilul pierdut. Își schimbă unghiul retragerii, îndreptându-se spre ponton. Richard ținu ritmul cu ea, fără să avanseze mai mult, dar nelăsându-i nicio porțiță de scăpare. Thea înțelese inevitabilul. Crezuse că putea păcăli soarta, dar eforturile ei fuseseră inutile, de la bun început.

Picioarele goale atinseră lemnul și Thea se retrase pe ponton. Richard se opri, cu ochii lui acvamarini lipiți de ea.

— Nu te duce mai departe, spuse el aspru. Pontonul nu este sigur. Unele scânduri sunt putrezite. Scumpo, coboară de pe ponton. Jur că nu-ți fac niciun rău.

Scumpo. Durerea se împrășteie în ea ca niște așchii ascuțite și Thea gemu tare, ducându-și mâna la pânțele, ca și cum copilul ei ar mai fi fost acolo. Continuă să se îndepărteze disperată de el, scuturând din cap.

Richard își puse un picior pe ponton.

— Nu-ți pot aduce înapoi copilul acela, spuse el răgușit. Dar o să-ți dau altul. O să avem câți copii o să vrei tu. Nu mă părăsi de data asta, Thea. Pentru numele Lui Dumnezeu, haide să coborâm de pe ponton.

Lacrimile continuau să-i încețoșeze privirea, prelingându-i-se pe obraji. O fântână fără fund

de suferință.

— De ce? De ce să mai amâni? De ce să nu termini acum?

Thea continuă să înainteze cu spatele, simțind scândurile scârțâind și cedând sub picioarele ei goale. Apa era destul de adâncă la capătul pontonului; fusese perfectă pentru trei copii neastâmpărați să se scufunde și să se zbenguiască în ea, fără teama de a se lovi cu capetele de fundul ei. Dacă îi era menit să moară aici, atunci așa să fie. Apa. Întotdeauna fusese apa. Întotdeauna o iubise și apa întotdeauna o revendicase, în final.

Richard mai înaintează cu un pas atent, fără să-și ia ochii de la ea, cu mâna întinsă.

— Te rog. Ia-mă doar de mână, draga mea. Nu te duce mai departe. Nu este sigur.

— Stai departe de mine! strigă ea.

— Nu pot. Niciodată n-am putut, spuse el printre buzele abia întredeschise, făcând încă un pas. Thea...

Thea se dădu repede înapoi. Scândura cedă sub greutatea ei, apoi începu să se crape. Simți cum o parte din scândură se rupe sub ea, aruncând-o în apă. Nu văzu decât imaginea încețoșată, difuză a lui Richard repezindu-se înainte, cu fața contorsionată de furie neajutorată, înainte ca apa să se închidă deasupra capului ei.

Era rece, întunecată. Cobora, împinsă de o mână nevăzută. Pe măsură ce se scufunda și se scufunda, în fața ei vedea deplasându-se pilonii pontonului. După atâta teroare și durere, aproape că simțea acum o ușurare și o clipă nesfârșită se lăsa pradă inevitabilului. Apoi interveni instinctul, pe cât de irezistibil, pe atât de inutil și începu să lupte, încercând să și bată cu picioarele drumul înapoi la suprafață. Dar cămașa de noapte i se răsucise între picioare, strângându-se tot mai mult pe măsură ce se lupta și își dădu seama că se prinsese între scândurile rupte. Scândurile o trăgeau la fund și cu picioarele prinse de ele nu putea genera suficientă energie ca să contracareze puterea lor.

Dacă ar fi putut râde, ar fi făcut-o. De data aceasta Richard nu mai trebuia să facă nimic. Reușise să ducă totul la bun sfârșit, de una singură. Totuși nu încetă să lupte, încercând să înoate împotriva scândurilor care o trăgeau.

Suprafața se învolbură când se scufundă el, tăind apa și ajungând la stânga ei. Vizibilitatea era slabă, dar îi putu vedea strălucirea pielii, negrul părului. El o văzu imediat, albul cămășii de noapte trădându-i poziția și își răsuci trupul spre ea.

O cuprinse mânia. Probabil că el tocmai înțeleșese: nu putea lăsa lacul să și facă treaba

fără ajutorul lui. Probabil că vroia să se asigure că ea nu va reuși totuși să scape.

Își ridică mâinile să-l prevină, dublându-și eforturile de a ajunge la suprafață. Își consuma tot oxigenul în zbaterea ei și plămâni o ardeau, îngreunându-se de nevoia de a inhala. Richard îi prinse mâinile care se agitau și începu să o împingă în jos, în jos, tot mai departe de lumină, de viață.

Thea îi văzu ochii, calmi și distanți, fiecare atom din ființa lui concentrându-se la ce făcea. Mai avea puțin timp, ah, atât de puțin. Simțea durere și simțea mânie împotriva sorții ei, în ciuda eforturilor. Încercă disperată să se smulgă din strânsoarea lui, folosindu-și ultimele rămășițe de forță într-un efort final...

În ciuda a tot ce se întâmplase, îl iubise întotdeauna, dincolo de rațiune, chiar și dincolo de moarte.

Aceasta era o durere și mai profundă: să știe că îl va părăsi pentru totdeauna. Privirile li se întâlneau prin vălul apei întunecate, fața lui atât de aproape de a ei încât l-ar fi putut săruta și prin întunericul tot mai mare, își văzu panica oglindită în ochii lui. *Ai încredere în mine*, îi spusese el de atâtea ori. *Ai încredere în mine... chiar în fața dovezii copleșitoare, ai încredere în mine...*

Să am încredere în el.

Conștientizarea se răspândi în ea ca razele soarelui. Încredere. Niciodată nu reușise să aibă încredere în el sau în dragostea lui pentru ea. Fuseseră ca două animale circumspecte, tânjind să se apropie, dar neîndrăznind să-și permită să fie vulnerabile unul față de celălalt. Ei nu avuseseră încredere. Și plățiseră prețul.

Să aibă încredere în el.

Încetă să se mai lupte, lăsându-se moale, lăsându-l să facă ce vroia el. Oricum nu mai avea putere. Privirile le erau în continuare înlănțuite și prin ochi îi spuse că i se preda, cu toată dragostea strălucind în ei. Chiar dacă era prea târziu, vroia ca el să știe că indiferent de ce se întâmpla, ea îl iubise.

Îi văzu pupilele aprinzându-i-se, îi simți efortul reînnoit de a o împinge în jos, până la fund. Apoi, fără greutatea scândurilor care o târau, reuși să i sfâșie cămașa de noapte, smulgând-o dintre lemne. Ultima bulă de aer îi scăpă dintre buze când, cuprinzând-o cu brațul pe după talie și folosindu-și picioarele puternice, se propulsă cu ea în sus, spre suprafață și spre minunatul oxigen, spre viață.

— DOAMNE, TE ROG, TE ROG, ah, Doamne, te rog. Îi auzea rugămintea disperată, mormăită, în timp ce o târa afară din apă, dar nu-i putea răspunde, zăcând ca o păpușă de cârpă în

brațele lui. Plămânii nu îi lucrau cum trebuie; nu putea trage aer în piept adânc, convulsiv, așa cum ar fi avut nevoie.

Richard o întinse pe iarbă și începu să o apese pe spinare. Plămânii i se convulsionară, apoi i se umflară și tușiră afară o cantitate din apa lacului. El continuă să o lovească în spinare, până când crezu că o să-i rupă coastele.

— Sunt... bi... ne, reuși ea să spună, încercând să scape de pumnul greu. Mai tuși ceva apă, înecându-se.

El se prăbuși lângă ea, în propriul lui paroxism de tuse, pieptul mușchulos înălțându-i-se în lupta pentru aer.

Thea se luptă să se întoarcă pe o parte, să ajungă la el, simțind nevoia să îl atingă. Zăceau întinși pe iarbă, tremurând și tușind, când primele raze calde ale soarelui se strecurară deasupra lacului, mângâindu-i. O trase convulsiv la el, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, mormăind incoerent în timp ce apăsa sărutări desperate pe fața ei, pe gât. Trupul lui mare era încordat, tremurând de o tensiune care nu se mai domolea. O rostogoli sub el, ridicându-i în talie faldurile ude ale cămășii de noapte. Thea îi simți disperarea, nevoia furioasă și rămase liniștită, în timp ce el se lupta cu jeanșii lui uzi, încăpățânați, reușind în sfârșit să-i deschidă și să și-i tragă în jos. Îi desfăcu picioarele și se înfipse

în ea, mare și fierbinte și atât de tare încât ea scoase un țipăt, strângându-l însă cu toată puterea ei.

O călări dur și repede, având nevoie de această confirmare că erau încă în viață, amândoi, având nevoie de această legătură cu ea. Răspunsul ei a fost neașteptat, terminând aproape imediat, țipându-și bucuria de a a-l avea aici, cu ea, în timp ce se agăța de el cu brațele și cu picioarele. El se mișcă repede, sălbatic, se cutremură și îi simți în ea fluidul cald al orgasmului, apoi se prăbuși alături în iarbă, lângă ea.

Rămaseră întinși așa multă vreme, el ținând-o strâns în brațe, ea cu capul pe umărul lui, niciunul dintre ei nefiind în stare să înceteze să îl mai atingă pe celălalt. El îi netezea spre spate buclele încâlcite; ea îl mângâia pe piept, pe brațe. El o săruta pe tâmplă; ea îi săruta maxilarul. El îi frământa și-i mângâia sânii, în timp ce mâinile ei continuau să se plimbe în jos, spre coapsele lui goale. Thea se gândi ce spectacol erau, stând întinși în iarbă, ea cu cămașa de noapte ridicată până la brâu și el cu jeanșii coborâți la genunchi, dar soarele era cald și ea era somnoroasă și trupul ei era mulțumit și ei nici nu-i păsa.

Într-un târziu el se mișcă, eliberându-și picioarele din jeanșii uzi. Thea zâmbi când se întinse la loc, complet gol. El nu fusese niciodată

blagoslovit cu prea multă modestie. Și apoi, era o crimă să ascunzi un trup ca al lui. Oftă de propria-i beatitudine, gândindu-se la lucrurile nerușinate pe care plănuia să le facă cu el, mai târziu, în patul acela mare. Unele lucruri cereau totuși o saltea, nu iarbă. Deși blănurile acelea fuseseră minunate...

— De fiecare dată, șopti ea sărutându-i umărul, tu încercai să mă salvezi.

Ochii lui vii se deschiseră ușor, în timp ce o strângea mai aproape de el.

— Firește. Nu puteam trăi fără tine, spuse el simplu.

Dar ai trăit. Comentariul îi muri pe buze când se uită la el, citindu-i expresia. Ochii lui erau calmi și aprobatori. Emoția o gâtui, gata să o sufocă și în ochi îi străluceau lacrimi.

— Du-te naibii, spuse ea tremurat. El *nu* trăise. De fiecare dată când nu reușise să o salveze, rămăsese acolo cu ea, alegând să-i împărtășească moartea, în loc să trăiască fără ea. Aceasta fusese ultima lui șansă, ca și a ei și a lor.

— Du-te naibii, spuse ea din nou, izbindu-l cu pumnul în piept. Cum ai putut face asta? De ce nu ai *trăit*?

Un zâmbet leneș îi atinse buzele, în timp ce se juca alene cu una din buclele ei.

— Tu ai fi trăit? o întrebă el și zâmbetul îi

deveni mai larg când ea se bosumflă la el. Nu, ea nu l-ar fi putut lăsa în apă și să plece, să trăiască mai departe. Ar fi rămas cu el.

— Afurisită mică ce ești, spuse el mulțumit, strângând-o la piept. Știu că m-ai făcut să alerg ceva după tine, dar acum te-am prins. În sfârșit am făcut-o cum trebuia.

Epilog

Două zile mai târziu, Thea și Richard stăteau afară, în leagănul pe care-l reparase el, privind mulțumiți lacul. Picioarele ei goale stăteau în poala lui iar el i le masa, spunând că vroia să exerseze pentru când ea va fi atât de mare din cauza sarcinii încât va avea nevoie de asemenea servicii. Amândoi erau absurd de siguri că prima lor contopire în dragoste fusese fertilă, iar fericirea ei era atât de copleșitoare încât o amețea.

Teama ei de apă dispăruse la fel de repede precum apăruse. Încă nu încercase să înnoate, dar asta mai mult din cauza temerii lui Richard, decât a ei. De câte ori se plimbau, el continua să o poziționeze între el și apă și Thea se întreba dacă o să scape vreodată și Richard de obsesia asta.

Planuri. Își făcuseră nenumărate planuri pentru viața lor împreună. În primul rând, ea se

va muta în Carolina de Nord. Luptătorul ei nu era doar „în” Forțele Speciale – era locotenent colonel. Cum nu avea decât treizeci și cinci de ani, însemna că mai avea încă destul timp ca să ajungă general, ceea ce părea că era inevitabil. Thea se gândea că va trebui să renunțe la zugrăvitul caselor; efectiv nu era ceva ce putea face o nevastă de general. Picturile murale, totuși, erau altceva...

Dar până una alta, savurau egoiști faptul că începeau să se cunoască din nou unul pe celălalt, gustând fiecare moment de intimitate. Curățaseră grădina, iar în dimineața aceasta începuseră să pregătească și casa pentru noul ei strat de vopsea. Totuși, cea mai mare parte a timpului o petreceau în pat.

Thea își întoarse fața în sus, spre soare și-și împreună încet mâinile pe burtă. Era acolo. Știa asta. Nu avea nevoie de niciun test de la farmacie sau de laborator ca să-i confirme ceea ce simțea cu fiecare celulă a trupului ei. Încă prea mic chiar și să fie văzut, dar indubitabil acolo.

Mâinile lui Richard le acoperiră pe ale ei și Thea deschise ochii, surprinzându-l zâmbind către ea.

— Fată sau băiat? o întrebă el.

Thea ezită.

— Tu ce crezi?

— Eu am întrebat primul.

— Haide s-o spunem împreună. Tu începi.

Richard deschise gura, apoi se opri și și se uită la ea cu ochii mici.

— Aproape că te-am prins, spuse ea șmecherește.

— Ce să zic! Bine, fie, e băiat.

Își împleti degetele cu ale lui, oftând mulțumită.

— De acord.

Un fiu. Fiul lui Richard. Copilul care a murit era o fetiță. Își înghiți lacrimile pentru acel copil, întrebându-se dacă era pierdut pentru totdeauna sau dacă i se dăduse și lui o a doua șansă.

— O să mai aibă și ea o șansă, șopti Richard, strângând-o mai aproape. Poate data viitoare. O să știm asta.

Da, o să știe. În fiecare noapte, pe măsură ce visele se derulau, amintirea ei se întregea tot mai mult. Richard continua să le împărtășească odată cu ea și se trezeau cu trupurile încă înlănțuite, extazul continuând să pulseze în ei. Erau legați trup și suflet, trecutul revelându-li-se așa cum li se întâmplă doar câtorva norocoși.

Auziră mașinile înainte de a le putea vedea și Thea se ridică, răsucindu-și picioarele la pământ. Richard se ridică și el, mișcându-se automat ca să se plaseze între ea și oricine s-ar fi apropiat. Thea îl trase de curea și el se uită înapoi, o

expresie jalnică traversându-i chipul când își dădu seama ce făcuse.

— Obiceiuri vechi. *Foarte* vechi, spuse el ridicând din umeri.

Apoi în raza lor vizuală apărură trei mașini și Thea privea uluită apropierea întregii ei familii. Îi trebui o clipă ca să priceapă.

— Astăzi este ziua mea! Am uitat!

— Ziua ta, da? Își petrecu un braț pe după umerii ei. Ia să vedem... Asta înseamnă că ai... treizeci, da? Trebuie să-ți spun că mai bătrână ca acum n-ai fost niciodată. Dar te ții destul de bine.

— Mulțumesc foarte mult. Zâmbind, îl apucă de mână și începu să-l tragă în față. O să vadă dacă o să se mai dea el așa de mare după ce o să fie copleșit de familia ei. Nepoatele și nepoții începeau să se reverse afară din mașină, prin portierele deschise, alergând spre ei, în timp ce adulții se desfășurau afară din mașini într-un ritm mai lent. Lee și Cynthy, Jason și June și mama și tatăl ei, toți se apropiau oarecum îngrijorați, ca și cum s-ar fi temut să nu fi dat buzna peste o escapadă romantică.

— Nu mi-am dat seama că ai venit însoțită, draga mea, spuse mama ei uitându-se la Richard de sus până jos, cu privirea critică a unei mame.

Richard râse degajat, pe un ton scăzut.

— Nici nu a venit, spuse el întinzând mâna spre

tatăl ei. Numele meu este Richard Chance. Am închiriat casa de alături.

Tatăl ei zâmbi.

— Paul Marlow, tatăl lui Thea. Soția mea, Emily.

Continuare prezentările politicoase și Thea trebui să-și muște limba ca să se abțină să nu râdă tare. Deși tatăl ei era cât se poate de relaxat iar Cynthia și June îi zâmbeau fericite lui Richard, mama și frații ei se uitau întunecați la războinicul din mijlocul lor.

Înainte de a se spune ceva stânjenitor, Thea își petrecu un braț pe după brațul lui Richard.

— Locotenent Colonel Richard Chance, spuse ea cu căldură. În permisie de la Fort Bragg, Carolina de Nord. Și pentru știința voastră, viitorul meu soț.

Cuvintele avură ca efect o schimbare imediată la rudele ei mai beligerante. Prin valul de felicitări și de sunete de încântare, plus lacrimile mamei ei, îl auzi pe tatăl ei spunând gânditor:

— Dar știu că ați lucrat repede. Vă cunoașteți de când, de patru sau cinci zile?

— Nu, spuse Richard cu un perfect aplomb. Ne cunoaștem de ani și ani de zile, dar nu ne-a fost dat să rămânem împreună. De data aceasta însă, totul a mers perfect. Cred că așa a trebuit să fie.

Cuprins:

Lună plină

pg. 4

Viscolul

..... pg. 85

Lacul Viselor

pg. 161

Epilog

..... pg. 234

Editura MIRON

Comenzi telefonice 021.337.14.43 (seara)

„Simțiți emoția pasiunii neașteptate care se aprinde între doi străini în noapte - în această minunată carte a Lindei Howard...”

New York Times

În toiul unui viscol în Idaho, Hope Bradshaw adăpostește un străin - și o pasiune instantanee, nesățioasă, se aprinde între ei. Când la radio se anunță evadarea unui deținut periculos, sîngele îngheață în ea - oare dorința o orbise într-atît încît să riște să aibă încredere într-un străin care se dovedește a fi un expert în a-și acoperi urmele ?

...Șeriful Jackson Brody știe că oamenii o iau puțin razna cînd e lună plină. Dar mergînd pe urmele unei crime pasionale, însuși omul legii va cădea pradă farmecelor unei femei, stranie, frumoasă și misterioasă...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

